W.I.T.C.H.
Will Irma Taranee Cornelia Hay Lin
Kultainen lähde
JOSEFINE OTTESEN

Digitized by the Internet Archive
in 2024

https://archive.org/details/kultainenlahde0000jose

Kultainen lähde

Josefine Ottesen

Suomentanut Outi Menna

SanomaMagazines
FINLAND

Tanskankielinen alkuteos W.I.T.C.H. – Den Gyldne Kilde
Copyright © 2005, Disney Enterprises, Inc.
All Rights Reserved

Kannen kuvitus: Elisabetta Melaranci
Muut kuvat: Daniela Vetro
Väritys: Mara Damiani
Graafinen suunnittelu: Rasmus Funder ja Jette Darre

Kustantaja Sanoma Magazines Finland Oy
Painopaikka Nørhaven Book A/S, 2006

ISBN 951-32-2081-8

85723

LUKU 1

Todistus

"Kylläpä oletkin saanut hyviä numeroita, Chris."

"Voi ei, suunnitelma A meni myttyyn", Irma huokaisi mielessään kuullessaan isänsä äänen samalla hetkellä kun avasi ulko-oven. Hän oli toivonut kovasti olevansa kotona ennen isää, jotta olisi ehtinyt livahtaa huoneeseensa kenenkään huomaamatta. "Nyt minua ei pelasta mikään", hän mutisi. "Seuraava pysäkki: Leijonan Kita!"

Hitaasti, hitaasti hän riisui ulkovaatteensa ja ripusti ne naulakkoon. Hän, joka yleensä paiskoi tavaransa minne sattuu, asetteli kengät siististi vierekkäin. Hän näki ovenraosta, kuinka isä pörrötti Chrisin tukkaa.

"Olet oikea neropatti, poikaseni", isä sanoi hellästi naurahtaen. "Huippunumeroita lähestulkoon joka aineesta!"

Irman sydän tuntui valahtavan alas, aina vyötärölle saakka. Juu, hänkin oli koulussa todella loistava, hän

vitsaili mielessään, etenkin jos kilpailtiin siitä, kuka ei osaa vastata kysymyksiin! Hymyillen hän muisteli kertaa, jolloin hän oli käyttänyt W.I.T.C.H.-taikavoimiaan saadakseen opettajat kysymään häneltä ainoastaan sellaisia asioita, jotka hän tiesi. Se oli tuntunut erittäin mukavalta, mutta tietenkään hän ei olisi saanut käyttää Kandrakarin voimaa moisiin turhuuksiin. Hän ymmärsi sen varsin hyvin, mutta houkutus oli silti suuri.

Äänettömästi huokaisten hän kaivoi todistuksen esiin koululaukustaan. Hän piteli sitä kahdella sormella kaukana itsestään, aivan kuin se olisi haissut pahalta, ja kuvitteli hetken, miten hauskalta näyttäisi, jos taittelisi todistuskirjan kaikki sivut paperilennokeiksi. Siinä samassa ovi lennähti auki, ja Irma piilotti kiireesti todistuksen selkänsä taakse.

"Olinkin kuulevinani, että täällä oli joku", äiti sanoi hymyillen, ja Irma astui sisään olohuoneeseen. Isä katsoi häntä ja oli juuri sanomaisillaan jotain, kun Irma kiirehti aloittamaan: "Oliko rankka työvuoro? Näytät vähän väsyneeltä!" hän sanoi nopeasti. Ehkä liiankin nopeasti, koska isä katsoi häntä epäluuloisesti ennen kuin pudisti päätään.

"Ei, töissä meni ihan niin kuin yleensäkin", hän totesi sivumennen ojentaessaan samalla innokkaasti Chrisin todistusta Irman nähtäväksi. "Oletko nähnyt, miten hyvin pikkuveljelläsi menee koulussa?"

Irma silmäili vaikuttavalta näyttävää arvosanari-

vistöä. Chris katsoi häntä innosta hehkuen ja odotti uusia kehuja, mutta Irman olisi tehnyt mieli potkaista veljeään. Hän hillitsi kuitenkin itsensä. ”Sillä lailla, Einstein, polvistun nöyrästi professorin jalkojen juureen.”

Hän kumarsi liioitellun syvään Chrisille, joka virnisti tyytyväisenä, ja mietti samalla miten epäreilua oli, että hän ja muut noitajengiläiset pystyivät pelastamaan maailman tuholta mutta ettei hänellä siitä huolimatta ollut mitään keinoa suojautua isänsä raivolta, joka väistämättä olisi odotettavissa, kun tämä olisi nähnyt hänen todistuksensa.

”Etkö sinäkin saanut numerosi tänään?” äiti kysyi samassa, ja Irma huokaisi syvään.

”Olen tosi väsynyt. Olin oikeastaan ajatellut mennä suihkuun ja sen jälkeen vähän levätä, ennen kuin...”

”Irma!”

”Okei, okei.”

Hän ojensi todistuksensa nähtäväksi muistellen taas kerran sen sisältöä. Ah ja voi, koulunkäynti ei sujunut, ei sitten millään! Hän oli keskitasoa huonompi kaikissa lukuaineissa lukuun ottamatta maantietoa, jossa hän oli parantanut hitusen viime kerrasta. Hän pärjäsi hyvin vain kuvaamataidossa ja etenkin musiikissa, mutta se nyt ei kiinnosta ketään, ei varsinkaan hänen isäänsä!

”Siinä”, hän sanoi hiljaa ja toivoi hartaasti, että äiti ottaisi todistuksen. Hänen viimeinen hiipuva toivon-

sa oli se, että ainoastaan äiti katsoisi arvosanoja. Mutta muitta mutkitta isä otti ohuen sinisen kirjan Irman kädestä.

Irma kuuli jo mielessään kohtalon rumpujen kuminaa ja odotti jännittyneenä isänsä, Tom Lairin kommenttia.

"Irma hei, eikö meillä ollut sopimus?"

Irma ei nostanut katsettaan vaan odotti jatkoa.

"Et ole parantanut viime kerrasta yhtään. Pikemminkin päinvastoin! Viimeksi olit sentään onnistunut korottamaan ranskan numeroa pykälän verran, mutta nyt on mennyt huonommin sekä matematiikassa että fysiikassa."

"Niin, mutta maantiedon numero on vähän parempi", Irma puolustautui, " – ja katso kuvaamataitoa ja musiikkia – saanko esitellä: Irma Lair, musiikkinero!"

Ihastunutta taputusta ei ikävä kyllä kuulunut, vaan sen sijaan: "Niinpä, musiikki näyttää sujuvan! Mutta mitähän hyötyä siitäkin on?" Isä tarttui häntä kädestä ja veti hänet viereensä sohvalle istumaan.

"Tällainen ei vetele, Irma. Olet riittävän iso ymmärtääksesi, että kunnollinen koulutus on tärkeä asia. Miten sinä pääset ikinä eteenpäin koulussa noin surkeilla arvosanoilla?"

Irma ei vastannut, istui vain jäykkänä isänsä vieressä. Hän odotti mahdollisuutta lähteä pois huoneesta, mutta isällä ei ollut pienintäkään aikomusta päästää

häntä lähtemään. Isä kietoi kätensä hänen hartioilleen ja rutisti häntä kevyesti.

”Tarvitset apua, tyttöseni.” Isä nosti hänen päätään ja katsoi häntä tiukasti silmiin. ”Tästä lähtien pidät huolen siitä, että olet joka ilta kotona kello 19:n ja 21:n välillä, jotta voit tarvittaessa pyytää apua joko äidiltä tai minulta.”

Tämä oli pahempaa kuin Irma olisi voinut kuvitellakaan. Oliko isä tullut hulluksi? Olihan asiasta toki puhuttu ennenkin ja hän tiesi, että isä vaatisi jonkinlaista lisäpanostusta läksyjentekoon nähtyään, etteivät arvosanat olleet parantuneet, mutta tämä, tämä oli ihan liikaa!

”Ihan oikeasti, isä – miten noloa! En ole enää mikään tokaluokkalainen. Mitä minun muka pitäisi sanoa kavereille – ’Ei, en voi enää tavata teitä iltaisin, koska teen läksyjä isän kanssa!’” Hän katsoi isäänsä järkyttyneenä, mutta isä vain nyökkäsi ja nousi sohvalta.

”Näin se vain on tehtävä, koska et pysty itse säätelemään ajankäyttöäsi. Juuri tällaisia ikäviä päätöksiä varten vanhemmat ovat olemassa.” Isä kävi hakemassa kuulakärkikynän allekirjoittaakseen sillä Irman todistuksen.

Irma puristi kiivastuneena käsiään nyrkkiin niin, että kynnet upposivat kämmeniin. Hän onnistui hädin tuskin pysymään hiljaa. Miten isälle tuli edes mieleen kieltää häntä viettämästä aikaa Taraneen, Cornelian,

Hay Linin ja Willin kanssa? Ja mitä jos Kandrakar kutsuisi vartijoitaan, mitä hän sitten tekisi? Ajatella, jos noitajengin apua kaivattaisiin jossain toisessa maailmassa eivätkä he pääsisi auttamaan, koska hänen piti nököttää sisällä tekemässä läksyjä isän kanssa! Eihän tässä ollut mitään järkeä!

Raivoissaan hän riuhtaisi todistuskirjan isän käsistä ja tunki sen repun sivutaskuun. Hän marssi filmitähden elkein nokka pystyssä omaan huoneeseensa. Heti huoneeseen päästyään hän paiskasi repun lattialle ja heittäytyi sen jälkeen sängylle makaamaan.

"Miksi minulla on niin tyhmä isä?" hän mutisi.

"Kenenkään muun isä ei ole yhtä ankara. Olisi hän voinut olla edes iloinen siitä, että sain niin hyvän numeron musiikista, mutta hänen mielestään musiikki ei ole mitään. Ainoastaan typerillä luonnontieteillä ja matematiikalla on hänen mielestään jotain väliä. Hah, hän ei takuulla ollut itsekään mikään välkky koulussa, mutta sitä hän ei tietenkään kertoisi ikinä."

Hän kääntyi kyljelleen ja koputti hiljaa sängyn vieressä olevan pienen akvaarion lasia. Kilpikonna Skalde nosti päätään ja katsoi häntä pienillä, tuijottavilla silmillään. "Mutta sinulle voin sen hyvin kertoa, Skalde, jonain päivänä minusta tulee jotain suurta, ja silloin hän saa katua että kohteli minua niin huonosti."

Hän nousi ylös, meni stereoiden luo ja pani cd:n soimaan. Nathalien uusimman. Hän väänsi äänen niin kovalle kuin voi ja lauloi mukana täyttä kurkkua. Cd

oli ollut hänellä kaksi viikkoa, ja sinä aikana hän oli kuunnellut sen läpi niin monta kertaa, että osasi sen ulkoa fraseerauksia myöten, ja joissakin kohdissa hän osasi jopa laulaa toista ääntä.

Hän tanssahteli akvaarion luo. "Kuuntelepa, Skalde. Laulan yhtä hyvin kuin Nathalie." Hän heilautti toista kättään ikään kuin merkiksi ihailijoilleen: "Rauhoittukaa, fanit, rauhoittukaa, minusta riittää jokaiselle."

Kesken viimeisen laulun joku koputti oveen. Äiti kurkisti sisään. "Irma kulta, tulisitko auttamaan minua illallisen kanssa? Hommaan on ryhdyttävä nyt, muuten menee hirveän myöhään."

Irma odotti, kunnes ovi oli sulkeutunut, ja sen jälkeen hän irvisti julmasti. Lainkaan kiirehtimättä hän otti cd:n soittimesta ja pani sen koteloon. Kuten monta kertaa aiemminkin hän lueskeli cd-kotelossa olevaa pientä vihkosta. Nathalie näytti tosi hyvältä. Pitkä, kiiltävän musta tukka, jäänsiniset silmät ja kaunis ja symmetrinen nenä. Irma vilkaisi peiliin ja pörrötti omaa paksua, lyhyttä tukkaansa. Maksamakkaran väristä, siinäpä sille osuva kuvaus! Silmät olivat ok, mutta nenän paikalla olevassa perunassa ei ollut paljon kehumista. Hän painoi pystynenänsä suoraksi nähdäkseen, olisiko hän kauniimpi jos hänellä olisi toisenlainen nenä, mutta ei voinut vastustaa kiusausta vetää samalla silmien alaluomia alas niin, että verestävän punainen valkuaisen reuna tuli näkyviin. Hirviökuvan viimeistelemiseksi hän työnsi vielä kielensä

niin pitkälle ulos suusta kuin vain pystyi.

”Tarkoitin että nyt!” Anne Bannisterin ääni kuulosti tiukalta suljetun oven läpi, ja Irma huokaisi alistuneesti ja meni ulos huoneestaan.

”Sinä voit pilkkoa vihannekset.” Irman käteen ilmestyi vihannesveitsi, jolla hän ryhtyi kuorimaan ja pilkkomaan. Chris istui tietokoneen ääressä. Irma näki, että hän pelasi jotain.

”Miksei tuo koskaan auta?” hän sanoi hiljaa.

”Mitä sanoit? Puhu kunnolla.”

”En mitään.”

Äiti laski kädet alas: ”Tiedätkö mitä, Irma, sinulla ei ole mitään syytä tuollaiseen mököttämiseen! Jokaisen meistä on tehtävä oma osuutemme.”

”Tuon ei ikinä tarvitse tehdä mitään.” Irma nyökkäsi kohti pikkuveljeään. ”Hän saa aina vain leikkiä. Ei mikään ihme, että hän on niin hyvä koulussa. Eihän hänellä ole mitään muutakaan tekemistä.”

”Nyt olet kohtuuton.” Äiti jatkoi padan sekoittamista. ”Kyllä Chriskin auttaa. Hän vie roskat, eikä sinultakaan muuten sen enempää vaadittu vielä hänen ikäisenään.”

Irma irvisti ja päästi syvän huokauksen kuorien samalla porkkanaa tarmokkaasti.

”Kuorit liian paljon. Tarkoitus on, että kuorimisen jälkeen jää vielä jotain pilkottavaakin”, äiti sanoi.

Irma viskasi saman tien veitsen kädestään. ”En ilmeisesti osaa tehdä yhtään mitään oikein.” Hän tunsi kyynelten kihoavan silmiin, mutta sitähän ei ainakaan

muiden tarvinnut nähdä, joten hän syöksyi huoneeseensa ja upotti kasvot tyynyyn. Miksi kaikki olivat hänen kimpussaan? Miten epäreilua!

"Irma! Rauhoitu." Äiti oli tullut huoneeseen ja istui nyt sängyn reunalla. Hän silitteli hiljaa ja hellästi Irman tukkaa. "Ymmärrän hyvin, että sinusta tuntuu vaikealta juuri nyt. Mutta raivoamisen sijasta olisi paljon parempi, jos me voisimme selvittää asian keskustelemalla. Kääntyisit nyt."

Äidin hellästi silittävä käsi ja rauhoittava ääni saivat Irman olon tyyntymään hiukan. "Minäkin haluaisin että te olisitte ylpeitä minusta, mutta en tiedä mikä koulussa menee aina pieleen. Tuntuu kuin kaikki menisi toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos."

Hän nousi istumaan, ja äiti kietoi kätensä hänen ympärilleen ja halasi häntä. "Tyttö kulta, me haluamme auttaa sinua, mutta se edellyttää, että sinä kerrot aina kun sinulla on ongelmia." Äiti silitti sormellaan Irman poskea. "Vaikutat aina niin iloiselta. Meidän on hankala tietää, milloin sinulla on murheita, jos et itse kerro."

Irma veti syvään henkeä ja sanoi sitten: "Ei tässä mikään puhuminen auta, äiti. Minä en vain yksinkertaisesti pärjää koulussa. Ja sillä selvä."

"Höpsistä. Olet terävä tyttö, sinulta vain puuttuu itsekuria. Sen takia isäsi on päättänyt, että sinun on oltava illat kotona."

Äiti huomasi Irman kumartuvan pienemmäksi ja

jatkoi: ”Tiedän, että sinun on vaikea sanoa ei kaikille ystävillesi. Jos kuitenkin pystyt näyttämään isälle, että olet kypsä huolehtimaan läksyistäsi ja muista velvollisuuksistasi, olen varma että pian hän antaa sinun taas mennä ulos.”

Irma lysähti jälleen sängylle makaamaan kädet ja jalat levällään.

”Nähkää uusi Irma Lair – mallikelpoisempaa ja vastuuntuntoisempaa saa hakea! Huh huh, se ei taida käydä ihan äkkiä.”

”Muutakaan tietä ei ole. Et ole enää mikään pikkulapsi. Olet pian nuori nainen. Sinun on pystyttävä pitämään sopimukset ja huolehtimaan niistä tehtävistä, jotka sinulle on annettu.”

”Mutta kun minusta olisi mukavaa olla vielä lapsi”, Irma puuskahti. ”Mitä ihmeen hauskaa siinä on, että kasvaa aikuiseksi?”

Äiti taputti Irmaa kädelle. ”Ehkei aikuisena oleminen ole koko ajan hauskaa, mutta sellaista elämä on. Velvollisuuksista on huolehdittava, vaikka haluaisi mieluummin tehdä jotain muuta.”

Anne Bannister katseli ympärilleen Irman sotkuisessa huoneessa. ”Me olemme esimerkiksi sopineet, että sinä pidät huoneesi järjestyksessä. Miten olet omasta mielestäsi onnistunut siinä?” hän kysyi hymyillen.

”En kovin hyvin”, Irma kuiskasi, ”mutta se johtuu siitä, että minulla on niin paljon tavaroita. Kaikki ei yksinkertaisesti mahdu tänne.”

Äiti nyökkäsi. ”Olet oikeassa, ja täällä on paljon sellaistakin, millä et tee enää mitään.”

Hän nousi sängyltä ja avasi yhden Irman huoneen kaapeista. Esiin vyöryi kasa vanhoja leluja. ”Kaikki tämä sinun pitäisi siivota pois ja lahjoittaa hyväntekeväisyyteen, jotta leikkikaluista voisi olla iloa muille lapsille.”

”Minun pehmoleluni!” Irma katsoi äitiä kauhistuneena. ”Ja kaikki barbit!”

Anne Bannister nauroi. ”Niin, ulos vain! Kaikki saman tien.” Hän kävi taas istumaan sängyn reunalle. ”Kuulehan, nyt me menemme tekemään ruoan valmiiksi, ja kun astiat on pantu koneeseen, me tulemme yhdessä järjestämään sinun huoneesi. Minulla on isoja jätesäkkejä, joihin voit kerätä vanhat tavarasi. Saat nähdä, huoneesta tulee paljon mukavampi kun olemme saaneet vanhat roinat pois tieltä.”

LUKU 2

Hyvistä ystävistä on apua

”Irmalla taitaa olla kiireinen päivä”, Taranee sanoi ja pakkasi fysiikankirjat reppuun. Hän työnsi silmälasit ylemmäs nenälle ja oikaisi helmillä koristeltuja pikkulettejään.

Hay Lin nyökkäsi. ”Hänellä on kai ollut paha mieli siitä saakka, kun meille eilen jaettiin todistukset.”

”Sanoiko hän mitään siitä fysiikankokeesta, joka palautettiin tänään?”

”Ei, mutta fysiikka ei kyllä kuulu hänen lempiaineisiinsa.” Hay Lin huokaisi ja solmi leveän, kukallisen nauhan, jonka hän oli kietonut lanteilleen piristääkseen alaosan muuten vähän tylsää siniharmaata väriä. ”Minustakin se on vaikeaa.” Hän hymyili Taraneelle. ”Mutta sinusta se on kai pelkästään hauskaa, eikö?”

He kävelivät käytävää pitkin ruokalaan, ja kun he

tulivat sinne, he näkivät että Irma istui jo paikallaan vakiopöydässä. Cornelia ja Will, jotka olivat luokkaa ylempänä kuin Taranee, Hay Lin ja Irma, seisoivat ruokajonossa, ja Taranee ja Hay Lin tervehtivät tyttöjä, ennen kuin kävivät viemässä kirjansa Irman kirjojen viereen.

"Mm, onpa hyvää kakkua", Irma sanoi suu täynnä.

Taranee kurtisti kulmiaan. "Oletko sinä aloittanut jälkiruoasta?"

Irma vilkaisi häntä kiusoittelevasti: "Hupsis, en huomannutkaan, rouva Ylituomari!" Hän otti kakusta lusikallisen ja ojensi sitä Taraneelle, joka maistoi pienen palan.

"Mm, herkullista! Menee läpi", Taranee virnisti ja nuolaisi loput kermavaahdosta huuliltaan.

"Niin, tänään mottona on: ensin huvi, sitten työ", Irma lausui hullunkurisen juhlallisella äänellä.

Will ja Cornelia saapuivat tarjottimineen pöytään. Punatukkainen Will oli valinnut ison salaattiannoksen, ja Cornelian lautasella komeili annos pastaa tomaattikastikkeessa.

"Voi teitä pikkuisia, ette taida tietää, ettei tänään saa syödä terveellisesti", Irma sanoi, kun he kommentoivat hänen ruokavalintaansa. Tytöt nauroivat ja ryhtyivät syömään. Pian myös Hay Lin ja Taranee olivat hakeneet lounaansa.

"Mitä tehdään tänään?" Cornelia kysyi sormeillen pitkiä, vaaleita hiussuortuviaan sen jälkeen kun oli lopettanut syömisen.

”Minä menen uintiharjoituksiin”, Will sanoi, ”joten en ehdi tehdä mitään ennen kuin vasta illalla.”

”Voimme tavata meillä seitsemältä”, Hay Lin sanoi ja pyydysti samalla viimeiset nuudelit haarukkaansa.

Irma huokaisi. ”Minä en pääse. Minun on tehtävä läksyjä.” Hän taitteli lautasliinaansa, kunnes se oli aivan pikkiriikkinen. ”En saanut kovin hyviä arvosanoja. Isäni on päättänyt, että minun on oltava kotona neitsytkammiossani tekemässä läksyjä ison, yhdeksänpäisen lohikäärmeen vartioitavana joka ilta seitsemästä yhdeksään.” Hän katsoi muita. ”Ja minun on oltava kotona jo puoli kymmeneltä, joten jos haluan tehdä jotain koulun jälkeen, sen on käytännössä tapahduttava ennen kello seitsemää.”

”Tarkoittaako se, ettet pääse myöskään Nathalien konserttiin, joka on torstai-iltana Heatherdomessa?” Taranee kysyi.

Irma parahti ja pyöritteli silmiään. ”Mitä, ihanko totta? Tuleeko hän tänne? Ja seuraavana perjantaina on vuorossa Karmilla yhtyeineen. Mieletöntä, että täällä on niin paljon hyviä konsertteja! Mistä olet kuullut, että Nathalie tulee? En minä ainakaan ole nähnyt mainoksia missään.”

”En minäkään, sitä mainostettiin vasta tänä aamuna radiossa”, Taranee jatkoi. ”Hän ei olisi muuten ehtinyt, mutta jokin tilaisuus peruuntui, ja sitten hän suostui tulemaan. Sen mukaan, mitä radiossa sanottiin, hänellä on yhteyksiä Heatherfieldiin. Tiesittekö te sitä?”

Muut kolme pudistivat päätään, mutta Irma sanoi kiihtyneenä: ”Minä tiesin, koska arvatkaa mitä löysin eilen?” Hän piti tauon kasvattaakseen jännitystä. ”Äiti pani minut siivoamaan kaapin, joka oli täynnä vanhoja leluja.” Hän irvisti nopeasti. ”Taisin panna pihalle neljä jätesäkillistä vanhaa romua, mutta löysin samalla diplomin.” Muut odottivat jännittyneinä jatkoa.

”Kerro nyt”, Will hoputti kärsimättömänä. ”Sano minkä!”

”Voittodiplomin yksistä laulukilpailuista, jotka pidettiin vuosia sitten. Olin silloin vasta viisivuotias.”

Irma tuijotti eteensä haaveilevan näköisenä. ”Siitä kirjoitettiin lehdissä ja vaikka mitä. Olin nuorin osanottaja.” Hän nojautui pöydän yli. ”Ja tiedättekö kuka tuli toiseksi?” Hän madalsi ääntään: ”Nathalie!”

”Oletko ihan varma?” Cornelia kysyi ja nojautui taaksepäin ristien käsivartensa epäluuloisesti.

”Totta kai olen. Samalla kun löysin diplomin löysin myös kaikki vanhat kuvat ja lehtileikkeet.”

”Kerrohan siinä tapauksessa, minkä takia hän on nykyään kuuluisa mutta sinä et”, Cornelia sanoi.

Irma levitteli käsiään. ”Koska hän pääsi etenemään isompiin, kansallisiin kisoihin. Minä en ollut vielä kovin vanha, eikä isä halunnut minun jatkavan. Paikallinen kilpailu järjestettiin kauppakeskuksessa, ja olin mankunut pitkään lupaa päästä osallistumaan.” Hän naurahti ja jatkoi: ”Mutta kaikille taisi tulla yllätyksenä – myös minulle – että minä voitin. Voi miksei isä anta-

nut minun jatkaa pitemmälle!"

"Melko järkevä ratkaisu häneltä", tokaisi Taranee.

"Oletpa sinä tylsä, Tara!" Hay Lin löi kämmenet yhteen. "Ajatelkaa, jos Irma olisi nyt kuuluisa laulaja!" Hän nosti vaaleanpunaiset aurinkolasinsa otsalle ja katsoi tutkivasti ystäväänsä. "Minusta olisi voinut tulla sinun vaatesuunnittelijasi. Voin sanoa, että saisin sinut näyttämään paljon paremmalta kuin se Nathalie."

"Minusta Nathalie on kyllä tosi hyvännäköinen", Will huomautti. "Haluaisin mielelläni samanlaiset pitkät, mustat hiukset."

"Se on peruukki", Taranee sanoi. "Tai sitten hän on käynyt hiustenpidennyksessä."

He jatkoivat vielä jonkin aikaa keskustelua uudesta laulajatähdestä, mutta yhtäkkiä Cornelia kääntyi katsomaan Irmaa, joka ei ollut sanonut sanaakaan koko keskustelun aikana.

"Et näytä olevan tänään kovin hyvällä tuulella."

Irma mutisi: "Onko minulla sinun mielestäsi jotain syytä nauruun? Te kaikki muut pääsette torstaina kuuntelemaan Nathalieta, mutta minä en pääse mukaan, koska minun on istuttava kotona pähkäilemässä läksyjeni kimpussa."

Taranee katsoi häntä totisena. "Mutta suoraan sanottuna, Irma – et ole toistaiseksi tehnyt paljonkaan koulun eteen, ethän?"

"Niin, mutta kun en OSAA." Irma levitteli käsiään. "Joka ikinen kerta, kun saan todistuksen, päätän ottaa

itseäni niskasta kiinni, mutta en tiedä mihin kaikki aika kuluu. Tuntuu kuin se valuisi hiekkana sormieni välistä."

Hay Lin ei voinut olla tirskahtamatta. "Niin, sinulle olisi varmaan parempi, jos se valuisi vaikka vetenä. Silloin pystyisit hallitsemaan sitä."

"Hei, pysytäänpä nyt vakavina", Taranee jatkoi, ja Will sanoi: "Meidän on pakko tehdä jotain, emme voi olla joka ilta erossa Irmasta. Mitä jos Kandrakar yhtäkkiä kutsuu meitä?"

"Niinpä, silloin voin vain sanoa, että sori, en pääse, minun on ratkottava toisen asteen yhtälöitä." Irma ei malttanut olla ottamatta kasvoilleen enkelimäistä ilmettä esittääkseen Oraakkelia: "Voi, te pienet vartijani, mitä korvani kuulevatkaan? Onko Irma estynyt koulutehtävien takia? Minä lähetän hänelle heti taian, jonka avulla hän saa jatkossa parempia arvosanoja eikä hänen tarvitse enää tehdä läksyjä isänsä kanssa."

"Oletpa sinä vaatimaton", Cornelia huomautti. "Mikset pyytäisi saman tien suoraan parhaita mahdollisia numeroita, kun kerran aloitit?"

"Ei pidä olla ahne, niin isä on aina opettanut", Irma sanoi nauraen.

"Sinun pitäisi keksiä jonkinlainen kikka läksyjen tekemiseen", Will sanoi ja nyökkäsi mietteliäänä. "Äidillä on aina tapana sanoa, että on tärkeää tehdä välillä jotain mitä todella haluaa tehdä. Kun panostaa täysillä johonkin, minkä on itse valinnut, oppii tietämään mil-

tä pärjääminen tuntuu, ja samaa tunnetta voi käyttää kannustimena sellaisissa hommissa, joita ei muuten jaksaisi."

"Äitisi on tosiaan viisas." Hay Lin jatkoi innostuneena: "Hän on nimittäin oikeassa. Kun minä puuhaan jonkin uuden rätin parissa, tuntuu kuin aika kuluisi siivillä, ja minä sen kuin vain ompelen ja ompelen." Hän katsoi muita. "Ja sitten kun minun on joskus tehtävä fysiikanraporttia, yritän palauttaa mieleeni saman tunteen, ja kaikki sujuukin paljon helpommin."

Irma puhalsi poskensa täyteen ilmaa ja pyöritteli silmiään. "Taidat olla ihan pimeä, Hay Lin. Yritätkö tosissasi väittää, että fysiikantehtävien tekeminen on sinusta joka kerta *hauskaa*?"

"Äh, ei se nyt joka kerta ihan naurattavan hauskaa ole, mutta jännittävää se voi olla silti."

Cornelia nojautui eteenpäin ja nojasi leukaa käsiinsä katsellen Irmaa kiusoittelevasti hymyillen: "Mutta onko ylipäätään mitään, mikä sinusta olisi hauskaa, Irma? Paitsi irvisteleminen ja filmitähtien matkiminen?"

Irma levitteli käsiään ja aloitti: "No, onhan sitä vaikka mitä..." Sitten hän keskeytti ja katsoi toisia. "No, hyvänen aika. Pakkohan minun on jotain keksiä!"

Muut tytöt nojautuivat kädet ristissä taaksepäin ja antoivat Irman jatkaa pähkäilyään. "Auttakaa nyt. Katsotaanpa, minä tykkään tosi paljon olla teidän kanssanne, ja..."

”Ei kelpaa”, Cornelia totesi saman tien. ”Sinun pitää keksiä jotain, mitä tykkäät tehdä yksin, ilman muiden seuraa.”

Irma mietti ja mietti, mutta väänsi sitten silmänsä kieroon ja alkoi äännellä kuin hylje. Muut koettivat hillitä itsensä, jotteivät rupeaisi nauramaan, mutta lopulta Hay Linin itsehillintä petti. Hän käpertyi kaksin kerroin hillittömästi hihittäen. ”Ainakin hänestä on kiva esiintyä. Voisiko se olla asia, jota hän tykkää tehdä?” hän kysyi pyyhittyään naurunkyyneleet silmistään, mutta Cornelia pysyi lujana. ”Ei, sen pitää olla jotain, mihin Irma suhtautuu kunnianhimoisesti. Jotain, missä hän haluaa olla tosi hyvä.”

”Etkö sinä saanut mistään aineesta hyvää numeroa?” Taranee tiedusteli.

”Sain, musiikista. Mutta ei se johdu siitä, että tekisin niillä tunneilla enemmän kuin muuten. Se on vain hauskaa ja...”

”Siinä se on”, Will julisti voitonriemuisena. ”Musiikki! Olet hulluna musiikkiin, ja kerroit juuri äsken, että olet voittanut laulukilpailunkin.”

”Mutta siitä on jo vaikka kuinka kauan”, Irma vastusteli. ”Eikä minulla sitä paitsi ole ketään, kenen kanssa laulaa. Tarvitsisin bändin tai jotain, enkä minä erityisemmin näytä poptähdeltä, vai mitä mieltä olette?” Hän nousi seisomaan ja nappasi haarukan mikrofoniksi. Sitten hän keikutteli lanteitaan puolelta toiselle niin, että lopulta rojahti Taraneen olkapäille. Taranee

oli vähällä pudota tuoliltaan, mutta onnistui takertumaan nauraen pöydän reunaan, ja Irma sanoi teennäisellä äänellä: ”Voi herttinen sentään, istutko sinä siinä, senkin riiviö! Minun tieltäni on väistyttävä! Tietä, tietä suurelle tähdelle!” Hän teki kierroksen pöydän ympäri ja hipaisi kädellään kunkin tytön tukkaa vilkuttaen samalla näkymättömille ihailijoille ja ylistäen kovaan ääneen itseään ja omaa taitavuuttaan ja hurmaavuuttaan. Kun hän lopulta lysähti takaisin omalle tuolilleen, kesti hetken ennen kuin muut olivat nauraneet kylliksi pystyäkseen taas jatkamaan keskustelua.

”Ohhoh, on sinussa tosiaan ainesta tähdeksi”, Will sanoi koettaen vetää henkeä.

”Niin, pystyt peittoamaan lavalla kenet tahansa. Näen jo mielessäni sinulle sopivan esiintymisasun”, Hay Lin jatkoi ryhtyen kuvailemaan vaaleanpunaisia röyhelöitä ja korkokenkiä, jolloin kaikki purskahtivat taas nauruun kuvitellessaan Irmaa moisissa hepenissä.

”Ei kun ihan oikeasti, yrittäkää pysyä vakavina edes vähän aikaa”, Cornelia pyysi. ”Näin eilen yhden ilmoituksen. Bändi etsi itselleen laulajaa.”

”Missä se ilmoitus on?” Will tiedusteli.

”Naulakon vieressä olevalla isolla ilmoitustaululla. Tiedättehän, sillä missä on kaikenlaista harrastuksista ja liikunnasta.”

”Äh, tuskin se minulle sopii. Enhän minä edes tiedä, keitä siinä yhtyeessä soittaa”, Irma vastusteli, kun ystävykset kiskoivat häntä ilmoitustaululle.

BÄNDI ETSII NAISLAULAJAA
TYYLI: MELODINEN POP-ROCK
KOELAULU: TÄMÄN VIIKON AIKANA MUSIIKKILUOKASSA
Crimson Fire
Yhteyshenkilö: Dave Brown

"Kuka ihme on Dave Brown?" Taranee kysyi. Muut kohauttelivat olkapäitään, ja Will sanoi: "Ei tietoa, mutta bändillä on mitä ilmeisimmin lupa harjoitella koulussa aivan kuten Cobalt Bluellakin, joten sen täytyy olla rouva Knickerbockerin mielestä ok."

"Mutta eihän minulla ole hajuakaan, mitä kappaleita heidän ohjelmistoonsa kuuluu", Irma protestoi.

"Matt tietää takuulla kuka Dave on. Kysytään häneltä." Will tarttui Irmaa kainalosta, ja kolme muuta tyttöä kintereillään he marssivat ruokasalin poikki kohti vanhempien oppilaiden pöytiä. Will tervehti tottuneesti ja ryhtyi sitten puhumaan Mattille, joka katsoi häntä hellästi. "Tuota, tiedätkö kuka on Dave Brown?"

"Se olen minä", vastasi pitkä poika viereisestä pöydästä. Hän nousi ja tuli tyttöjen luo. Hänen pitkä musta takkinsa miltei viisti lattiaa, ja hän oli sitonut tukkansa niskaan poninhännälle.

"Oliko teillä minulle jotain asiaa?"

Will tönäisi Irman eteensä. "Ystäväni Irma on tosi hyvä laulamaan, ja hän on huomannut teidän ilmoituksenne, jossa te etsitte bändille laulajaa. Mistä kappaleista hän voi valita jonkun koelaulua varten?"

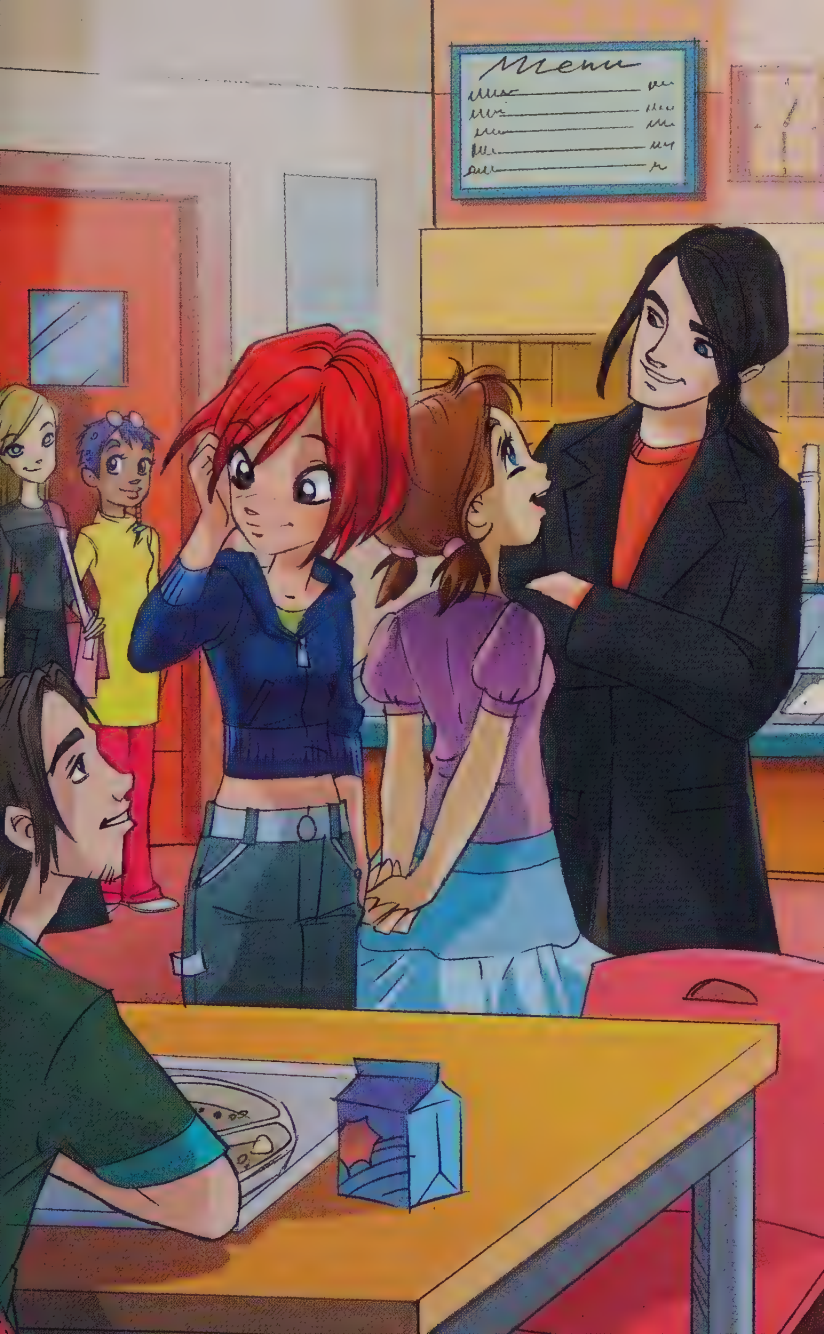
Menu

”Eikö hän osaa itse puhua?” Hienoinen hymy karehti Dave Brownin täyteläisillä huulilla. Irmaa nolotti niin, että hän olisi halunnut vajota maan alle, mutta hän kokosi itsensä ja sanoi reippaasti: ”Osaan minä, mutta noin touhottavalta ystävältä kuin Will on hankala saada suunvuoroa.”

Irman nokkela vastaisku käänsi naurun hänen puolelleen, ja Will mutisi kädet puuskassa: ”Pah, tarkoittiko tuo muka että ’kiitos avusta’?”

Matt hymyili hänelle lohduttavasti, ja hän alkoikin leppyä saman tien, kun taas Irma ryhtyi juttelemaan Daven kanssa.

”Nyt meidän on varmaan aika poistua”, Taranee kuiskasi ja nappasi mukaansa Willin, joka oli jo syventynyt keskustelemaan Mattin kanssa pikkujyrsijöiden terveydentilasta ja parhaasta tavasta ruokkia sairasta papukaijaa.

Kun Irma hetkeä myöhemmin palasi tyttöjen pöytään, muut katsoivat häntä jännittyneinä, mutta hän istuutui muitta mutkitta paikalleen ja alkoi keräillä kakunmurusia lautaselta. Hän ei näyttänyt erityisen iloiselta. Cornelia katsoi Williä silmiin ja kohotti kysyvästi kulmiaan, mutta Will vain kohautti hartioitaan. Taranee rykäisi ja katsoi odottavasti Hay Liniä, joka vastasi hymyilemällä epävarmasti.

”Tuota, miten meni?” Taranee yritti.

Irma katseli ystäviään, ja yhtäkkiä he kaikki huoma-

sivat ilkikurisen hymyn pilkahduksen hänen silmissään. ”Vai niin, ette pystyneet enää hillitsemään uteliaisuuttanne, niinkö?” Hän alkoi nauraa räkättää, ja muut yhtyivät nauruun.

Hän jatkoi: ”Se Dave vaikuttaa tosi fiksulta. Olen itse asiassa nähnyt hänet joskus ennenkin. Hän liikkuu siinä porukassa, jossa kaikilla on aina mustat vaatteet ja he näyttävät siltä kuin eivät juurikaan piittaisi elämästä, mutta hän ei vaikuta yhtään sellaiselta kun hänen kanssaan juttelee kahden kesken.”

Irma kertoi edelleen, että Crimson Firen ohjelmistoon kuului paljonkin hänelle hyvin tuttuja kappaleita. Hän läväytti pöydälle cd:n. ”Dave sanoi, että voin valita jonkun näistä, koska he osaavat nämä kaikki. Olen jo päättänyt, mitä haluan laulaa.” Hän osoitti yhtä kappaleista. Se oli laulu, jota Karmilla oli aiemmin esittänyt. ”Osaan tuon vaikka takaperin.”

”Menetkö siis huomenna koelauluun?” Will katsoi tutkivasti Irmaa, joka nyökkäsi innoissaan. ”Menen, ehdin harjoitella hyvin tänään iltapäivällä ja vielä illallakin, ja...”

”Entä läksyt?” Taranee kysyi.

”Niin, huomiseksi on matematiikka, torstaiksi on ranska ja perjantaiksi kirjallisuustutkielma”, luetteli Hay Lin.

Irma voihkaisi. ”Ettekö te juuri sanoneet, että minun pitäisi tehdä jotain mistä todella tykkään, ja sen jälkeen kaikki sujuisi ihan itsestään?”

”No jaa, en minä ihan niin tainnut sanoa”, Will koet-

ti selittää, mutta siinä samassa soi kello, ja kaikki kiiruhtivat tunnilleen.

Kello seitsemältä illalla Irma istui huoneessaan matematiikantehtäviensä ääressä, ja kun isä kurkisti ovesta sisään, hän näki Irman istuvan kirjat edessään. Isä ei nähnyt Irman korvissa olevia pieniä kuulokkeita, mutta, kuten Irma vakuutti itselleen, hän pystyi keskittymään paljon paremmin kuunnellessaan samalla musiikkia. Puoli yhdeksältä hän pakkasi koulukirjat laukkuun. Hän oli ratkaissut kolme seitsemästä laskutehtävästä, ja oli tyytyväinen suoritukseensa. Laskemisen lomassa hän oli ehtinyt harjoitella Karmillan kappaletta niin monta kertaa, että osasi ulkoa sekä tekstin että fraseerauksen.

"Menen käymään suihkussa", hän huikkasi olohuoneeseen, ja seuraavan tunnin ajan hän valutti vettä suihkusta ja lauloi samalla täyttä kurkkua, ja omasta mielestään hän onnistui tulkinnassaan varsin hyvin, etenkin loppu sujui loistavasti. Se oli melkein kuin jazzia!

Seuraavana päivänä hän otti kannettavan cd-soittimen kouluun mukaan ja kuunteli kappaletta kaikilla välitunneilla. Ruokatunnilla Hay Lin sanoi: "Etkö voisi sammuttaa sitä hetkeksi niin, että me voimme puhua sinulle."

Irma irrotti vastahakoisesti kuulokkeet korvistaan, ja Will kysyi: ”Miten matikanläksyt sujuivat?”

”Ihan hyvin. Helpommin itse asiassa, kun kuuntelin samalla musiikkia.”

”Montako tehtävää onnistuit ratkaisemaan?” Taranee katsoi Irmaa odottavasti.

”Kolmosen, nelosen ja seiskan.”

”Millaisia vastauksia sait?”

Irma katsoi hän kummeksuen. ”En kai minä nyt sitä muista.”

”Eikö sinua hermostuta mennä sinne koelauluun?” Cornelia hymyili. ”Muistan kun olin silloin joskus mallina. Vatsa oli joka kerta täynnä perhosia.”

Irma pudisti päätään. ”Ääh, en minä oikeastaan ole kovin hermostunut. Olen varma, että osaan sen kappaleen tosi hyvin, ja uskon että Dave pitää minusta.” Irman posket alkoivat punoittaa ihan itsestään.

”Niin, se kundi on vähän eri luokkaa kuin Martin, eikö?” Hay Lin kiusoitteli, ja Irma läimäytti häntä leikillään. ”Yäk, Martin! Ei viitsitä puhua hänestä. Enkä minä sitä paitsi tunne koko Davea. Ehkä hän on tylsä jurottaja, kun häneen tutustuu vähän paremmin.”

”Mikään mallioppilas hän ei ainakaan ole”, sanoi Will.

”Mistä sinä sen tiedät?” Irma katsoi häntä kysyvästi.

”Pikkulinnut lauloivat”, Will vastasi härnäten.

”Sinä olet ottanut selvää, olet nuuskinut tietoja hänestä, ihan varmasti olet!” Irma katsoi häntä kiukkui-

sena mutta samalla hymyillen. ”Kerro kaikki mitä tiedät! Älä salaa mitään! Mitä enemmän meheviä juoruja, sen parempi.”

Hän nauroi, ja Will nosti paidankaulukset pystyyn ja puhui toisesta suupielestään kuin salaperäinen yksityisetsivä: ”Dave Brown on Mattin rinnakkaisluokalla, ja sanotaan, että hän on todella lahjakas mutta samalla ilmiselvästi sitä mieltä, että koulu on hänen arvonsa alapuolella. Hän haluaisi olla taiteilija ja valvoo öitä lukien runoja sen sijaan että laatisi fysiikanraportteja ynnä muita. Tähän saakka he ovat soitelleet jotain kokeellisempaa musiikkia, mutta nyt he haluavat vaihtaa ohjelmistoaan, jotta saavat enemmän keikkoja, ja sitä varten he tarvitsevat laulajan.”

”Oletteko varma, että tuollainen ihminen on hyvää seuraa Irmalle?” Cornelia sanoi.

”Miten niin?” Hay Lin oli välittömästi puolustuskannalla. ”Eihän se, että ihminen haluaa olla taiteilija, tarkoita että hänen luonteessaan olisi jotain vikaa!” Hän loi katseensa alas ja mutisi: ”Kyllä minäkin monena iltana piirrän tai ompelen sen sijaan että tekisin läksyjä.”

”Niin, mutta sinä kuitenkin teet läksysi. Dave taas mitä ilmeisimmin ei”, Cornelia jatkoi tiukasti.

”Corny, hei, hellittäisit vähän. Eihän Crimson Fire välttämättä edes halua minua, ja vaikka haluaisikin, niin se ei tarkoita että minä menisin naimisiin tai kihloihin Dave Brownin kanssa, eihän?” Irma kallisti päätään ja hymyili Cornelialle, joka levitteli käsiään.

”Okei, hyvä on, ehkä minä kuvittelen turhia.”

LUKU 3

Crimson Fire

Kello soi viimeisen tunnin päätteeksi, ja Taranee ja Hay Lin pakkasivat kiireesti tavaransa kasaan. Irma sitä vastoin ei kiirehtinyt lainkaan.

”Eikö sinulla ole kiire, jos aiot olla viiden minuutin päästä musiikkiluokassa?” Taranee kysyi.

Irma huokaisi. ”Ehkei se sittenkään ole hyvä idea.” Hän katsoi ystäviään huolestuneen näköisenä. ”Mitä jos kaikki vain nauravat minulle? Hehän ovat paljon vanhempia kuin minä, ja varmaan he ovat soittaneetkin yhdessä jo vaikka kuinka monta vuotta. Minä olen pelkkä tyhmä kakara.” Hän pullisti poskensa ja siristi silmiään.

Hay Lin hymyili. ”Ole vain samanlainen kuin yleensäkin”, hän sanoi lohduttavasti. ”Olen varma, että he hullaantuvat sinuun. Laulat tosi taitavasti ja olet lisäksi mielettömän hyvä esiintymään.”

”Niin, minä en uskaltaisi esiintyä niin kuin sinä”, Taranee lisäsi.

Irma pani vielä viimeisen tavaran laukkuunsa ja heilautti sitten repun selkäänsä. Sen jälkeen hän ojensi käden kummallekin ystävälleen. He tarttuivat käsiin ja seisoivat hetken aikaa ihan hiljaa, silmät kiinni, ja puristivat toisiaan kädestä. Kun Irma ensimmäisenä hellitti otteensa, hän katsoi ystäviään veitikkamainen pilke silmissään. ”Jos koko juttu menee ihan pieleen, niin voinhan aina käyttää noitavoimiani ja pakottaa heidät huolimaan minut joka tapauksessa.”

Taranee oli sanomaisillaan jotain vähemmän ystävällistä, mutta Irma ehti ensin. ”No ei, en tietenkään tekisi mitään sellaista. Olisi tosi tylsää päästä bändiin väärin perustein. Ajatelkaa, kun me menisimme keikalle ja minä vain seistä töllöttäisin lavalla ja vaakkuisin kuin ankka!”

Hän päästi pari käheää honkotusta, mutta pyörähti heti perään muutaman tanssiaskeleen. ”Apua, kyllä minua jännittää!”

”Haluatko, että me tulemme mukaan?” Hay Lin kysyi, mutta Irma pudisti päätään. ”Älkää, tästä minun on selvittävä ihan itse.”

Musiikkiluokkaan vievällä käytävällä ei näkynyt ketään. Kaikki Sheffield Instituten oppilaat olivat kiiruhtaneet ulos isoista pääovista heti kun kello soi viimeisen tunnin päätteeksi. Irma kuunteli tarkkaan. Hän odotti kuulevansa luokasta kitaramusiikkia tai ehkä basson

kumeaa jylinää, mutta käytävässä oli aivan hiljaista. Varovasti hän koputti oveen. Kukaan ei vastannut. Lopulta hän painoi kahvan alas ja avasi ulommaisen luokan raskaista ovista. Samalla hetkellä alkoi kuulua musiikkia. Irma pudisteli päätään omalle tyhmyydelleen, koska hän oli unohtanut, että auditorio oli täysin äänieristetty, jottei musiikki häiritsisi työskentelyä muualla koulurakennuksessa. Hän jäi hetkeksi seisomaan ovien väliin ja veti syvään henkeä. Sitten hän astui suureen, ikkunattomaan huoneeseen.

Huoneen takaseinustalla olevalla pienellä lavalla soitti Crimson Fire. Koskettimia soittavan Daven lisäksi yhtyeeseen kuului rumpali, basisti ja kitaristi. Daven tapaan kaikki heistä olivat pukeutuneet pitkään, mustaan takkiin, ja jokaisella oli pitkä tukka. Basistilla oli lisäksi pieni pujoparta, joka oli letitetty ohueksi palmikoksi. Etumaisella penkkirivillä istui kolme tyttöä ja kolme poikaa. Tytöt Irma oli nähnyt ennenkin. He olivat Willin ja Cornelian rinnakkaisluokalla. Myös pojat olivat Irmalle tuttuja. Uriah ja kaksi hänen kaveriaan. Irma ajatteli kaikkea, mitä Will oli kertonut Davesta, ja sitä kuinka huolissaan Cornelia oli ollut siitä, olisiko bändi hänelle huonoa seuraa, mutta ennen kuin hän ehti ajatuksissaan pidemmälle, pitkä poika oli huomannut hänet ja lähtenyt kävelemään häntä kohti.

”Hei, Irma. Tervetuloa Crimson Firen ja heidän uskollisten faniensa seuraan.” Hän levitteli naureskellen

käsiään, ja tytöt vilkuttivat Irmalle. Irma vilkutti varovasti takaisin.

"No mutta, tuomarin kakaran pikku ystäväkö se sieltä tulee?" letkautti Uriah, mutta Dave puuttui asiaan saman tien: "Te voittekin sitten lähteä! Minä sanoin, että te saatte olla täällä, jos osaatte käyttäytyä kunnolla. Tuo, mitä juuri sanoit, ei täytä ehtoja vähimmässäkään määrin. Ulos!"

"Mutta..." Uriah ja hänen ystävänsä protestoivat, mutta Dave ei antanut periksi, joten häiriköt hipsivät hetken päästä ulos luokasta. Dave hymyili Irmalle anteeksipyytävästi. "He eivät näköjään opi ikinä. Sääli sinänsä, koska he voisivat olla ihan mukavia tyyppejä, jos käyttäisivät energiansa johonkin järkevään sen sijaan että mölyäisivät aina kaikkialla."

Irma nyökkäsi epäröiden. Oli vaikea kovin äkkiä kuvitella, että Uriah ystävineen tekisi jotain hyödyllistä.

Dave auttoi mikrofonin säätämisessä, ja pian sen jälkeen hän soitti ensimmäiset soinnut Irman valitsemasta kappaleesta. Aluksi Irma tunsi olonsa hieman epävarmaksi. Elävän musiikin säestyksellä oli kaikesta huolimatta melko erilaista laulaa, mutta pojat soittivat hyvin, ja pian Irma huomasi, kuinka säestys tuki ja seuraili häntä hänen muunnellessaan melodiaa erilaisin tavoin. Kun ensimmäinen laulu oli päättynyt, eturivissä istuvat tytöt alkoivat taputtaa.

Pisin tytöistä huudahti: "Hän on tosi hyvä, Dave. Paljon parempi kuin se eilinen."

Dave virnisti ja selitti Irmalle: ”Tuo on siskoni Cathy. Hän oli mukana perustamassa bändiä ja on yleensä myös laulanut, mutta kokeellisempi musiikki on lähempänä hänen sydäntään, vai mitä, sisko?”

Irma oli kuulevinaan peiteltyä ärtymystä Daven äänessä ja katsoi uteliaana mustatukkaista Cathya, joka hymyili suopeasti. ”Älä kuuntele mitä Dave sanoo. Hän on vain katkera siitä, että rakas sisko ei enää huolehdi hänestä”, Cathy sanoi kiusoittelevasti.

”Voisiko Irma laulaa vielä toisenkin kappaleen?” kysyi eräs toinen tytöistä. Tytöllä oli erittäin kauniit piirteet, ja Irma muisti totisesti, miten sievältä hän oli näyttänyt, ennen kuin muutti kampauksensa valtavaksi harakanpesäksi ja alkoi rajata silmiään paksusti mustalla kajaalilla.

”Joo, olisi hauskaa kokeilla vielä toistakin laulua.” Dave katsoi Irmaa kysyvästi. ”Mitä haluaisit esittää?”

Irma ehdotti toista Karmillan kappaletta, joka oli myös ollut Daven antamalla cd-levyllä.

”Vitsit, mikä ääni”, sanoi kolmas tytöistä, kun laulu oli päättynyt. Hän vaikutti vähän nuoremmalta kuin kaksi muuta, joskin ikää oli vaikea arvioida, koska kasvoissa oli niin reilusti mustaa meikkiä.

Dave katsoi muita yhtyeen jäseniä. Irman vatsanpohjassa tuntui kutinaa. Hän tiesi, että nyt oli se hetki, jolloin päätettäisiin hänen kohtalostaan. Hän olisi halunnut käyttää noitavoimiaan saadakseen nuorukaiset hyväksymään hänet joukkoonsa, mutta hän muisti,

mitä oli sanonut Taraneelle ja Hay Linille, ja hillitsi itsensä.

Tuntui kuin olisi kestänyt tuntikausia, ennen kuin jokainen pojista nyökkäsi Davelle, ja Irma tajusi yhtäkkiä pidättäneensä hengitystään koko ajan.

"Hyvä", Dave sanoi. "Olet mukana."

Cathy ryntäsi lavalle ja rutisti Irmaa. "Vau miten mahtavaa, että Crimson Fire sai sinut laulajakseen. Hallitset popfraseerauksen mielettömän hyvin." Cathy pujotti kätensä tuttavallisesti Irman kainaloon ja kiskoi hänet muiden tyttöjen luokse. He hymyilivät Irmalle ja alkoivat kysellä häneltä kaikkea mahdollista musiikkiin liittyvää. Millaisesta musiikista hän piti ja oliko hän laulanut aiemmin jossain muualla. He olivat tosi mukavia, ja Irmasta tuntui hyvältä olla heidän seurassaan ja jutella heidän kanssaan siitä, mikä hänelle itselleen oli kovin tärkeää.

"Laulat oikeasti paremmin kuin Nathalie", sanoi yksi tytöistä, ja toinen kysyi: "Kai sinäkin olet tulossa huomisiltana kuuntelemaan häntä?"

Irma ei tiennyt, mitä hänen olisi pitänyt vastata. Kuulostaisi todella huonolta tekosyyltä, jos hän sanoisi jättävänsä konsertin väliin siksi että hänen oli tehtävä läksyjä, mutta onneksi Dave keskeytti tyttöjen kyselyn, eikä hänen tarvinnutkaan vastata.

"Kuulkaa, ettekö voisi päästää Irmaa tänne lavalle laulamaan? Senhän takia hän on täällä." Dave virnisti ja tytöt päästivät Irman takaisin mikrofonin ääreen.

Seuraavaksi hän lauloi kokeeksi muutamia muita lauluja. Osa niistä oli hänelle tuttuja jo entuudestaan, toiset hän joutui opettelemaan, mutta hän oppi nopeasti, ja Dave lupasi äänittää kaikki kappaleet cd:lle, jotta hän voisi harjoitella niitä kotona.

”Oho, kello on kohta seitsemän. Minun on pakko lähteä”, Irma huudahti kauhuissaan vilkaistessaan vihdoin musiikkiluokan takaseinällä olevaa isoa kelloa.

”Milloin voimme taas harjoitella?” Dave kysyi. ”Käykö huomenna samaan aikaan – voisin samalla tuoda sinulle sen cd:n?”

Irma nyökkäsi sen enempää miettimättä. Hän ei kyennyt ajattelemaan muuta kuin sitä, kuinka hänen isänsä raivostuisi, ellei hän olisi kotona seitsemään mennessä. Hän juoksi koko matkan kotiin ja toivoi, että isä olisi joutunut jäämään juuri tänään ylitöihin.

Kun hän pinkaisi esiin kulman takaa, hän huomasi helpotuksekseen, ettei Tom Lairin autoa näkynyt pihatiellä. Hän hiljensi vauhtia hieman ja käveli loppumatkan. Tasan kello seitsemältä hän avasi ulko-oven, ja samalla hetkellä äiti kiirehti eteiseen vastaan. ”Hyvä lapsi, missä sinä olet ollut? Soitin Taraneelle, ja hän kertoi sinun olevan jossain koelaulussa, mutta mikset ole puhunut meille mitään?”

Irma hyppäsi äitinsä kaulaan ja antoi kunnon halauksen. ”Anteeksi, äiti, mutta ajattelin ettei siellä mene kauan, enkä halunnut puhua siitä, koska olisi ollut niin noloa, jos he eivät olisikaan halunneet minua.”

Äiti katsoi häntä tutkiva ilme kasvoillaan. ”Näytät iloiselta.”

”Minä olenkin iloinen. He halusivat minut laulajaksi bändiinsä!” Irma tanssahteli äitinsä ympärillä. ”He hullaantuivat neiti Lairin ääneen! Laulan paremmin kuin Nathalie, sanoi Cathykin.”

”Cathy? Kuka se on?”

Irma silotti hellästi pienen huolestuneen kurtun äitinsä otsalta. ”Cathy on Daven, bändin kosketinsoittajan sisko. Hän on tosi mukava ja hän on meidän koulussamme Willin ja Cornelian rinnakkaisluokalla. Dave on ylimmällä luokalla, ja bändi harjoittelee koulun musiikkiluokassa.” Irma hymyili. ”Ei sinun tarvitse murehtia. He eivät voisi harjoitella koulussa, elleivät he olisi saaneet lupaa musiikinopettajalta.”

”Mutta entä läksyt?”

”Juuri läksyjen takiahan minä kiirehdin seitsemäksi kotiin”, Irma vastasi kärsivällisesti.

Äiti taputti häntä poskelle. ”Irma, kuulostaa todella hauskalta, että olet päässyt laulajaksi bändiin, mutta on sinulla täällä kotona muutakin hommaa kuin läksyt. Tänään sinun olisi esimerkiksi pitänyt viikata pyykit. Tuolla on kaksi isoa korillista odottamassa!”

Irma päästi syvän huokauksen. Miksei hän saanut iloita mistään ilman että vanhemmat aina pilasivat kaiken? ”Minä hoidan pyykit heti kun olen tehnyt läksyt”, hän mutisi ja nappasi koulurepun mukaansa mennäkseen omaan huoneeseensa.

”En minä yritä pilata sinun iloasi”, äiti sanoi seuraten Irman perässä. ”Mutta sinun on pakko miettiä realistisesti omaa ajankäyttöäsi. Milloin teillä on seuraavat harjoitukset?”

”Huomenna iltapäivällä”, Irma vastasi hiljaa mutta katsoi samalla äitiään silmät salamoiden. ”Ja huomisiltana kaikki muut ovat menossa Nathalien konserttiin paitsi minä, koska joudun tekemään läksyjä.”

Hän paiskasi oven kiinni äidin nenän edestä ja heittäytyi sängylle akvaarion viereen. ”Kaikki ovat ihan tyhmiä, Skalde”, hän sanoi ja tarjosi kilpikonnalle muutaman äidin tuoman, tuoreen salaatinlehden. Se kömpi hitaasti esiin matalasta uima-altaastaan käydäkseen vihreiden lehtien kimppuun. ”Kukaan ei ymmärrä mitään.”

Irma nousi istumaan. ”Mutta en anna heidän enää toista kertaa pilata mahdollisuuksiani.” Hän meni kirjoituspöytänsä ääreen ja otti esiin vanhat lehtileikkeet, jotka oli löytänyt edellisiltana siivotessaan vanhoja tavaroitaan. Hän ryhtyi kiinnittämään niitä seinälle. Joukossa oli kuva hänestä voittodiplomi kädessään, ja hän luki taas kerran, mitä tuomarit olivat sanoneet. *Poikkeuksellisen viehättävä pieni laulajatähtönen. Uskomattoman puhdasääninen ikäisekseen. Reilusti lavasäteilyä. Irma Lair lauloi kuin leivonen ja lisäksi näytti suloiselta. Nuori laulajalahjakkuus Heatherfieldistä. Mikäli hänelle tarjotaan riittävästi opetusta äänenkäytössä, hänelle on luvassa kiinnostava ura laulajana.*

Irma kävi sängylle makaamaan kädet ristissä niskan takana ja uppoutui haaveisiinsa. Hän kuvitteli, että hänellä itsellään olisi konsertti Heatherdomessa. Hän olisi järjestänyt vapaalippuja kaikille ystävilleen, ja kun hän saapuisi pukuhuoneeseen, siellä olisi odottamassa pullokaupalla kylmää kivennäisvettä ja valtava kulhollinen karkkia.

"Luulin että olit tekemässä läksyjä. Vai saitko ne jo kenties valmiiksi?" Isän ääni havahdutti hänet hereille päiväunelmista.

"Tuota, en, halusin vain ensin levätä vähän. Aloitan heti."

"Eikö sinulla ole nälkä?" hän kuuli äidin kysyvän.

"Ei, ei. Rupean nyt tekemään läksyjä. Huomiseksi on kirjoitettava ranskan aine."

Hän otti kiireesti kirjat esiin ja istuutui kirjoituspöydän ääreen. Tom Lair seisoi yhä ovensuussa. Irma tunsi isän katseen niskassaan, ja lopulta hän pyöräytti tuoliaan ja kääntyi katsomaan isää.

"Onko sinulla jotain asiaa?" hän kysyi jatkaen kysymystä mielessään: "Vai seisotko vain vahtimassa minua kuin lohikäärme prinsessaa?"

"Etkö sinä haluaisi kertoa minulle jotain?" Isän äänessä oli poliisin käskevyyttä, minkä vuoksi tunnustuksen tekemistä oli turha koettaa viivyttää, joten Irma mutisi: "Äiti on ilmeisesti kertonut sinulle Crimson Firesta."

Isä nyökkäsi odottavasti, ja Irma jatkoi epäröiden:

”Tiedän, että minun olisi pitänyt kertoa siitä, mutta minusta olisi tuntunut tosi tyhmältä, jos siitä ei olisi tullutkaan yhtään mitään.” Hän tavoitteli isänsä katsetta ja sanoi anovasti: ”Se merkitsee minulle tosi paljon. Tiedän, ettei koulu suju kovin hyvin, mutta olen varma, että jos saan luvan laulaa bändissä, tulen siitä niin iloiseksi, että saan lisää energiaa myös läksyjen tekemiseen.”

Kapea uurre isän kulmakarvojen välissä ei tiennyt hyvää, mutta Irma katsoi isää tiukasti silmiin toivoen saavansa tämän siten pehmenemään. Isä murahti ja tuli sitten istumaan Irman sängyn reunalle. ”Tarkoitatko siis, että hoitaisit koulusi paremmin, jos saisit laulaa?”

Irma nyökkäsi osoittaen samalla lehtileikkeitä: ”Laulujuttu ei tainnut tulla kovin suurena yllätyksenä, vai mitä?”

Hymy karehti Tom Lairin suupielissä. ”Vai niin, olet löytänyt vanhat lehtileikkeet. Niin, olit todella hyvä siinä kilpailussa, ja muistan vieläkin, miten sinä manguit ja vonguit päästäksesi mukaan.”

Irma istahti sängynreunalle isänsä viereen. Hän nojautui lähemmäs isää ja sanoi innoissaan: ”Niin, ja se joka tuli toiseksi – muistatko kuka se oli?”

Tom Lair mietti hetken ja sanoi sitten: ”Muistan, hän ei ollut läheskään niin hyvä kuin sinä.”

”Hän jatkoi kansallisiin kisoihin ja on nykyään kuuluisa laulaja. Hän konsertoi huomenna täällä Heather-

fieldissä. Kaikki muut ovat menossa kuuntelemaan häntä."

Isä naurahti lyhyesti. "Ja sinäkin haluaisit mennä, niinkö?"

"Voi, haluaisin, lupaan tehdä läksyjä koko viikonlopun jos pääsen sinne!"

Irma odotti jännittyneenä. Äiti oli seissyt ovensuussa ja kuullut keskustelun lopun, ja hän ja Tom Lair vilkaisivat toisiaan.

"Selvä, tyttöseni, saat mennä. Ja saat myös harjoitella Crimson Firen kanssa, elleivät harjoitukset mene päällekkäin läksyjentekoaikasi kanssa ja mikäli huolehdit sinulle määrätyistä kotitöistä. Sovittu?"

Irma moiskautti ison suukon isänsä poskelle ja pyörähteli sen jälkeen äitinsä luo ja tarttui tätä vyötäisiltä. Hän veti äitinsä mukaan villiin tanssiin, kunnes äiti pysäytti hänet hengästyneenä puuskuttaen. "Sovitaan siis niin, Irma. Muista nyt, että sinulla on se ranskan aine edelleen kirjoittamatta ja pyykit viikkaamatta."

Irma nyökkäsi innoissaan ja istahti kirjoituspöytänsä ääreen heti kun vanhemmat olivat poistuneet huoneesta. Hetken päästä äiti tuli takaisin voileipä mukanaan. "Ehkä tarvitset kuitenkin jotain suuhunpantavaa!"

Irma nyökkäsi ja upotti tyytyväisenä hampaansa herkulliseen voileipään, ennen kuin kävi ranskan aineen kimppuun. Kirjoittaminen ei edennyt kovin sujuvasti, hänen oli tarkistettava lähes jokainen sana, eikä hän tahtonut muistaa taivutussääntöjäkään. Siitä huoli-

matta hän kirjoitti sinnikkäästi, kunnes äiti ilmestyi taas ovelle. ”Kello on kohta yhdeksän, kultaseni. Olisiko nyt pyykin viikkauksen aika?”

Irma vilkaisi ainettaan. Hän ei ollut ehtinyt lukea sitä uudestaan, mutta minkäpä sille enää voi.

”Tulen heti”, hän sanoi ja sulki ainevihkonsa. Kun hän käveli olohuoneen poikki, Chris istui siellä yöpuku yllään ja isä luki hänelle ääneen. Irma huomasi yhtäkkiä olevansa tosi väsynyt. Päivä oli ollut pitkä ja sen aikana oli ehtinyt tapahtua paljon. Ajatus valtavasta pyykkikasasta tuntui lähes sietämättömältä, ja hän kulki laahustaen kohti kylpyhuonetta, missä pyykki odotti isoissa koreissa. Hän huokaisi äänettömästi. Voisi luulla, että vanhemmat pitivät häntä jonkinlaisena piikana, hän ajatteli poimiessaan korista ensimmäiset vaatteet ja taitellessaan ne kiireesti pois käsistä.

”Vähän lisää huolellisuutta, Irma. Vaatteet on viikattava siististi ja tiiviisti, muuten ne vievät kaapissa liikaa tilaa.”

Irma ei katsonut äitiään, otti vain jo taittelemansa vaatteet ja viikkasi ne uudestaan liioitellun hitaasti ja huolellisesti. Hän tunsi äidin katseen selässään, mutta äiti ei sanonut mitään, eikä Irmakaan. Hetken päästä äiti lähti takaisin keittiöön.

Chris tuli kylpyhuoneeseen pesemään hampaita. ”Vaude, miten jännää kirjaa isä lukee minulle”, hän selosti innoissaan. ”Se kertoo velhosta, joka taikoo koko maailman...”

”Ja sitten kuvioihin ilmestyy joku idioottimainen sankari, joka taistelee velhoa vastaan ja menee naimisiin sankarittaren kanssa”, Irma möläytti.

”Mistä sinä sen tiedät?” Chris kuulosti loukkaantuneelta, aivan kuin Irma olisi vienyt häneltä halun kuulla tarina loppuun.

”Koska kaikissa lapsellisissa saduissa käy niin, mutta meidän pikku professorimme on ilmeisesti niin tyhmä, ettei ole tajunnut sitä. Oletko saanut tänään lisää hyviä numeroita, senkin hikari?” Irma puhui hiljaa, jotta vanhemmat eivät kuulisi, mutta sitten Chris alkoi parkua kovaan ääneen.

”Äiti, Irma kiusaa. Hän sanoi että minä olen tyhmä hikari.”

”Turpa umpeen”, Irma sähisi ja nipisti veljeä käsivarresta. ”Muuten olet vaikeuksissa, kun jäämme seuraavan kerran kahdestaan kotiin.”

Chris katsoi häntä suurin, pelästynein silmin, ja Irman kävi väkisinkin häntä sääliksi. ”Älä pelkää, Chris. En tietenkään tee sinulle mitään. Meillä on yhtä hauskaa kuin aina ennekin, kun meidät jätetään kahdestaan kotiin. Olen vain tosi väsynyt.”

Anne Bannister oli tullut kuuloetäisyydelle ja katsoi ankarasti kumpaakin lasta, ennen kuin kysyi: ”Onko jokin hätänä?”

Irma katsoi Chrisiä tiukasti silmiin ja sanoi epäröiden: ”Ei, me vain pelleilimme vähän.”

”Selvä, mutta nyt kiireesti sänkyyn. Kello on vaikka

mitä.” Hän katsoi Irman tekemiä vaatepinoja. ”Nyt näyttää hienolta, tyttöseni! Tulisitko vähäksi aikaa istumaan isän ja minun kanssa – olen laittanut pöytään teetä ja keksejä?”

”Pöh, miten tyhmää, miksen minäkin saa?” Chris marisi. ”Ihan epäreilua että minun täytyy mennä nukkumaan.”

”Tiedät hyvin, että Irma on vanhempi kuin sinä, ja siksi hän saa tehdä sellaisia asioita mitä sinä et – esimerkiksi valvoa vähän pitempään.”

”Täsmälleen niin!” Irma sanoi ja purjehti voitonriemuisena nenä pystyssä Chrisin ohi olohuoneeseen, missä isä oli juuri kaatanut teen kuppeihin.

LUKU 4

Konsertti

”Miten eilinen meni?” Hay Lin kuiskasi ennen maantiedontunnin alkamista. Irma nyökkäsi leveästi hymyillen, ja myös Taranee puhkesi iloiseen hymyyn nähdessään Irman reaktion Hay Linin kysymykseen.

Ruokatunnilla tytöt halusivat tietää kaikki yksityiskohdat, ja kaiken kerrottuaan Irma paljasti saaneensa luvan lähteä illalla Nathalien konserttiin.

”Minä tiesin sen”, Hay Lin sanoi tyytyväisenä. Hän kääntyi katsomaan Corneliaa. ”Siksi minä sanoin, että ostetaan viisi lippua, kun kerroit, että isäsi voi hankkia ne halvemmalla firmansa kautta.”

Cornelia nyökkäsi iloisena, ja Will virnisti. ”Niin, hyvä että luotit vaistoosi, Hay Lin.”

”Miten läksyjenluku sitten sujui?” Taranee kysyi uteliaana. ”Saitko tehtyä ranskan aineen valmiiksi?”

Irma nyökkäsi innostuneena. ”Sain, ja Will ja Hay Lin olivat täsmälleen oikeassa. Kun ajattelin laulamista ja sitä, että pääsen taas tänään harjoittelemaan bän-

din kanssa ja että isä antoi minulle luvan lähteä illalla konserttiin, ei läksyihin keskittyminen tuntunutkaan enää niin vaikealta.”

”No oletko tehnyt sen kirjallisuustutkielman, joka piti tehdä huomiseksi?” Taraneen kasvoilla oli ilme, joka sai hänet muistuttamaan Irman äitiä, ja Irma voihkaisi. ”Ihan totta, Tara, en tarvitse enempää vanhempia huomauttelemaan, mitä kaikkea minun pitäisi muistaa.”

Siinä samassa kello soi ja Irma huokaisi helpotuksesta kiiruhtaessaan viemään tarjottimen telineeseen ja juostessaan sen jälkeen tunnille.

Sinä iltapäivänä harjoitukset sujuivat vielä edellistäkin kertaa paremmin. Cathy, jolla oli kaunis ja tummasti soiva ääni, ryhtyi laulamaan toista ääntä, ja he ehtivät käydä kunnolla läpi melkein yhdeksän laulua, ennen kuin kello oli puoli kuusi. Irma oli luvannut ehtiä kotiin syömään ennen konserttia, joka alkaisi kahdeksalta, ja lisäksi hänen olisi ehdittävä laatia vielä se kirjallisuustutkielmakin!

Kun he olivat keräämässä soittimiaan, Dave sanoi ohimennen: ”Minulla olisi ylimääräinen lippu illan konserttiin.” Hän pyyhkäisi tällä kertaa vapaana roikkuvat hiukset pois kasvoiltaan ja katsoi Irmaa hymyillen. ”Rosy ei halunnutkaan lähteä mukaan.”

Irma näytti mitä ilmeisimmin hieman kysyvältä,

koska Dave jatkoi: ”Rosy on... öö, tai siis... oli minun tyttöystäväni. Hän jätti minut eilen.”

Tuskainen ilme käväisi Daven kasvoilla, ja Irma tunsi kutinaa selkärangassaan. Dave näytti niin uskomattoman suloiselta ja haavoittuvalta. Irma olisi halunnut laskea kätensä hänen käsivarrelleen ja lohduttaa häntä, mutta sen sijaan hän käänsi hämmentyneenä katseensa pois. ”Tuota, kiitos tarjouksesta, mutta olen jo sopinut meneväni ystävieni kanssa”, hän mutisi.

Cathy, joka oli kuunnellut keskustelua sivusta, sanoi: ”Sepä harmi. Olisi hyvä istua vierekkäin ja pystyä puhumaan samalla äänenkäytöstä ja teknisistä ratkaisuista.” Hän levitteli käsiään. ”Kuten tiedät, musiikkia voi olla vaikea kuvailla sanoin. On aina helpompaa kun sen pystyy kokemaan yhdessä.”

Irma nyökkäsi hitaasti. Cathy saattoi hyvinkin olla oikeassa.

Irma kiiruhti kotiin, ja heti kun kaikki olivat syöneet, hän kävi kirjallisuustutkielmansa kimppuun. Aikaa ei tosin ollut kuin tunti, mutta tutkielma oli pakko tehdä nyt. Jos hän jättäisi tehtävän palauttamatta, siitä nousisi kaamea meteli. Mutta mistä ihmeestä hän kirjoittaisi? Tehtävän aiheena oli jokin kirja, josta hän piti. Hän huokaisi syvään. Hän ei ollut pitkään aikaan lukenut mitään, eikä hän muistanut paljonkaan siitä kirjasta, jonka oli viimeksi lukenut. Hän ei muistanut

muuta kuin lapsena lukemiaan seikkailukirjoja. Nykyään hänellä ei ollut aikaa lukea mitään sen lisäksi, mitä koulussa määrättiin luettavaksi. Hänellä oli niin paljon muuta, tärkeämpää tekemistä.

Hermostuneena hän nousi tuolistaan ja kävi tekemässä kierroksen olohuoneessa. Pienellä sohvan vieressä olevalla kulmapöydällä oli kirja, jota isä paraikaa luki Chrisille. Hän otti sen käteensä ja katsoi takakantta. Kirja oli luettu joskus hänellekin, hän muisti yhtäkkiä. Hän selasi nopeasti kirjan kannesta kanteen. Se ei ollut kovin pitkä, ja hän muisti pian juonen alusta loppuun. Hartioitaan kohauttaen hän otti kirjan mukaan omaan huoneeseensa ja alkoi vastailla tehtävään liittyviin kysymyksiin juonesta, genrestä, päähenkilöistä, kertojanäkökulmasta ynnä muusta. Hän ei kirjoittanut pitkää vastausta yhteenkään kysymykseen, mutta tärkeintä kai oli, että niihin vastattiin!

Hän sai tehtävän valmiiksi kymmenen minuuttia ennen kuin tytöt tulivat hakemaan häntä ja kiiruhti vaihtamaan vaatteita. Aluksi hän puki ylleen turkoosin jakun, mutta kun hän katsoi itseään peilistä, se ei näyttänytkään hyvältä, joten hän vaihtoi tilalle lyhyen, ruskean puseron ja sen päälle pitkän, läpikuultavan mustan paidan. Hän meni kylpyhuoneeseen kaunistautumaan. Hän sitoi tukan saparoille, äh, ihan liian lapsellisen näköistä, hän ajatteli ja kiskaisi hiuslenkit irti. Hän irvisti omalle peilikuvalleen.

”En jaksaisi näyttää aina niin tavalliselta”, hän mutisi

itsekseen ja nosti tukan kaksin käsin sojottamaan pystyyn. Hän hymyili itselleen. Nyt hän tiesi, mitä hän halusi, ja hän otti harjan käteensä ja tupeerasi hiukset niin, että ne sojottivat joka suuntaan. Hän arvioi lopputulosta tyytyväisenä ja veti vielä ohuen rajauksen silmien ympärille.

Ovikello soi.

"Minä menen nyt", hän huikkasi vanhemmilleen syöksyessään olohuoneen läpi eteiseen etsimään ulkovaatteitaan.

"Hei, minkä näköisenä sinä oikein aiot lähteä?" kuului isän ääni, mutta Irma ei ollut kuulevinaankaan vaan kiiruhti ovesta ulos muiden tyttöjen luo.

"Mahtavat paikat", Taranee totesi tyttöjen istahtaessa paikoilleen ensimmäisen parven etummaiseen riviin. Hän oli oikeassa. Paikoilta näki todella hyvin. Lava oli suoraan heidän edessään, ja he näkivät samalla kaikki, jotka istuivat alhaalla permannolla. Will etsiskeli katseellaan Mattia, ja Hay Lin osoitti sormellaan. "Tuolla istuvat ainakin kaikki muut Cobalt Bluen jäsenet", hän sanoi.

Will seurasi katseellaan Hay Linin sormea, mutta pudisti sitten päätään. "Muut ovat siellä kyllä, mutta Mattia ei näy missään. Omituista." Hän nojautui mietteliäänä taaksepäin pehmeällä, punaisella plyysi-istuimella.

"Eikös tuolla ole sinun uusi bändisi?" Taranee osoitti Davea ja kumppaneita, jotka kävelivät keskikäytävää pitkin alaspäin.

”Fanilauma kintereillään”, lisäsi Cornelia kulmat kurtussa huomatessaan, että joukossa oli myös Uriah seuraajineen. Cornelia kääntyi Irman puoleen ja kuljetti katsettaan merkitsevästi silmien mustasta rajauksesta tupeerattuun tukkaan. ”Ihan tosi, Irma, oletko varma että nuo ovat sinulle hyvää seuraa?”

”Äh, ei se ole yhtään niin kuin sinä kuvittelet”, Irma puolusti kiihkeästi uusia ystäviään ja kertoi, kuinka Dave oli heittänyt Uriahin kumppaneineen ulos ensimmäisistä harjoituksista.

”Veljeni Peterkin tuntee Daven”, Taranee riensi Irman avuksi. ”He kävivät nuorempina usein surffaamassa yhdessä. Hän sanoo että Dave on ok, vaikkeivät he nykyään enää paljon näekään toisiaan, kun Dave keskittyy pelkkään musiikkiin.”

Cornelia suoristautui tuolissaan käsivarret epäluuloisesti puuskassa. ”Älä viitsi, Corny. Emme me voi elää koko elämäämme saippuakuplan sisällä. Välillä on opeteltava tuntemaan uusiakin ihmisiä.” Irman oli vaikea peittää ärtymystään.

”Ei tässä ole ollenkaan siitä kyse.” Cornelian ääni kuulosti tiukalta.

”Sanohan, mikä saa sinut kuvittelemaan, että sinulla on oikeus puuttua minun elämääni?” Irma säntäsi pystyyn valmiina taisteluun.

”Tunnen itse asiassa olevani jollain lailla vastuussa sinusta, vaikka sellainen tunne varmaan onkin sinulle täysin vieras. Minähän olin se, joka näytti sinulle sen

Crimson Firen ilmoituksen ja..."

"No huh huh, kiitos että näytitkin, mutta etkö olisi voinut lopettaa siihen?" Irma keskeytti.

"Voisitteko pitää pienempää ääntä", Taranee sanoi hiljaa. "Ihan hävettää tuollainen huutaminen."

Irma heittäytyi mielenosoituksellisesti istumaan, ja Cornelia kaivoi laukusta esiin kynsiviilan. Siinä samassa valot sammuivat kokonaan, ja sen jälkeen syttyi soimaan yksinäinen harpun sävel. Irma nojautui eteenpäin. Lavan takana olevalle valkokankaalle alkoi nousta punertavaa valoa. Sekaan ilmestyi sinisiä sävyjä, jotka loimusivat kankaalla kuin revontulet. Basson rauhallinen rytmi laskeutui lepäämään harpun sointujen päälle, ja pian mukaan tulivat myös kitara ja rummut. Yhtäkkiä lavan lattia avautui ja esiin kohosi korkea kultainen häkki. Häkin sisällä näkyi Nathalien tumma hahmo. Hän heilutteli pitkää tukkaansa ja alkoi laulaa:

"Olen laululintu
kultaisessa häkissä
sinun vallassasi, vankina
vaikka häkki näyttää hauraalta
se on lä-pi-tun-ke-ma-ton, kuin kiveä"

Irma istui aivan tuolin reunalla ja imi itseensä musiikin kaikki sävyt. Valot syttyivät ja laulajatar astui ulos kultaisten kaltereiden välistä – häkki ei ilmeisesti ollutkaan täysin läpitunkematon.

"Vau, mikä idea", hän kuuli Hay Linin kuiskaavan

haltioissaan. ”Kalterit on näköjään tehty paksuista kuminauhoista. Nerokasta!”

Häkki katosi korkeuksiin ja Nathalie jatkoi laulamista. Musiikki svengasi todella hyvin, ja tytöt keinuivat edestakaisin musiikin tahdissa.

Nuoren naislaulajan äänessä oli jotain epätoivoista, Irman mielestä lähes lumoavaa. Kunpa hänkin osaisi laulaa samalla tavalla. Sen enempää ajattelematta hän alkoi laulaa mukana ja lopetti vasta kun Taranee tönäisi häntä kylkeen.

”Shh!”

Irma kääntyi häkeltyneenä katsomaan ystäväänsä. ”Hän on vain NIIN hyvä!” hän kuiskasi.

Samalla hetkellä kappale loppui ja sali räjähti suosionosoituksiin. Nuori laulaja kiitti yleisöä ja lauloi vielä seitsemän kappaletta, minkä jälkeen hän ilmoitti pitävänsä lyhyen tauon ennen seuraavaa settiä.

Matkalla ulos Irma oli vähällä törmätä Daveen, joka tarttui häntä hellästi käsivarresta: ”Varohan vähän, vai aiotko juosta minut kumoon?”

”Voi, anteeksi.” Irma hymyili Davelle. ”Olen vain vieläkin niin musiikin lumoissa. Nathalie laulaa tosi taitavasti.”

Dave kietoi käsivartensa Irman hartioille. ”Niin, mutta sinä kyllä laulat vielä paremmin.”

”Miten niin?” Irman silmät ammottivat teekupin kokoisina, kun hän kääntyi katsomaan Davea.

”No siten niin. Olet oikeassa siinä, että hän laulaa

WE LO
NUS

hyvin, mutta kyse on paljon myös tekniikasta. Kaiusta ja kompressorista ynnä muusta sellaisesta. Niiden avulla laulun saa tietenkin kuulostamaan käsittämättömän taidokkaalta, mutta minusta hän ei ole läsnä yhtä hyvin kuin sinä. Sen erottaa kyllä, varsinkin parin laulun jälkeen."

Irma puraisi huultaan. Hänen olisi tehnyt mieli kirkua riemusta, mutta hän hillitsi itsensä. Eihän Dave saanut luulla häntä ihan idiootiksi! Sen sijaan hän nyökkäsi ymmärtävästi. "No, ehkä olet oikeassa. Minua tekniikka onnistui tosiaankin hämäämään." Hän hymyili vaivaantuneena. "Olen iloinen siitä, että pidät minun äänestäni."

Dave vastasi hymyyn, ja tuntui aivan kuin kylmät väreet olisivat kulkeneet pikin Irman selkäpiitä. Dave näytti uskomattoman söpöltä hymyillessään.

He olivat ehtineet aulaan. Irma näki Cornelian, Hay Linin ja Taraneen baaritiskillä ostamassa limua, mutta häntä ei huvittanut yhtään mennä heidän luokseen.

"Minun vieressäni on muuten edelleen tyhjä paikka", Dave sanoi, ja Irman poskia alkoi kuumottaa.

"Öö, niin", hän vastasi epäröiden. "Ehkä väliajan jälkeen, jos..."

Siinä samassa hän näki Willin raivaavan tietä ihmisjoukon läpi heitä kohti. Will marssi suoraan hänen luokseen, ja ilme Willin kasvoilla oli erittäin määrätietoinen. "Täällähän sinä olet, Irma. Nyt lähdet minun mukaani!"

”Joo, joo – ihan kohta”, Irma vastasi ja yritti saada katseellaan Willin ymmärtämään, että tämä oli ilmestynyt paikalle todella huonolla hetkellä.

”Ei, vaan nyt!”

Dave katsoi tyttöjä hämmästyneenä, ja Irma hymyili hänelle anteeksipyytävästi Willin kiskoessa häntä perässään.

”Ihan oikeasti, oliko tuo sinun mielestäsi kauniisti tehty?” Irma sähisi, mutta Will vain raahasi häntä eteenpäin kutsuen samalla ajatusviestin avulla muita tyttöjä välittömästi tyttöjen vessan eteen.

”Oraakkeli on kutsunut meitä”, hän sanoi, kun kaikki tytöt olivat ahtautuneena samaan vessakoppiin. Hän piti esillä Kandrakarin sydäntä, joka toden totta leijui ilmassa hehkuen kauniin vaaleanpunaisena.

”Mutta entä konsertti?” Irma parahti.

”Toivottavasti ehdimme takaisin, ennen kuin väliaika päättyy.”

”Okei, mutta ihan tosi, eikö olisi ollut parempi lähteä jostain muualta?” Irma mutisi. Yleensä hänestä oli ihanaa, kun W.I.T.C.H. kutsuttiin apuun. Hän nautti veden valtiattaren roolistaan, mutta juuri tänä iltana hän olisi keskittynyt mieluummin ajattelemaan sitä, miten mukavalta oli tuntunut jutella Daven kanssa. Dave oli sanonut suoraan olevansa sitä mieltä, että hän lauloi paremmin kuin Nathalie. Voisiko sen enempää enää kehua, hän mietti yrittäessään koota energiaansa yhdessä neljän muun tytön kanssa.

LUKU 5

Coronia

Tervetuloa, vartijat. Teidät on kutsuttu, koska teidän apuanne tarvitaan eräässä toisessa maailmassa. Oraakkeli katsoi heitä tutun lempeällä katseellaan ja ohjasi heidät yhteen Kandrakarin upeista saleista. Lasiseen lattiaan oli maalattu kaloja ja ulpukoita, jotka näyttivät niin eläviltä, että tyttöjä arvelutti astua niiden päälle. Oraakkeli alkoi kertoa: *Coroniassa, maailmassa joka sijaitsee kaukana täältä, kaivataan teidän apuanne. Coronia on yksi maailmankaikkeuden kauneimmista paikoista, ja lisäksi erittäin rikas. Maaperä on täynnä kultaa ja jalokiviä, ja maa on niin hedelmällistä, ettei kenenkään tarvitse elää puutteessa.* Oraakkeli huokaisi ja nyökkäsi murheissaan. *Mutta juuri sen vuoksi maailma on ollut pakko kietoa taikasumuun, jotteivät roskajoukot ja siipeilijät voisi tunkeutua sinne muista maailmoista varastamaan heidän kalleuksiaan. Rikkaus ei totisesti ole aina pelkästään siunaus.*

Tytöt kuuntelivat keskittyneesti, ja heidän neuvonantajansa jatkoi: *Tuon ihmeellisen maan hallitsijoilla on pak-*

ko olla maagisia kykyjä, jotta he pystyvät suojelemaan maataan pahoilta voimilta, sillä kauneuteen ja yltäkylläisyyteen kätkeytyy helposti ahneutta ja hyväksikäyttöä. Mutta nyt he tarvitsevat apua. Kuningas Andanin ja kuningatar Majanan taikavoimista huolimatta Coroniassa on tapahtunut jotain kamalaa. Hän piti lyhyen tauon ja katsoi luottavaisena Kandrakarin vartijoita. *Heidän rakas tyttärensä Leonida on kadonnut. Teidän tehtävänne on löytää hänet.*

Will, Cornelia, Hay Lin, Taranee ja Irma katsoivat toisiaan hymyillen. Tehtävä ei kuulostanut erityisen hankalalta, ja Hay Lin nousi päättäväisenä seisomaan. ”Me hoidamme asian. Coronia saa aivan pian kruununperillisensä takaisin.”

Myös muut tytöt nousivat valmistautuakseen siirtymään toiseen maailmaan Kandrakarin sydämen avulla, joka leijui jo tanssahdellen Willin kämmenen yläpuolella.

Matkalla ulos kauniisti koristellusta huoneesta Oraakkeli kiiruhti viimeisenä kävelevän Irman viereen. *Aavistan, ettet ole läsnä täydestä sydämestäsi,* hän sanoi hiljaa. *Painaako jokin mieltäsi? Tiedäthän toki, että teidän kaikkien on kyettävä keskittymään täydellisesti, jotta saatte voimanne yhdistymään.*

Irma värähti, aivan kuin vilusta. Oraakkelilta oli mahdotonta salata se, että ajatukset olivat jossain muualla.

Hän vastasi epäröiden: ”Ei, ei minun mieltäni mikään paina. Elämässäni on vain tapahtunut tosi paljon uusia asioita, eikä niitä ole helppo unohtaa vain sik-

si, että olemme siirtymässä toiseen aikaan ja toiseen maailmaan."

Oraakkeli katsoi nuorta tyttöä tutkivasti kirkkaansinisillä silmillään, ennen kuin väläytti pienen hymyn. *Onhan toki hyvä, että elämässäsi on asioita, jotka saavat sinut innostumaan, mutta yritä kuitenkin keskittyä nyt ainoastaan uuteen tehtäväänne. Minusta tuntuu, että se saattaa olla hankalampi kuin miltä se ensi silmäyksellä näyttää. Majana ja Andan ovat kumpikin voimakkaita hallitsijoita. Elleivät he pysty itse vapauttamaan tytärtään, pelissä on oltava mukana todella paljon taikuutta.*

Irma hymyili vastaukseksi ja nyökkäsi. Oli tärkeää, että hän keskittyi W.I.T.C.H.-noitajengille annettuun tehtävään, vaikka kuva Davesta ja Nathaliesta tahtoi väkisinkin ilmestyä hänen ajatuksiinsa.

"Onpa mielettömän upeaa", Hay Lin ihasteli henkeään haukkoen. Hän oli ensimmäinen, joka sai sanan suustaan Coroniaan saapumisen jälkeen. Muut nyökkäilivät mykistyneinä ja katselivat ympärillään avautuvaa maisemaa, joka oli kauniimpi kuin mikään mitä he olivat ennen nähneet. Taranee vilkaisi omaa vaatetustaan ja mutisi: "Ihan kuin meidän asujemme väritkin olisivat puhtaampia ja kirkkaampia kuin tavallisesti." Cornelia nyökkäsi ja sanoi tirskahtaen: "Kas vain, Irma, uusi raju tyylisi ei ole näköjään seurannut sinua tänne saakka."

Irma kokeili tukkaansa. Cornelia oli oikeassa. Kaikki pystyyn tupeeratut hiustöyhdöt olivat tiessään. Hän virnisti: ”Niinpä – mikä laulaen tulee, se viheltäen menee. Pitäisikö lähteä eteenpäin?”

Puissa kasvoi kaiken värisiä ja muotoisia kukkia, ja tyttöjä ympäröi ihanien tuoksujen pilvi, kun he hetken kuluttua kävelivät kiemurtelevaa tietä pitkin yli loivien mäkien ja läpi vehreiden peltojen. Kaukana edessäpäin näkyi kaupungin muurien yllä kohoavia linnan torneja, ja pelloilla ahertavat ihmiset tervehtivät heitä ystävällisesti.

Heitä odotettiin jo, ja kuningas ja kuningatar kutsuivat heidät saman tien sisään ja kertoivat, mitä oli tapahtunut. Heidän tyttärensä oli kadonnut pari päivää sitten ollessaan metsässä ratsastamassa. He olivat tietenkin lähettäneet heti väkeä etsimään häntä, mutta tuloksetta. He olivat kutsuneet paikalle kaikki Coronian viisaat tietäjät saadakseen heiltä apua tytön löytämiseen, ja Dewah, nuori ja tuntematon tietäjä, oli kertonut heille, että prinsessa oli vankina valtakunnan toisella puolella. Hän ei pystynyt kertomaan, kuka prinsessan oli vanginnut, mutta antoi kuitenkin selkeitä ohjeita siitä, kuinka tämän voisi löytää. Kertomuksessa oli kuitenkin jotain, mikä aiheutti epäluuloa sekä kuninkaassa että kuningattaressa, ja sen vuoksi he olivat päättäneet kääntyä Kandrakarin puoleen.

”Epäilettekö te, että tietäjä on itse syyllinen?” Taranee tiedusteli.

Kuningatar Majana nyökkäsi. ”Kyllä, olemme puhuneet Dewahin tietäjäopiston rehtorin kanssa. Dewah on ilmeisesti poikkeuksellisen lahjakas, ja hän on oppinut käden käänteessä sellaisia taikuuksia, joita eivät yleensä hallitse muut kuin vanhemmat ja kokeneemmat tietäjät. Hän on ollut niin tiedonjanoinen, ettei häntä ole voitu estää opettelemasta jopa kaikkein mahtavimpia taikaloitsuja.” Kuningatar jatkoi kulmiaan kurtistaen: ”Samaan aikaan Dewahin aiemmat opettajat ja opiskelutoverit ovat kertoneet, että hän tuntui olevan toisinaan täysin poissa tasapainosta, aivan kuin hän olisi ollut joku muu kuin mitä hän esitti olevansa. Kukaan ei myöskään tunne hänen taustaansa. On täysi mysteeri, miten hän on onnistunut pääsemään kouluun ja suorittamaan opintonsa. Kouluun on normaalisti todella vaikea päästä.”

”Koko juttu on todella omituinen”, Andan lisäsi. ”Vaikuttaa siltä kuin Dewah pystyisi viekoittelemaan puolelleen jopa viisaimmat ja mahtavimmat tietäjät.”

”Mutta jos hän on sekaantunut Leonidan katoamiseen, miksi hän olisi kertonut teille, missä hän pitää tätä vankina?” Cornelia kysyi. ”Hänen kannaltaanhan olisi ollut parempi pysyä hiljaa.”

”Niin, oudoltahan se tuntuu, emmekä me välttämättä ole oikeassa, mutta kun olemme yrittäneet etsiä tytärtämme omien taikavoimiemme avulla, olemme tavan takaa törmänneet vieraaseen ja paljon voimakkaampaan energiaan. Tuntemattomaan voimaan, jon-

ka hallitsemiseen meillä ei ole minkäänlaisia keinoja." Kuningatar pudisti hitaasti päätään. "Kuten tiedätte, meidän maailmamme on tavallisesti kätkössä ulkopuolisilta, ja siksi on vielä entistäkin huolestuttavampaa, että tänne on ilmestynyt meille tuntemattomia voimia." Kuningatar katsoi vartijoita. "Sen vuoksi me pyysimme apua Kandrakarista. Teidän yhdistynyt voimanne on paljon mahtavampi kuin meidän."

"Mitä me odotamme?" Will kysyi ja pyysi Majanaa selittämään, missä Leonida tietäjän kertoman mukaan oli vankina.

"Kuulostaa siltä, ettei paikka ole ihan kulman takana", Irma totesi kärsimättömänä. Hän oli toivonut, että he pääsisivät jo pian palaamaan takaisin Heatherfieldiin. Taranee mulkaisi häntä ankarasti.

"Meillä on teille hevoset valmiina, ja yksi vanhoista, luotettavista palvelijoistamme tulee teille oppaaksi", kuningas vastasi. "Mutta pyydämme, ettette paljasta hänelle, mitä tehtävää olette suorittamassa. Olemme päättäneet olla kertomatta katoamisesta muille kuin niille tietäjille, jotka ovat auttaneet meitä Leonidan etsimisessä. Leonida on valtakuntamme kruununperijä, ja asian paljastuminen aiheuttaisi maassamme suurta huolta ja murhetta." Kuningas katsoi tyttöjä erittäin vakavana. "Me luotamme teihin."

"Voi miten hieno", Cornelia henkäisi nähdessään valkoisen tamman, joka hänelle annettiin ratsuksi. Sillä samoin kuin kaikilla muillakin hevosilla oli se-

lässään punertavasta nahasta tehty satula, joka oli koristeltu kullalla ja säihkyvillä kivillä.

”Ihan kuin saisi olla prinsessana satumaisessa seikkailussa”, Hay Lin nauroi ja hypähti vaivattomasti ratsunsa selkään.

”Ei onnistu.” Irma nosti leukansa pystyyn. ”Olen ratsastanut ennenkin, mutta tehnyt parhaani unohtaakseni koko asian.” Hän katsoi muita tyttöjä ja nosti kädet vyötäisilleen. ”Katsokaa nyt, miten isokin se on. Mitä jos se vaikka suuttuu minulle.”

Irmaa varten satuloitu kiiltävän punertava raudikko, jolla oli jaloissaan valkoiset sukat, käänsi päänsä häntä kohti. Se katsoi häntä lempeästi isoilla, ruskeilla silmillään, ja näytti melkein siltä kuin olisi hymyillyt. Se painoi turpansa hänen kättään vasten ja pärskähti varovasti.

”Siinä näet, Irma, hepathan tykkäävät sinusta. Tuokin on jo ihan hulluna sinuun”, Will naureskeli, ja iäkäs palvelija Migu heilautti muitta mutkitta Irman satulaan istumaan.

”Hei, hetkinen, eikö minulta kysytä enää mitään”, Irma protestoi ja puristi kauhuissaan jalkojaan hevosen kylkiä vasten. Raudikko lähti kävelemään, ja Irma takertui sen harjaan molemmin käsin.

”No niin, tytöt, matkaan”, hän huuteli toisille, jotka seurasivat nauraen perässä.

Kaikki ihastelivat ihastelemistaan maata, jonka läpi he ratsastivat. Joka puolella leijui huumaavaa kukkivien puiden tuoksua, ja talot ja muut rakennukset oli

koristeltu mitä kauneimmin värein.

Hay Lin siirtyi ratsastamaan oppaan rinnalla, joka oli siihen saakka ratsastanut yksinään koko joukon ensimmäisenä. ”Miten asukkaat pystyvät pitämään tämän maan näin kauniina?” Hay Lin kysyi.

”Omituinen kysymys”, sanoi Migu hieman ärtyneenä. ”Mihin muuhun me muka käyttäisimme aikamme? Jokaisella Coronian asukkaalla on velvollisuus tehdä oma osuutensa kauneuden ja onnellisuuden ylläpitämiseksi.”

”Näin ei taida olla kovinkaan monessa muussa paikassa.” Hay Lin hymyili. ”Eikö kukaan koskaan riko sääntöjä?”

”Nuori neiti”, Migu katsoi Hay Liniä kummissaan. ”Täällä Coroniassa jokaiselle vastasyntyneelle lapselle annetaan pisara Kultaisesta lähteestä haettua vettä. Se auttaa heitä näkemään valtakuntamme kauneuden ja siksi toivomaan, että Coronia myös pysyy kauniina. Nerokas systeemi, eikö?”

Hay Lin nyökkäsi mietteissään, ja Taranee, joka hänkin oli ratsastanut Migun rinnalle, kysyi uteliaana: ”Mikä se sellainen Kultainen lähde on?”

”No hyvänen aika, ettekö te tiedä mitään? Luulin, että olitte saaneet koulutuksenne Coronian Viisaiden tietäjien opistossa, mutta ette tunnu tietävän yksinkertaisimpiakaan asioita.”

Cornelia loi ystävällisen katseen vanhaan palvelijaan ja sanoi kohteliaasti: ”Pahoittelemme vähäistä tietä-

mystämme Coronian tavoista ja käytännöistä, mutta me tulemme muualta. Toivomme, että voisit ystävällisesti kertoa meille sen, mitä emme tiedä."

Migu tuijotti tyttöjä säikähtäneen näköisenä. "Muualta? Eli siis mistä? Ettekö te tiedä, ettei Coroniaan päästetä ulkopuolisia?"

"Ei ole mitään syytä pelkoon", Taranee rauhoitteli vanhusta. "Kuningas Andan ja kuningatar Majana ovat kutsuneet meidät. Me tulemme Kandrakarista ja olemme..." Taranee keskeytti selostuksensa. Hehän olivat luvanneet olla kertomatta kellekään, miksi he olivat tulleet Coroniaan.

Onneksi hänen ei tarvinnutkaan enää jatkaa, sillä Migu keskeytti hänet haltioissaan. "Kandrakarista! Onko se todellakin olemassa? Olen aina kuvitellut, että se on pelkkää satua."

"Niin no, satuna sitä varmaan voisi pitääkin, ellei meitä olisi olemassa." Irma kohotti kätensä ja valutti vettä sormenpäistään. "Rakkaat ystävät, lienee viisainta näyttää Migulle, mihin me pystymme, jotta saamme hänet uskomaan."

Muut tarttuivat haasteeseen. Taranee tanssitti tulenliekkejä ympärillään, kun taas Cornelia puolestaan taivutti kukkivien puiden latvat itseään kohti. Hay Lin nousi hevosen selästä ja leijui hetken pienen tuulenpuuskan kannateltavana, ennen kuin palasi kultakoristeiseen satulaan, ja Will lennätti kämmenistään tanssivia, sinisiä energiasäteitä.

Migu katsoi heitä kunnioittava ilme kasvoillaan. ”Olen nähnyt paljon taikuutta täällä Coroniassa, mutta te viisi pystytte ilmeisesti yhdessä tekemään enemmän kuin juuri kukaan muu.”

”Nimenomaan”, Irma sanoi tyytyväisenä. ”Ja nyt kuulisimme kovin mielellämme lisää siitä Kultaisesta lähteestä, vai mitä, tytöt?” Muut nyökkäsivät, ja Irma virnisti. ”Saapahan ainakin ajan kulumaan.” Hän nousi hetkeksi seisomaan jalustimien varaan. ”Eikä huomaakaan, miten takamukseen sattuu.”

”Kultainen lähde on Coronian sydän”, vanhus aloitti, ”sillä tämä maa ei ole aina ollut yhtä kaunis ja tasapainoinen kuin nyt. Kun jossain on niin paljon jalokiviä ja arvokkaita metalleja kuin täällä, ihmiset ryhtyvät herkästi ahneiksi ja ilkeiksi, mutta joskus kauan sitten, niin kauan, ettei kukaan oikein muista milloin, eli kuningaspari, joka päätti, etteivät he enää anna ahneuden vallata ihmisten mieliä. Mahtavan taian avulla he loihtivat Kultaisen lähteen, jonka vedellä on niin suuri voima, että pienikin pisara vettä vastasyntyneen suussa muovaa ihmisen sielun sellaiseksi, ettei hän halua tehdä muuta kuin hyvää ja kaunista.”

”Voisin viedä pullollisen kotiin ja panna jakeluun opettajainhuoneessa”, Irma ehdotti. ”Eipä tarvitsisi enää katsella punakynän merkintöjä äidinkielen aineissa.” Hän nauroi, ja Taranee sanoi: ”Ehkä sinun olisi parasta kylpeä siinä ensin itse.”

”Hyvä idea.” Irma kääntyi takaisin Migun puoleen.

”Missä se lähde on? Voiko kuka tahansa käydä pulahtamassa siellä, jos olo tuntuu pahalta ja ilkeältä?”

Migu ei voinut olla nauramatta Irmalle. ”Ei, ei. Se on taikalähde, eikä sinne pääse kukaan muu kuin Coronian kruununperillinen, ja hänkin vain kerran elämässään. Juuri ennen valtaan astumista kruununperillisten on löydettävä lähde ja juotava sen vettä kultaisesta pikarista. Ennen kuin he poistuvat lähteeltä, he täyttävät pullon kultaisella vedellä ja tuovat sen mukanaan linnaan. Juuri siitä pullosta annetaan pisara jokaiselle Coroniassa syntyneelle lapselle. Kun pullo on lähes tyhjä, hallitsija vetäytyy istuimeltaan, ja seuraavan kruununperillisen on mentävä käymään lähteellä. Kun hän taas tulee takaisin, hänet kruunataan hallitsijaksi.”

”Mitä vanhalle kuningattarelle ja kuninkaalle tapahtuu?” Cornelia kysyi.

”He vetäytyvät sivuun ja nauttivat elämästään kukkivien puiden keskellä.” Migu huokaisi kaihoisasti. ”Eikä siihen mene enää kauan, kun prinsessa Leonidan on aika käydä lähteellä. Kuningatar Majanan vuosia sitten täyttämässä pullossa ei ole enää paljon jäljellä.” Hän katsoi tyttöjä yhtäkkiä hilpeänä. ”Ja kun kuningas ja kuningatar vetäytyvät, minä seuraan heitä. Ajatella, millaista on herätä joka aamu tuoksuvan, upeasti kukkivan puun alta.” Migu nuuhkaisi syvään aivan kuin olisi ollut siellä jo nyt, ja Irma tokaisi happamasti: ”Niin, jos ei satu olemaan allerginen.”

Kaikki purskahtivat nauruun, ja Will kysyi: ”Milloin prinsessan on määrä lähteä?”

Migu kohautti olkapäitään. ”En tiedä tarkalleen. Ehkä vuoden päästä.” Hän lisäsi innostuneena: ”Leonidasta tulee erinomainen kuningatar. Hänellä on niin hyvä sydän, ja hän on sekä viisas että kaunis. Jännittävää nähdä, kenet hän valitsee puolisokseen. Puolisosta tulee meidän uusi kuninkaamme.” Vanha mies nojautui eteenpäin ja madalsi ääntään. ”Kuulin jonkun sanovan, että hän on alkanut salaa tapailla jotakuta.” Hän hymyili. ”Niin, ei ole helppoa olla prinsessa. Silloin on jatkuvasti kaikkien silmätikkuna.” Hän nyökkäsi juhlallisesti. ”Mutta niin kuuluu ollakin. Kun on vastuussa ei pelkästään kokonaisesta kansasta vaan myös tästä kauniista maailmasta, täytyy olla valmis uhraamaan jotain kauneuden ja hyvyyden puolesta.”

Migun viimeinen lausahdus sai kaikki mietteliäiksi, ja he jatkoivat matkaa vuorten rinteitä ylöspäin hiljaisuuden vallitessa. Vasta kun he olivat vihdoin saapuneet korkean solan reunalle, vanhus rikkoi hiljaisuuden. Hän osoitti vuoren toisella puolella näkyviä linnan raunioita. ”Tuolla on se paikka, minne kuningas ja kuningatar pyysivät minua opastamaan teidät.” Hän katsoi tyttöjä kysyvästi. ”Vaikken oikein ymmärräkään, mitä te sieltä aiotte etsiä. Linna on seissyt tyhjillään jo sukupolvien ajan.”

Will katsoi muita varoittava ilme kasvoillaan, ja Cornelia kiirehti sanomaan: ”Kiitos seurasta, Migu. Palaa sinä nyt takaisin kuninkaan ja kuningattaren luo ja kerro, että me olemme päässeet turvallisesti perille.”

LUKU 6

Prinsessa

He ratsastivat eteenpäin ilman opasta. Laakso, jonne he olivat menossa, oli kapea. Jyrkät kallioseinämät kohosivat heidän ympärillään, mutta vaikka seinämät näyttivät karuilta ja luotaantyöntäviltä, auringon säteet heijastuivat kirkkaina nauhana kiemurtelevista jalokivistä, kullasta ja hopeasta.

"Katsokaa!" Hay Lin osoitti sitä kohtaa polusta, johon Willin hevonen oli juuri astumassa. Kalliosta oli lohjennut iso kivi. Se oli ulkopuolelta harmaa, mutta sisäpuoli hohti upeissa vihreän sävyissä. Irma hyppäsi alas hevosen selästä ja oli ottamaisillaan kiven käteensä, kun Cornelia sanoi: "Anna olla. Se on liian painava raahattavaksi ympäriinsä."

"Se olisi kyllä ollut hieno matkamuisto", Irma sanoi huokaisten. "Ihan kuin smaragdi."

Taranee sanoi mietteliäästi: "Niin, se ja kaikki muut helposti saatavilla olevat rikkaudet ovat arvokkaita,

mutta siinä niiden vaara ilmeisesti juuri piileekin. Lähde, joka saa ihmiset pyrkimään hyvyyteen itsekkyyden ja ahneuden sijasta, kuulostaa oikein hyvältä keksinnöltä tällaisessa paikassa."

Irma kohautti olkapäitään eikä olisi millään malttanut irrottaa katsettaan kauniista kivestä. Sitten hän kuitenkin kokosi itsensä ja sanoi: "Mennäänkö etsimään se pikku prinsessa?"

He näkivät jo selvemmin laakson toisella puolella olevan linnan. Se näytti lähinnä sammaloituneilta raunioilta. Will kurtisti kulmiaan. "Käydään katsomassa vähän tarkemmin."

"Ehkä meidän kannattaisi vaihtaa kulkuvälinettä", Irma ehdotti. "Voihan olla, etteivät ovet ole auki eikä meitä ole vastaanottamassa lauluun puhkeava tervetuliaiskulkue. Kenties on pelkästään hyvä ilmaantua paikalle hitusen vaatimattomammin."

Taranee pysäytti ratsunsa. "Näen tuolla vähän matkan päässä luolan. Voimme jättää hevoset sinne odottamaan, kunnes tulemme takaisin."

Kaikki nousivat satulasta ja taluttivat hevosensa luolaan. Kaikeksi onneksi luolassa virtasi pieni puro, josta hevoset saattoivat juoda. He sitoivat ohjakset kiviin, jotteivät ratsut karkaisi tiehensä.

Ennen kuin he lähtivät ulos luolasta he muuttivat itsensä näkymättömiksi voidakseen lähestyä linnaa kenenkään huomaamatta, mutta lähemmäksi tultuaan he havaitsivat hämmästyksekseen, ettei linnan edus-

talla ollut ketään vartioimassa.

”Tässä on jotain hämärää, meidän on syytä pitää varamme.” Taranee lähetti ajatusviestin ystävilleen, ja kaikki olivat samaa mieltä. Kukin heistä lähetti oman voimansa tutkimaan aluetta, mutta mitään huolestuttavaa ei käynyt ilmi. Kaikki vaikutti hiljaiselta ja rauhalliselta, jopa laskusilta oli alhaalla, ja tultuaan vakuuttuneiksi siitä, ettei lähistöllä ollut ketään, he ylittivät sillan.

”Vau, täällä on näköjään käytetty sisustusarkkitehtia”, Hay Lin huudahti hiljaa, kun he vihdoin olivat päässeet linnan sisäpihalle. Ulkopuolelta rakennus oli näyttänyt synkältä ja rapistuneelta, mutta heti kun tytöt olivat muurien sisäpuolella, näkymä muuttui kuin taikaiskusta. Marmoripylväät ja tuoksuvat ruusuköynnökset muodostivat eräänlaisen huvimajan keskelle pientä pihaa, missä vesi pulppusi verkkaisesti pienestä, kultaisesta suihkulähteestä. Tummat kiviseinät oli peitetty kudotuilla kankailla, jotka loistivat kaikissa sateenkaaren väreissä.

Tuolilla istui nuori tyttö. Hän hiuksensa näyttivät kultaisilta kuin hunaja, ja hänen ihonsa oli ruskea kuin tuoreet hasselpähkinät. Hänen vierellään seisoi komea nuori mies, joka luki ääneen runoa. Yönsininen, kullalla reunustettu viitta riippui huolettomasti miehen toisella olkapäällä, ja auringonsäteet välkähtelivät mustasta tukasta, joka ympäröi kypärän lailla hänen virheettömiä kasvojaan. Hän kääntyi katsomaan, kun

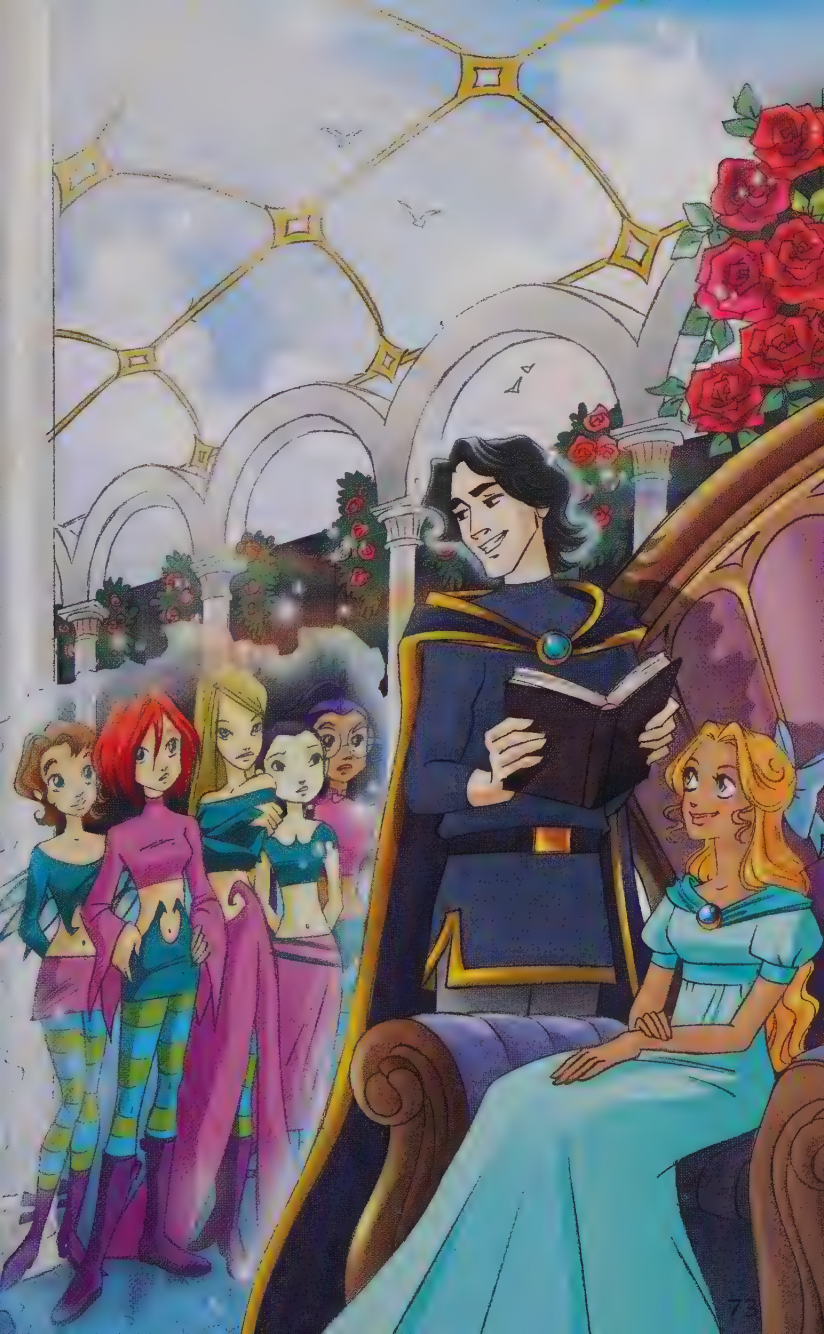

tytöt astuivat portista sisään.

”Kappas, olemme saaneet vieraita, prinsessa”, hän sanoi.

”Mitä tarkoitat, Dewah, en minä vain näe ketään”, Leonida sanoi ja tähyili hämmentyneenä ympärilleen.

”Et niin, mutta kohta näet, kultaseni.” Dewah kohotti kättään, ja näytti aivan siltä kuin hän olisi pyydystänyt auringonsäteet kämmeneensä ja heijastanut ne sinne, missä vartijat seisoivat.

Siinä samassa he muuttuivat näkyviksi. Lamaantuneina he tuijottivat toisiaan.

”Mitä ihmettä?” prinsessa kysyi.

Will tokeni ensimmäisenä. Hän astui lähemmäs tietäjää sanoen: ”Kuningatar ja kuningas olivat siis oikeassa. Sinä todella olit kaapannut Leonidan mukaasi.”

Ajatuksissaan he pystyivät laatimaan nopeasti suunnitelman siitä, mitä seuraavaksi tekisivät, ja hetken päästä Cornelia ja Taranee syöksyivät nuorta tyttöä kohti ja tarttuivat häntä molemmista käsistä. Samaan aikaan Hay Lin ja Irma riensivät seisomaan nuoren miehen ja Leonidan väliin.

”Mitä te oikein teette? Keitä te olette?” nuori prinsessa koetti vastustella ja riuhtaista itsensä vapaaksi, mutta tytöt pitivät häntä tiukasti otteessaan.

”Me tulimme pelastamaan sinut”, Cornelia sanoi kiskoen yhdessä muiden noitajengiläisten kanssa Leonidaa kohti linnan porttia.

”Päästäkää irti! Päästäkää minut menemään!” Nuori tyttö pyristeli vastaan kaikin voimin huutaen samalla tietäjälle: ”Tule auttamaan, Dewah, älä anna heidän viedä minua.”

”Toimimme kuningatar Majanan ja kuningas Andanin käskyjen mukaisesti”, Will sanoi ja loihti kiiren vilkkaa energiakuvun prinsessan ympärille, jottei Dewah pääsisi häneen käsiksi, mutta tietäjä ei edes yrittänyt auttaa prinsessaa. Sen sijaan hän sanoi tälle: ”Näetkö nyt, että puhuin totta? Vanhempasi eivät ikipäivinä antaisi sinun päättää itse omasta elämästäsi.”

Siinä samassa Dewah katosi. Näytti kuin hän olisi haihtunut ilmaan.

Leonida parkaisi sydäntäsärkevästi. Itkusta värähtäen hän nyyhkytti epätoivoisena: ”Dewah, rakkaani.”

”Hänet on näköjään lumottu oikein kunnolla”, mutisi Irma estäessään kaikin voimin prinsessaa lähtemästä.

”Ryhdistäydyhän nyt”, Cornelia sanoi ja ravisti Leonidaa kevyesti. ”Mies on häipynyt. Poissa! Et ole enää hänen vallassaan.”

Leonida nieli itkunsa ja katsoi vartijoita vihaisena. ”Te ette tiedä mitään. Sillä, että minä rakastan Dewahia, ei ole mitään tekemistä taikuuden kanssa. Hän ymmärsi minua, ja hän...” Leonida puhkesi taas itkuun, ja tytöt vilkuilivat toisiaan kummastuneina.

Taranee puraisi alahuultaan. ”Oletteko ihan varmoja, että se mitä me teemme on oikein?” hän mu-

tisi. ”Jos Leonida on karannut vain siksi, että hän on rakastunut Dewahiin, ei tämä juttu oikeastaan kuulu meille.” Hän katsoi toisia.

Leonidan toivo heräsi. ”Niin, teillä ei ole tänne mitään asiaa. Miten te ylipäätään uskallatte sekaantua Coronian tapahtumiin?” hän sanoi loukkaantuneena.

”Ei se muuten ollut meidän oma ideamme”, Will muistutti ystäviään. ”Oraakkeli lähetti meidät tänne.”

Irma suoristautui ja risti käsivartensa. ”Voi olla, että Taranee on oikeassa. Mitä jos Leonidan vanhemmat kutsuivat meidät apuun vain siksi, että heidän tyttärensä haluaa päättää itse omasta elämästään?”

”Hyvä, olette tajunneet, että tämä kaikki oli silkkaa väärinkäsitystä. Päästäkää minut nyt, niin voin lähteä etsimään Dewahia.”

”Hän on lähtenyt, prinsessa”, Cornelia tokaisi terävästi. ”Hän ei halunnut nähdä vaivaa taistellakseen sinun puolestasi.”

Leonida polki maata raivosta puhisten. ”Ei pidä paikkaansa, senkin itseriittoinen typerys. Hän odottaa vain sopivaa tilaisuutta tulla pelastamaan minut. Hän rakastaa minua, ymmärrätkö? Ehei, etpä tietenkään. Tuollaisesta rumasta parsanvarresta kuin sinä ei taatusti välitä kukaan, ja...”

Vartijat katsoivat toisiaan, kun Leonida haukkui koko joukon pataluhaksi.

”Ehkä meidän pitäisi vain toimittaa hänet takaisin linnaan?” Taranee ehdotti kyllästyneenä. ”Saattaa

olla, että hän on oikeassa, mutta tuollainen käytös ei suorastaan innosta auttamaan.”

”No niin, mennään, prinsessa”, Will sanoi äänellä, joka ei sallinut vastaväitteitä, ja Leonida seurasi tyttöjä vastahakoisesti jatkaen samalla itkemistä ja parjaamista.

Kun he olivat ehtineet hevosten luo, Leonida kieltäytyi edelleen yhteistyöstä. Kun he yrittivät nostaa hänet hevosen selkään, hän liukui velttona takaisin alas itkuaan keskeyttämättä.

”Huhhuijaa, tehtävä onkin hankalampi kuin kuvittelin”, Cornelia sihisi hampaittensa välistä, ja Will nyökkäsi.

”Meidän on pakko yrittää puhua hänen kanssaan”, Taranee päätti. ”On oltava olemassa jokin keino saada hänet ymmärtämään, ettemme me halua tehdä hänelle pahaa.”

Hän kääntyi prinsessan puoleen: ”Teidän korkeutenne, pyydämme anteeksi, jos olemme loukanneet teitä, mutta me noudatamme vain kuninkaan ja kuningattaren käskyä. Vanhempasi ovat kovin huolissaan sinusta. He pelkäävät, että sinulle tapahtuu jotain ikävää.”

Leonida irvisti ivallisesti.

Taranee sivuutti irvistyksen ja jatkoi: ”Voi olla, ettet tulkitse heidän huolenpitoaan samalla tavalla, mutta minä olen varma siitä, että he rakastavat sinua tosi paljon ja toivovat sinulle pelkkää hyvää.”

Leonida ponnahti istumaan. Hänen kasvonsa oli-

vat kalpeat, mutta siitä huolimatta hän tärisi raivosta. ”Olen ymmärtänyt sen, ja myös Dewah osasi odottaa sitä. En tiedä, keitä te olette, mutta olette nähtävästi yhtä voimakkaasti kuninkaan ja kuningattaren pauloissa kuin minäkin ennen olin. Vuosikausia he ovat määräilleet minua, päättäneet asioistani minulta kysymättä ja vakuuttaneet koko ajan tekevänsä kaiken vain minun parhaakseni.” Hän nousi seisomaan, ja tytöt perääntyivät hiukan, sillä ei ollut epäilystäkään siitä, etteikö prinsessasta jonakin päivänä tulisi mahtava kuningatar. ”Vanhemmillani ei ole pienintäkään käsitystä siitä, mitä minun päässäni liikkuu. He eivät ole ikinä olleet kiinnostuneita sellaisista asioista, joissa minä olen lahjakas. He ovat keskittyneet ainoastaan kasvattamaan minut mallikelpoiseksi Coronian kruununperijäksi. Mikä edellyttää, että hallitsen maata täsmälleen samalla tavalla kuin he.”

Yhtäkkiä prinsessan kauniit kasvot vääristyivät. ”Mutta minä en halua olla samanlainen kuin he. He jankuttavat aina siitä, että hallitsijan pitää kantaa vastuu omasta maastaan, tehdä pelkkää hyvää ja kaunista ja toimia muille esimerkkinä olemalla lempeä, oikeudenmukainen ja viisas.” Hän polki jalkaa kuin pieni lapsi. ”Mutta minä haluan pitää hauskaa, haluan tehdä juuri sitä mitä huvittaa miettimättä jatkuvasti, toiminko kauniisti ja vastuuntuntoisesti.” Hän otti askeleen vartijoita kohti. ”Mutta sitähän te ette ymmärrä, vai mitä? Te olette sellaisia, jotka tekevät aina niin kuin

käsketään. Teillä ei taatusti ole hajuakaan, mitä te itse haluaisitte tehdä.”

”Sinä et tiedä meistä mitään”, Cornelia vastasi kyeten hädin tuskin hillitsemään raivonsa. Will kiiruhti puuttumaan keskusteluun. ”Ihan tosi, prinsessa Leonida, etkö voisi lähteä kotiin vanhempiesi luokse ja selvittää asiat heidän kanssaan sen sijaan, että haukut meitä?”

Nuori, raivostunut prinsessa tuhahti halveksivasti, nakkeli niskojaan ja heilautti itsensä mielenosoituksellisesti Cornelian valkoisen hevosen selkään. Ennen kuin muut ehtivät tehdä mitään, hän iski kantapäänsä ratsun kylkiin ja lähti kiivaaseen laukkaan kohti kotilinnaansa.

”Ota minun hevoseni, Cornelia, minulla on siivet”, Hay Lin sanoi nopeasti ja lennähti ilmaan ehtiäkseen prinsessan perään.

Leonida oli taitava ratsastaja, ja hän oli ehtinyt jo linnan portille saakka ennen kuin muut saavuttivat hänet.

Majana juoksi linnan pihalle kuullessaan kavioiden kopsetta. Hän lähestulkoon repäisi Leonidan hevosen selästä ja puristi hänet syleilyynsä. ”Voi lapsikultani, miten onnellinen olenkaan nähdessäni sinut taas! Et aavistakaan, miten huolissani olen ollut sinusta. Tekikö Dewah sinulle jotain pahaa?”

Prinsessa riuhtaisi itsensä vapaaksi ja katsoi raivosta leiskuvin silmin äitiään ja viittä vartijaa. ”Pahaako?

Ei, pikemminkin päinvastoin." Hän nakkeli niskojaan niin, että hunajankeltaiset kiharat heilahtivat. "Ensimmäistä kertaa elämässäni minulla oli oikeasti hyvä olla. Dewah on kunnon mies, joka toivoo minulle pelkkää hyvää, ja hän varoittikin minua siitä, että te pitäisitte häntä roistona kun palaisin takaisin kotiin."

Cornelia risti käsivartensa. "Etkö sinä muka usko, että hän on noitunut sinun ajatuksesi? Hänellähän on melkoisesti taikavoimia – ja hän tuntui suhtautuvan epäilyttävän välinpitämättömästi siihen, että me nappasimme sinut mukaamme. Häipyi vain tiehensä jäämättä taistelemaan sankarillisesti sinun puolestasi!"

Nuori prinsessa tuhahti kiukkuisena ja tuijotti Kandrakarin vartijoita raivosta pihisten. "Mikä ihme on saanut teidät kuvittelemaan, että teillä on oikeus puuttua minun elämääni?"

Kuningas Andan astui askeleen eteenpäin. "En käsitä, mitä sinulle on tapahtunut, tyttöseni. En ole tuntea sinua enää. Millä tavalla sinä oikein puhuttelet vartijoita? Minä olen äitisi kanssa lähettänyt Kandrakariin viestin ja pyytänyt heidät tänne vapauttamaan sinut. Vaadin, että käyttäydyt kauniisti heitä kohtaan."

Tytön kasvoille levisi ivallinen virne, ja Will katsoi huokaisten ystäviään. "No, meidän tehtävämme on ilmeisesti hoidettu. Palatkaamme Kandrakariin." Tytöt tarttuivat toisiaan kädestä, ja juuri kun punatukkainen tyttö kohotti hehkuvan Sydämen eteensä, Majana sanoi: "Pahoittelen tyttäreni hävytöntä käytöstä. Muis-

takaa kuitenkin, ette me olemme erittäin kiitollisia teidän avustanne.”

Orakkeli oli valmiina odottamassa tyttöjä. *Suuret kiitokset avustanne taas kerran. Oli äärimmäisen tärkeää, että nuori kruununperijä palasi takaisin kotiinsa. Pian hänet kruunataan valtakuntansa kuningattareksi. Coroniaa olisi kohdannut katastrofi, mikäli häntä ei olisi löydetty.*

”Leonida itse ei tuntunut haluavan palata kotiin”, Taranee sanoi.

”Ei tosiaankaan. Hän raivostui silmittömästi”, lisäsi Will.

Oraakkeli nyökkäsi hymyillen. *Ihmiset eivät aina tiedä, mikä heille itselleen on parhaaksi. Monet oivaltavat sen vasta jälkeenpäin muistellessaan omaa elämäänsä.*

”Tuntuu oudolta, että hän oli niin vihainen omille vanhemmilleen ja syytti heitä vaikka mistä”, Hay Lin sanoi mietteliäästi.

Oraakkeli oli kuunnellut hiljaa, mutta puuttui taas puheeseen: *Niin, ja juuri se tässä onkin kaikkein ihmeellisintä. Coronialaisethan nimenomaan panostavat lastensa kasvattamiseen, jotta lapsista ei tulisi ahneita ja itsekkäitä. Sen takia kaikille vastasyntyneille annetaan aina pisara vettä Kultaisesta lähteestä. Ja etenkin tuleva hallitsija opetetaan kädestä pitäen erottamaan hyvä ja paha toisistaan. Juuri siihen perustuu Coronian kyky kukoistaa kaikkine rikkauksineen.* Oraakkeli tuijotti mietteliäänä eteensä, mutta kääntyi

sitten katsomaan Irmaa. *Etkö sinä sano mitään?*

"No", Irma kohautti olkapäitään. "Sen nyt ainakin huomasi, ettei Leonida olisi halunnut mennä takaisin kotiin." Hän vilkaisi nopeasti ystäviään. "Ehkei kyse ole pelkästään taiasta ja noituudesta. Ehkä hän yksinkertaisesti viihtyi paremmin tietäjän seurassa. Ehkä hänen vanhempansa ovat tosi ankaria ja ahdistelevat häntä koko ajan erilaisilla..."

"Irma hei, lopeta jo", Cornelia sanoi. Hän katsoi Oraakkelia. "Eihän Kandrakar olisi lähettänyt meitä suorittamaan tehtävää, ellei siihen olisi ollut jokin hyvä syy."

Oraakkeli hymyili salaperäisesti: *Rakkaat vartijat, kaikkien on käytettävä omaa harkintaansa. Todellisuus on sellainen, millaiseksi se koetaan. Kenties kukin meistä kantaa sisällään miljoonia maailmankaikkeuksia, ja vain harvoin käy niin, että kaksi ihmistä kokee jonkin asian täsmälleen samalla tavalla.* Hän katsoi Irmaa tutkivasti kirkkaan taivaansinisillä silmillään ja väläytti pienen hymyn. *Ehkä Irma näkee jotain, mitä te muut ette näe, tai sitten te näette jotain, mitä Irma ei näe. Oli miten oli, te olette jälleen kerran suorittaneet teille annetun tehtävän ja siten palauttaneet tasapainon yhteiseen maailmankaikkeuteemme. Kiitos siitä.*

LUKU 7

Mikään ei ole tärkeämpää kuin musiikki

”Huh, vessakopit eivät todellakaan ole tilalla pilattuja”, Irma puuskahti laskeutuessaan wc-istuimelle Hay Lin sylissään. Muut onnistuivat laskeutumaan jaloilleen. Siinä samassa kuului kellon pirinää.

”Väliaika on päättynyt. Nyt tuli kiire.” Cornelia pyyhkäisi kädellä kullankeltaista tukkaansa oikoakseen karanneet suortuvat takaisin paikoilleen, ja Taranee kiiruhti avaamaan oven.

”Ei voi olla totta, yritättekö te tehdä uutta suoritusta Guinnessin ennätysten kirjaan: kuinka monta tyttöä mahtuu yhtaikaa samaan vessakoppiin?” Cathy ja muut Crimson Fire -tytöt seisoivat käsienpesualtaiden luona, ja Irma olisi voinut vajota häpeästä maan alle Cathyn kysyessä ystäviltään: ”Mitä sanotte, tytöt, haetaanko vähän lisää väkeä ja koetetaan, pystymmekö vielä parempaan?” Tytöt nauroivat, ja Irmasta tuntui kuin he olisivat naurneet juuri hänelle.

Taranee nakkeli niskojaan: ”Pitäkää typerät kommenttinne omana tietonanne.”

Taranee joukon etunenässä noitajengi lähti suunnistamaan kohti ovea. Irma käveli takimmaisena, ja kun hän ohitti Cathyn, tämä hymyili ensin yllättyneenä mutta sanoi sitten ystävällisesti: ”Hei, Irma, en huomannutkaan sinua. Mitä pidät konsertista?”

Irma pysähtyi ja antoi muiden jatkaa matkaa ilman häntä. ”Nathalie laulaa upeasti, mutta mukana on niin paljon tekniikkaa, että on vaikea kuulla, mikä on hänen omaa lauluaan ja mikä kaikua ja muita erikoistehosteita.”

Cathy nyökkäsi innoissaan: ”Niin, samaa minäkin olen ajatellut, mutta koreografia on toteutettu tosi hienosti.”

Kello soi toisen kerran, ja Irma sekä kolme muuta tyttöä kävelivät portaat ylös aulaan. He olivat juuri aikeissa mennä takaisin konserttisaliin, kun Irma näki W.I.T.C.H.-ystäviensä seisovan kokoontuneena ulko-ovien eteen.

”Tuletko sinä nyt istumaan meidän kanssamme? Daven vieressä on edelleen yksi paikka vapaana”, Cathy tarttui tuttavallisesti Irman käsivarteen.

”En voi, minun on mentävä ystävieni luo. Näyttää siltä kuin heillä ei olisi kaikki kunnossa”, Irma sanoi hetken epäröityään.

Will istui joukon keskellä kasvot käsiin hautautuneina, kun Irma saapui heidän luokseen.

”Mitä on tapahtunut?”

”Matt on joutunut onnettomuuteen”, Taranee selitti. ”Sen takia hän ei tullut konserttiin yhtyeensä kanssa.”

Irma kumartui Willin puoleen. ”Kävikö hänelle pahastikin?”

Will pudisti päätään. ”Ei, ranne vain nyrjähti sijoiltaan, mutta koska hän löi myös päänsä, hänen äitinsä käski hänen jäädä täksi illaksi kotiin lepäämään.” Will hymyili vinosti. ”Minä vain järkytyin niin kamalasti, kun kuulin siitä.”

Kello soi kolmannen kerran, ja Will kokosi itsensä niin, että he pääsivät kuuntelemaan myös konsertin loppupuolen.

Samalla hetkellä rämähti kuuluville ensimmäinen sointu. Irma tunnisti kappaleen cd:ltä, joka hänellä oli kotona, ja alkoi huomaamattaan hyräillä mukana. Hän kuunteli nyt tarkemmin, ja mitä enemmän hän kuunteli, sitä paremmin hän ymmärsi Daven olleen oikeassa. Monessa kappaleessa oli mukana todella paljon erikoistehosteita. Hän koetti sulkea tekniikan pois ja huomasi silloin, kuinka hento Nathalien ääni itse asiassa oli. Tarkasti kuunneltuna se oli paikoitellen jopa epävarma.

”Shh, me muut haluaisimme mielellämme kuunnella”, Cornelia komensi terävästi, ja Irma nojautui taaksepäin istuimessaan keskittyäkseen kuuntelemaan vielä viimeiset kappaleet.

Suosionosoituksille ei näkynyt loppua, ja Nathalien oli esitettävä kaksi ylimääräistä numeroa.

”No, nyt saa jo riittää”, Irma mutisi puhallellen ahkerasta taputtamisesta kuumottavia kämmeniään.

”Minä luulin, että sinä olet ihan hulluna häneen”, Taranee sanoi.

Irma kohautti olkapäitään.

He olivat ehtineet jo naulakoille saakka ja odottivat nyt jonossa omaa vuoroaan.

Yhtäkkiä Irma tunsi jonkun puristavan hellästi olkapäätään: ”Nähdään huomenna neljältä iltapäivällä.” Hän käännähti ja katsoi suoraan Daven syvänsinisiin silmiin. Hän olisi halunnut sanoa jotain nokkelaa, mutta kurkku tuntui yllättäen niin tukkoiselta, että hänen oli pakko tyytyä nyökkäämään.

Ystävät seurasivat häntä katseellaan, kun hän tuijotti Daven perään, joka katosi leveistä ulko-ovista yhdessä muun Crimson Fire -jengin kanssa.

”Oho, neiti Lair taitaa olla vakavasti lätkässä”, Hay Lin kiusoitteli. ”Näittekö, kuinka hän muuttui kivipatsaaksi, kun mustan takin prinssi puhutteli häntä?”

Muut nauroivat, mutta Will kietoi kätensä Irman hartioille. ”Ollaanpa nyt nätisti. Muistakaa, miten ymmärtäväinen ja ajattelevainen hän on ollut aina silloin, kun meillä muilla on ollut sydänsuruja.”

Kaikki – myös Irma – räjähtivät raikuvaan nauruun, ja kun Irma vihdoin sai vedetyksi henkeä, hän sanoi: ”Kiitos, Will, tuon lauseen minä kirjoitan päiväkirjaani ja piirrän ympärille kultaiset kehykset.” Hän katsoi ystäviään ja nosti etusormensa pystyyn aivan kuin hänellä olisi ollut vakavaa asiaa: ”Muistakaa, tytöt. Will sanoi sen ja te muut saatte todistaa: Irma ei kiusaa koskaan!”

Perjantai ei ollut koskaan tuntunut niin pitkältä. Irma vääntelehti pulpetissaan ja sai opettajilta vielä tavallistakin enemmän huomautuksia. Ruokatunnilla hän voihkaisi: ”Sanokaahan, eikö aika mene tänään ollenkaan eteenpäin? Minusta tuntuu kuin olisin ollut koulussa jo kymmenen tuntia. Eikö tämä päivä pääty ikinä?”

”Kaipaatko sinä musiikkia vai muusikkoa?” Cornelia katsoi Irmaa tavalliseen tapaan otsaansa kurtistaen, ja Irma nosti uhmakkaana leukansa pystyyn. ”Ihan oikeasti, Corny, enhän minä edes tunne häntä kunnolla, eikä minulla ole suunnitelmissa ryhtyä tekemään mitään hullua.”

Hay Lin puolusteli Irmaa: ”Samapa se kummasta on kyse, kunhan Irma pääsee laulu-urallaan eteenpäin.”

Will, joka tuli pöytään käytyään vanhimpien oppilaiden puolella kysymässä, tiesikö kukaan mitään Mattista, näytti surulliselta. Hän istuutui. ”Matt on kuulemma ihan kunnossa ja tulee maanantaina takaisin kouluun.”

”Miksi sitten näytät noin masentuneelta?” Taranee kysyi.

”Cobalt Bluen piti soittaa Karmillan lämmittelijänä ensi perjantain konsertissa, kuten he soittivat edellisellä kin kerralla, kun Karmilla esiintyi Heatherdomessa. Nyt se ei onnistu, koska Matt ei pysty käyttämään kättään.”

”Voi miten tyhmää”, Hay Lin huudahti, ja muut nyökkäsivät myötätuntoisina.

”Matt on varmaan itse tosi pahoillaan”, Will lisäsi hiljaa. ”Eikä tilannetta kai voi pelastaa millään, vai voiko?”

Hän katsoi kysyvästi ystäviään, mutta kellään ei ollut ehdotuksia, paitsi Irmalla, joka heitti vitsinä, että Matt voisi ottaa soinnut terveellä vasemmalla kädellään ja Will voisi soittaa ne Mattin puolesta. ”Saisittepahan ainakin olla lähekkäin”, hän yritti piristää ystäväänsä, mutta Will vain hymyili alakuloisesti.

Irman vatsassa liihotti perhosia, kun hän avasi jälleen musiikkiluokan raskaan, kaksinkertaisen oven. Hän oli kiiruhtanut harjoituksiin suoraan viimeisen tunnin jälkeen ja puuskutti nyt hengästyneenä. Hän oli odottanut kuulevansa musiikkia avatessaan ensimmäisen oven, mutta luokassa oli ihan hiljaista. Lyhyen hetken hän epäili erehtyneensä ajasta, mutta kun hän avasi seuraavan oven, hän näki että kaikki bändin jäsenet olivat paikalla. He eivät kuitenkaan olleet lavalla soittamassa, vaan istuivat ringissä totisen näköisinä. Irman sydän jätti lyönnin väliin. Oliko jokin hullusti? Eivätkö he sittenkään halunneet häntä laulajaksi yhtyeeseensä?

”Hei, Irma, hyvä kun tulit näin pian. Meidän on puhuttava yhdestä asiasta.” Dave hymyili lämpimästi, mutta siitä huolimatta Irma ei voinut olla ajattelematta, että asia liittyi jotenkin häneen. Hän istuutui varovasti basistin ojentaman tuolin reunalle.

”Oletko kuullut, että Matt Olsen on nyrjäyttänyt kätensä?”

Irma nyökkäsi, ja Dave jatkoi: ”Tosi ikävä juttu, koska

se tarkoittaa sitä, ettei Cobalt Blue voi soittaa Karmillan lämmittelijänä, kuten oli suunniteltu." Hän pyyhkäisi kädellään kiiltävät, mustat suortuvat pois kasvoilta. "Sen takia meiltä on nyt kysytty, voisimmeko soittaa heidän puolestaan."

Irma haukkoi henkeään niin, että oli vähällä tukehtua. Häntä kylmäsi. Heitä oli pyydetty esiintymään itsensä Karmillan lämmittelijöinä! Se oli liikaa, aivan liikaa. Hän ei voisi. Koko ajatus oli täysin mahdoton. Ajatukset vilistivät hänen päässään, ja ällistyneenä hän kuuli itsensä sanovan: "Kuulostaa hyvältä idealta."

Dave nojautui taaksepäin tuolissaan ja sanoi muille bändin jäsenille: "Mitäs minä sanoin. Irma ei pelkää mitään." Hän laski kätensä Irman käsivarrelle. "Olet kyllä tosi mahtava tyyppi. Upeaa, että uskallat lupautua keikalle, vaikket ole ehtinyt harjoitella vielä kovin pitkään."

Rumpali, lyhyt tukevahko poika, virnisti Irmalle: "Niin, ihan mieletöntä. Jos minä olisin vasta aloittanut, olisin ollut ihan liian hermona lähtemään sellaiselle keikalle."

"Tämä osoittaa vain, että olemme tehneet oikean ratkaisun. Irma on omaa luokkaansa", sanoi laiha basisti, jolla oli pitkä tupsuparta. Irma katsoi poikaa tutkivasti. Hän ei ollut koskaan aiemmin kuullut tämän sanovan mitään.

"Keikkaan suostuminen tarkoittaa kuitenkin sitä, että meidän on harjoiteltava tosi intensiivisesti. Meillä on vain viikko aikaa saada kasaan 45 minuutin setti. Eli suunnilleen kymmenen kappaletta." Dave otti taskustaan taitel-

lun paperin. ”Olen listannut tähän ehdotuksen sopivasta setistä.” Hän hymyili vinosti. ”Tein sen ranskantunnilla sen jälkeen, kun minulta oli ruokatunnilla kysytty, suostummeko me keikkaan.”

”Madame Gounod tuskin oli kovin tyytyväinen”, kitaristi virnisti ja räväytti silmät selälleen ranskanopettajaa matkien. ”Pardon, Monsieur Brown, tu dors?”

Dave vastasi jotain sujuvalla ranskan kielellä, ja Irma kiinnitti huomiota erinomaiseen lausumiseen.

Kun he olivat saaneet naurunsa loppumaan, Dave jatkoi jälleen vakavoituen: ”Ehdotan, että harjoittelemme tänä iltana kello yhdeksään saakka. Jos nälkä yllättää, voimme käydä välillä hakemassa pari pizzaa. Lauantaina ja sunnuntaina meidän on harjoiteltava melkein koko päivä, ja...”

”Ei aloiteta liian aikaisin”, rumpali sanoi. ”En jaksa ensi viikkoa, ellen saa nukkua viikonloppuna pitkään.”

”Onko kello 11 hyvä, ehditkö siihen mennessä nukkua kauneusunesi?” Dave katsoi kiusoitellen ystäväänsä, joka nyökkäsi vastaukseksi.

”Ensi viikolla harjoitellaan joka päivä kello 16–21. Torstaina saatte varautua olemaan niin pitkään kuin vain tarvitaan, jotta saamme kaikki kappaleet esityskuntoon. Tämä on meille todella loistava tilaisuus.” Hän katsoi jokaista vuorollaan suoraan silmiin. ”Jos tämä keikka menee hyvin, niin lisää on taatusti luvassa ja paljon. Edellytyksenä on, että me satsaamme tähän täysillä. Tulevalla viikolla mikään ei ole tärkeämpää kuin soittaminen.”

Hän katsoi tiukasti kitaristia. ”Se koskee myös tyttöystäviä ynnä muita sellaisia. Sinun on pakko sanoa Marylle, ettette voi ensi viikolla istua joka ilta käsikkäin jäätelöbaarissa.”

Muut nauroivat, ja laihankuikelo kitaristi kiemurteli tuolissaan. ”Voi ei, nyt Mary kyllä suuttuu.”

”Oppiipahan kerralla”, basisti sanoi, ”että muusikon tyttöystävän on hyväksyttävä se, että musiikki on aina tärkeysjärjestyksessä ensimmäisenä.”

”Entä Irma? Voitko sinä uhrata niin paljon aikaa treenaamiseen?”

Irma ei ensin tiennyt, mitä sanoa, mutta Dave ei irrottanut katsettaan hänestä, ja hänestä tuntui kuin hän olisi hukkunut tämän syviin silmiin.

”Juu, enköhän. Olen luvannut äidilleni olla tänään kotona seitsemään mennessä, joten siitä en voi myöhästyä, ettei hän suutu, mutta muut päivät saan varmaan järjestymään.”

Kyllä minä jonkin keinon keksin, jotta saan sen onnistumaan, hän yritti samalla vakuuttaa itselleen. Hän ei pystynyt sanomaan muille, ettei pääsisi harjoittelemaan, silloinhan bändin olisi kieltäydyttävä keikasta. Samaan aikaan hän kuitenkin tiesi, ettei ikinä saisi lupaa vanhemmiltaan. Hänen oli pakko keksiä jotain.

”No niin, nyt aloitetaan!” Dave hypähti lavalle, ja muut seurasivat perässä. Jo ensimmäisen kappaleen aikana musiikki alkoi svengata. Irma tunsi sävelten virtaavan lävitseen. Laulu pulppusi helisevänä kuin suihkulähteestä,

ja hän leikki äänellään, antoi sen soljua varovasti melodiaa myötäillen, kiipeillä pitkin sointuja ja piirtää kuvioita kilpaa Daven soolojen kanssa.

Kun kappale oli päättynyt, kaikki pojat katsoivat häntä ihaillen. ”Vau, fantastista. Jos laulat perjantaina samalla tavalla, menestys on varmaa”, Dave totesi mietteliäänä.

Harjoitukset jatkuivat koko iltapäivän. Irman ääni tanssahteli valtoimenaan ja loihti ilmoille uusia, yllättäviä fraseerauksia. Hän unohti ajan ja paikan, ja ellei kitaristi olisi muistuttanut häntä, hän olisi myöhästynyt kotiintuloajastaan.

Nyt hän ehti ovesta sisään juuri kun olohuoneen kello löi seitsemän.

”Tulitkin juuri sopivasti syömään”, Irman äiti Anne Bannister sanoi, kun tyttö astui sisään olohuoneeseen. Ruokapöytä oli katettu valmiiksi, mutta vain kahdelle.

”Isälläsi on ylimääräinen työvuoro, joten hän tulee kotiin vasta huomenna puoliltapäivin, ja Chris on Tommyn luona. Hän jää sinne yöksi, nythän on viikonloppu. Joten me saamme viettää illan ihan kahdestaan, mukavaa, eikö olekin?”

Irma nyökkäsi, mutta katui samalla, ettei ollut soittanut aiemmin iltapäivällä ja kysynyt, voisiko jäädä pidemmäksi aikaa harjoittelemaan bändin kanssa. Koska äiti oli yksin kotona, hänellä ei olisi varmaan ollut mitään sitä vastaan.

”Sytyttäisitkö kynttilät?”

Irma otti tulitikkuaskin, ja pieni liekki räpsähti palamaan ja tarttui kynttilän sydämeen.

"Ole hyvä ja käy istumaan. Ruokalistalla on broileria ja uuniperunoita."

Ruoka oli herkullista ja Irma söi hyvällä ruokahalulla. Hänellä oli kova nälkä, ja lisäksi hän tiesi, että niin kauan kuin hän söi, äiti ei esittäisi kysymyksiä. Siten hän sai lisää aikaa miettiä, miten hän muotoilisi asiansa.

Lopulta mahaan ei mahtunut enempää, ja kun Irma työnsi lautasensa sivuun, äiti sanoi: "Olen todella iloinen siitä, että me saamme viettää illan kahdestaan. Emme ole pitkään aikaan puhuneet kunnolla. Nyt käymme panemassa tiskit koneeseen, ja sitten istahdamme sohvalle juttelemaan."

Irma nyökkäsi ja auttoi äitiä korjaamaan pöydän. Hän vei kynttilät olohuoneen pöydälle, ja äiti toi kulhollisen raikkaita hedelmiä sekä muutaman palan hyvää suklaata.

"Kerropa nyt, mitä sinulla on mielessäsi", äiti sanoi, otti kengät pois ja veti jalat alleen sohvalle.

Irma otti viinirypäleen ja kohautti olkapäitään. "Ei mitään erityistä", hän sanoi kokeillen, mutta äiti purskahti nauruun. "Ei mene läpi, tyttöseni. Sen verran hyvin minä tunnen sinut. Olet ollut ihan kuin eri ihminen sen jälkeen kun aloit laulaa siinä bändissä."

Irma hymähti ja tuijotti käsiään.

"No, kerro nyt millaista se on. Keitä bändissä on mukana, minkälaista musiikkia te esitätte? Haaveiletteko te keikoista?"

Irma nosti katseensa. ”Me esiinnymme perjantaina Heatherdomessa Karmillan konsertissa.”

Sanoja seuraava hiljaisuus oli niin massiivinen, että tuntui kuin sen olisi voinut leikata veitsellä kahtia. Irma painoi katseensa takaisin alas, koska äidin ilme oli niin hämmentynyt ja kysyvä, ettei hän kestänyt nähdä sitä.

”Mitä sinä oikein tarkoitat? Sinähän olet alkanut harjoitella heidän kanssaan vasta tällä viikolla. Oletko ihan tosissasi?”

Irma nyökkäsi hitaasti ja selitti, mitä oli tapahtunut. Hän kertoi, että Mattin ranne oli nyrjähtänyt ja että Crimson Firelle oli tarjoutunut uskomaton tilaisuus. ”Se kuitenkin tarkoittaa, että meidän on harjoiteltava tosi paljon sekä nyt viikonloppuna että ensi viikolla”, Irma sanoi lopuksi. Hän katsoi äitiään anovasti. ”Tiedän, että isä raivostuu, mutta sinä kai ymmärrät, etten minä voinut muuta kuin suostua, etkö ymmärräkin? Olisin aiheuttanut tosi ikävän tilanteen muille bändin jäsenille.”

”Ehkä sinun olisi pitänyt lykätä vastaustasi siihen saakka, että olisit ehtinyt keskustella asiasta meidän kanssamme.” Anne Bannisterin ääni kuulosti ankaralta, ja Irma painoi päänsä alas. Hän oli toivonut ymmärrystä äidiltä, jotta hän olisi saanut tästä liittolaisen isää vastaan, mutta se toive ei tuntunut toteutuvan.

”Kai muillekin on hankalaa harjoitella niin paljon ja ehtiä samalla huolehtia koulutöistään?”

Irma kohautti olkapäitään.

”Tarkoitatko etteivät ne nuoret, joiden kanssa harjoittelet, tee läksyjään?”

”Ei tässä siitä ole kyse, äiti.” Irma tunsi raivon ja itkun kohoavan sisällään. ”Kyse on musiikista ja siitä mahdollisuudesta, joka meille on annettu. Jos me esiinnymme perjantaina hyvin, Crimson Fire voi saada sitä kautta tosi paljon uusia keikkoja ja...”

”Entä miten olet ajatellut sovittaa ahkeran keikkailun muuhun elämääsi? Sinun on käytävä koulussa joka päivä ja tehtävä läksyt. Lisäksi sinulla on velvollisuuksia kotona. Olet täysin epärealistinen.”

”Sinä et tajua mitään.” Irma nousi sohvalta. ”Kumpikaan teistä ei tajua yhtään mitään. Olette jo kerran estäneet minua etenemästä laulu-uralla. Te ette yksinkertaisesti kestä sitä, että minä olen hyvä jossain. Te ette kykene muuta kuin haukkumaan minua, koska en ole hyvä koulussa ja koska en huolehdi tunnollisesti kotitöistäni. Ihan kuin olisin teille pelkkä piika, jolla ei saa olla omaa elämää!”

Äiti yritti keskeyttää hänet, mutta tällä kertaa Irma ei antanut äidille suunvuoroa: ”Laulaminen on ainoa juttu, mitä oikeasti haluan tehdä. Olen hyvä siinä ja voisin menestyä tosi hyvin, mutta te ette anna minulle mahdollisuutta. Te haluatte pitää minut pelkkänä tyhmänä kakarana, joka ei osaa mitään!”

Hän päästi patoutuneen itkun valloilleen juostessaan huoneeseensa ja paiskatessaan oven kiinni perässään.

Luku 6

Ongelmia

"Rakas päiväkirja. En tiedä yhtään, mitä minun pitäisi tehdä." Iso kyynel tipahti kirjoituksen päälle ja sai kuulakärkikynän jäljen leviämään. Irma pyyhki silmänsä ja jatkoi: *"Minä ihan varmasti riudun ja kuihdun pois kuin rannalle ajautunut meduusa, jos en pääse harjoittelemaan Crimson Firen kanssa. Miksei kukaan ymmärrä minua?"*

Hän jatkoi kirjoittamista siitä, kuinka vaikeaa oli taistella kaikkia vastaan saadakseen tehdä sitä, minkä hän tiesi olevan tärkeintä elämässään. Kirjoittaessaan hän tuli aina vain varmemmaksi siitä, että vaikka mitä tahansa tapahtuisi, hän jatkaisi harjoittelemista bändin kanssa, hän treenaisi koko ensi viikon, jotta he pääsisivät esiintymään Karmillan konsertissa.

Seuraavana aamuna Irma heräsi vasta viittätoista yli kymmenen. Hän ponnahti kauhuissaan pystyyn. Hänellä oli tuskin lainkaan aikaa käydä suihkussa ja laittaa itsensä valmiiksi ennen harjoituksia, joiden oli määrä alkaa kello yhdeltätoista.

Irma kävi pikasuihkussa, puki vaatteet ylleen ja veti syvään henkeä, ennen kuin meni keittiöön hakemaan jotain haukattavaa ennen lähtöään. Hän oli valmistautunut äidin estelyihin, mutta kotona ei ollutkaan ketään. Sen sijaan pöydällä oli lappu. *"Lähdin käymään kaupassa. Palaan puolenpäivän maissa. Äiti."*

Irma päästi sotahuudon ja tanssi pöydän ympäri. Äiti ei ollut edes kirjoittanut lappuun mitään pyykkien lajittelemisesta tai siivoamisesta, ja mikä tärkeintä, hän ei ollut kieltänyt Irmaa lähtemästä bändiharjoituksiin. Irma etsi äkkiä käsiinsä lyijykynän ja kirjoitti äidin viestin alapuolelle: *"Lähdin koululle harjoittelemaan Crimson Firen kanssa. Tulen kotiin joskus illalla."*

Hän syödä hotkaisi aamupalansa ja kiirehti ovesta ulos. Kaikki muut paitsi kitaristi olivat jo paikalla, kun hän astui sisään musiikkiluokkaan. Myös Cathy oli siellä.

"Hienoa, toivottavasti sinulle ei olla kotona vihaisia siitä, että me harjoittelemme näin paljon", Dave sanoi ensi töikseen Irman tullessa ovesta sisään. Irma katsoi Davea. Tämä näytti väsyneeltä.

"Ei, kyllä tämä tästä", hän vakuutti ja kiiruhti säätämään mikrofonia, ja seuraavat kaksi tuntia he keskittyivät pelkästään harjoittelemiseen.

"Lähdetään käymään pizzalla", Dave sanoi, kun kappaleista neljä oli harjoiteltu valmiiksi. "Me olemme ansainneet tauon." Hän katsoi Irmaa vaisusti hymyillen. "Sinulla on kyllä tosi hyvä tuntuma tämäntyyliseen musiikkiin."

"Se johtuu myös siitä, että Cathy on niin hyvä laula-

maan toista ääntä", Irma vastasi rehellisesti ja katsoi Daven siskoa, joka hymyili hänelle.

"Kiitoksia kauniista sanoista", Cathy sanoi. "Olet onneksi itse niin hyvä, ettei stemmojen laulaminen ole yhtään vaikeaa." Hän pörhensi kampaustaan niin, että lyhyt musta tukka sojotti joka suuntaan. "Mutta pakko sanoa kuitenkin, etten oikein syty tällaisesta popmusiikista." Hän hymyili hieman anteeksipyytävästi isoveljelleen, joka taputti häntä olkapäälle sanoen: "Niin, tiedän hyvin että pidät enemmän meidän omasta musiikistamme, mutta sitä on turha harjoitella, koska emme pääse kuitenkaan minnekään esittämään sitä. Joskus on tehtävä kompromisseja päästäkseen eteenpäin."

Matkalla pizzeriaan Irma kysyi Cathylta, millaista musiikkia Crimson Fire oli soittanut aiemmin.

"Dave ja minä olemme jo vuosien ajan tehneet yhdessä melko kokeellista jazzia, Dave on säveltänyt minun runojani." Hän kohautti hartioitaan: "Mutta hän on oikeassa. Kukaan ei halua kuunnella sellaista."

"Eikö teillä ole mitään cd:llä? Haluaisin mielelläni kuulla vähän", Irma sanoi innoissaan. Cathy hymyili iloisesti ja työnsi kätensä taskuun. "Minulla sattuu olemaan mukana viimeisin äänitteemme. Haluatko sen lainaksi?"

Irma otti muovikotelon käteensä ja vilkaisi kantta. Kannessa oli sydän, jonka ympärille oli kierretty piikkilankaa. Näytti siltä kuin sydämestä olisi tihkunut pisara verta.

”Dave on tehnyt kannen. Hän on tosi taitava tekemään grafiikkaa tietokoneella.” Cathy katsoi hellästi isoveljeään ja kohautti olkapäitään. ”Mutta kaikkein lähinnä hänen sydäntään on musiikki.”

Syönnin jälkeen he harjoittelivat vielä pari tuntia. Irman ääni alkoi väsyä toden teolla. Hänestä tuntui kuin joku olisi työntänyt palan hiekkapaperia hänen kurkkuunsa, ja hänen oli juotava jatkuvasti, jottei kurkku kuivuisi kokonaan. Hän ei sanonut mitään mutta pinnisteli tosissaan estääkseen väsymystä kuulumasta.

Kun kello alkoi olla puoli kuusi, Dave sanoi: ”Eiköhän lopeteta tältä päivältä.” Hän kääntyi Irman puoleen. ”Kestääkö sinun äänesi? Kuulostat vähän käheältä. Olisi tosi hölmöä, jos rasittaisit ääntäsi harjoituksissa niin paljon, ettet ole perjantain keikalla täydessä terässä.”

Irma huokaisi helpotuksesta. Ääni oli todella väsynyt, ja hän oli joutunut tekemään kovasti töitä peittääkseen sen. Keskittyminenkin alkoi olla jo vaikeaa, joten hänelle sopi oikein hyvin lähteä kotiin.

Matkalla ovesta ulos Cathy sanoi: ”Tulisitko mukaan Goldeniin? Olisi mukavaa jutella vielä vähän.”

Irma viivytteli vastausta. Hän tiesi, että vanhemmat toivoivat hänen olevan kotona ruoka-aikaan mennessä, joten oli hyvä että harjoitukset päättyivät nyt. Hän ehtisi kotiin ennen kuutta, eivätkä vanhemmat ehkä olisi niin vihaisia. Hän pyyhkäisi otsaansa pahoittelevasti hymyillen. ”Tuota, olen kyllä melko väsynyt. En ole tottunut harjoittelemaan näin pitkään.” Hän katsoi Cathya an-

teeksipyytävän näköisenä. Sitten hän virnisti. ”Tähti tarvitsee kauneusuniaan!”

”Sano suoraan, etkö sinä viihdy meidän kanssamme?” Daven sisko risti käsivartensa ja katsoi tiukasti Irmaa, jonka katse painui alas.

”Enhän minä nyt sen takia, mutta...”

”Jätä hänet rauhaan, sisko”, Dave sanoi ärtyneenä. ”Irma on suostunut Crimson Firen laulajaksi, mutta ei hän sentään vielä perheenjäseneksi ole lupautunut!”

Irma loi kiitollisen katseen Daveen, joka vastasi katseeseen totisena. Hänen tummat silmänsä näyttivät kovin yksinäisiltä, ja hän oli kalpea väsymyksestä. Irma olisi halunnut tarttua hänen käteensä, mutta kiiruhti sen sijaan vilkaisemaan Cathya.

”Tämä on vain vielä niin uutta”, hän selitteli. ”Enkä edes tunne teitä kovin hyvin...”

”Ymmärrän, ei mitään hätää”, Cathy sanoi nopeasti. ”Nähdään huomenna.”

He jatkoivat matkaansa ja Irma kuuli heidän nauravan ja jutteleman yhdessä, kun he kävelivät hänen edellään musiikkiluokasta käytävää pitkin kohti pääsisäänkäyntiä.

Irma oli hengästynyt saapuessaan kotiin. Estääkseen itseään miettimästä, mitä vanhemmat sanoisivat, hän oli juossut koko matkan vaikka normaalisti inhosi liikkua kävelyvauhtia nopeammin.

Kun hän tuli olohuoneeseen, isä oli noussut seiso-

maan. ”No, siinähän sinä olet. Haluaisin vähän puhua sinun kanssasi.”

Irma vältti katsomasta isää silmiin, kun tämä ehdotti että he menisivät hänen huoneeseensa, mutta tiesi silti hyvin, ettei hänellä ollut minkäänlaista keinoa päästä pälkähästä. Hän marssi uhmakkaasti isän edellä ja istuutui kirjoituspöydän edessä olevaan tuoliin. Isä istuutui sängylle ja katsoi Irmaa pitkään. Irma näpräsi tukkaansa ja heilutteli jalkojaan odottaen, että isä sanoisi jotain. Lopulta, pitkän hiljaisuuden jälkeen, isä aloitti.

”Haluaisin kertoa sinulle erään tarinan, jota et ole ennen kuullut”, hän sanoi hiljaisella äänellä. Irma tuijotti isää hämmästyneenä, sillä hän oli kuvitellut saavansa kuulla toruja, mutta isä ei kuulostanutkaan yhtään vihaiselta.

”Olipa kerran nuori mies, jonka perhe oli hyvin köyhä. Poika asui äitinsä ja pikkusiskonsa kanssa, ja rahat oli hankala saada riittämään ruokaan, asumiseen ja koulukirjoihin. Äiti raatoi elättääkseen perhettä eikä suostunut siihen, että poika olisi käynyt töissä koulunkäyntinsä ohella. ’On tärkeää, että saat hyvän koulutuksen’, äiti sanoi joka kerta, kun poika ehdotti koulun lopettamista ja töihin menemistä.” Tom Lair katsoi tiukasti tytärtään. ”Mutta tällä nuorella miehellä oli lahja. Hänellä oli erittäin kaunis ääni ja hän piti laulamisesta. Eräänä päivänä muuan kykyjenetsijä kuuli sattumalta hänen esiintyvän ja tarjosi hänelle mahdollisuutta laulajan uraan. Nuorelle miehelle se oli niiden unelmien täyttymys, joilla hän

oli lohduttanut itseään silloin kun elämä näytti kaikkein synkimmältä. Hän oli monta kertaa kuvitellut mielessään, mitä tapahtuisi, jos hän pääsisi toteuttamaan salaisen haaveensa, ja nyt hänelle oli tarjoutunut mahdollisuus saada vihdoin kaikki, jotka olivat pilkanneet ja kiusanneet häntä, huomaamaan olleensa väärässä. Senpä vuoksi hän tarttui epäröimättä kykyjenetsijän tarjoukseen äidin vastusteluista huolimatta."

Tom Lair tuijotti alaspäin kertoessaan tarinaansa ja nosti katseensa vain hetkeksi tarkistaakseen, kuunteliko Irma, ennen kuin jatkoi: "Siitä alkoi kiertue-elämä. Nuori mies kiersi kurjasta kapakasta toiseen ja esiintyi surkeiden muusikoiden säestämänä. Rahaa hän ei saanut paljonkaan, koska kykyjenetsijä, josta sittemmin tuli agentti, nappasi itselleen suurimman osan. Hän vakuutti jatkuvasti, että esiintymisestä olisi valtavasti hyötyä nuorukaisen tulevalle uralle. Matkan varrella nuori mies sairastui. Hänen kurkkunsa tulehtui vakavasti, mutta hänellä ei ollut mahdollisuutta perua jo sovittuja esityksiä."

Isä pyydysti Irman katseen omaansa ja katsoi tätä hellittämättä suoraan silmiin.

"Nuoren miehen ura päättyi siihen. Uupumus ja sairaus olivat vahingoittaneet hänen ääntään niin pahasti, ettei hän pystynyt laulamaan enää ikinä."

Lyhyen hiljaisuuden jälkeen Irma kysyi: "Mitä hänelle sitten tapahtui?"

"Hänen oli palattava köyhään elämäänsä ja jatkettava koulunkäyntiä saadakseen sen koulutuksen, johon äiti oli

häntä jatkuvasti patistanut, mutta hän suri kovasti sitä, että oli menettänyt kauniin äänensä ikuisiksi ajoiksi."

Irma levitteli käsiään. "Mutta enhän minä ole mikään agenttien hyväksikäyttämä tyttörukka."

"Et ehkä olekaan, mutta et ole vielä kovin vanha, ja sinun iässäsi kuuluu huolehtia koulusta ja kotitöistä eikä kierrellä pitkin maata esiintymässä rähjäisissä baareissa ja kapakoissa."

Irma tunsi jälleen raivostuvansa. "Mutta eihän muillakaan bändin jäsenillä ole mitään ongelmia. Heidän vanhempansa eivät sano mitään, vaan tukevat lastensa musiikkiharrastusta."

"Ei pidä paikkaansa." Tom Lair kuulosti täysin rauhalliselta. "Olen puhunut rouva Knickerbockerin kanssa, ja hänen kertomansa mukaan Crimson Firen nuoret muusikot ovat erittäin lahjakkaita, mutta muutamilla heistä on suuria vaikeuksia koulunsa hoitamisessa."

Irma säntäsi pystyyn. "Huomaa kyllä, että olet poliisi!" Hänen äänensä tärisi raivosta. "Mutta minua ei haittaa pätkääkään, että tiedät sen. Vaikka joutuisin karkaamaan ikkunasta, aion laulaa bändissä ja esiintyä perjantaina Heatherdomessa."

Hän odotti, että isä olisi suuttunut, mutta tämä kohauttikin vain olkapäitään. "En aio pakottaa sinua pysymään kotona, mutta en myöskään epäröi sanoa suoraan, että sinulle itsellesi olisi paras ratkaisu kieltäytyä keikasta. Olet erittäin hyvä laulaja." Yhtäkkiä isän ääni kuulosti lempeältä, mikä hämmensi Irmaa. "Mutta äänesi ei

huonone siitä, että annat sille aikaa kypsyä. Päinvastoin riski, että pilaat sen rasittamalla sitä tässä vaiheessa liikaa, on erittäin suuri. En sano, ettet saisi laulaa ikinä, mutta väitän, että Crimson Fire on tällä hetkellä sinulle liikaa. Sinun kannattaisi harjoittaa ääntäsi kaikessa rauhassa seuraavat pari vuotta ja huolehtia samalla koulunkäynnistä. Mutta", isä katsoi edelleen tiukasti Irmaa silmiin, "jos sinusta tuntuu tärkeämmältä päättää itse ja mahdollisesti pilata äänesi lopullisesti, muista ainakin, että olen varoittanut sinua."

Tom Lair nousi ja lähti pois Irman huoneesta sanomatta enempää. Irma seisoi paikallaan mykistyneenä, kunnes äiti hetken päästä huusi: "Irma, puhelimeen. Will soittaa."

Anne Bannister ojensi puhelimen Irmalle ja sanoi vielä: "Hän on soittanut iltapäivän aikana jo monta kertaa. Ilmeisesti hänellä on tärkeää asiaa."

Irma nosti kuulokkeen korvalleen. "Irma, missä ihmeessä sinä olet ollut?" Will kuulosti kiihtyneeltä, ja Irma vastasi pidättyväisesti: "Harjoittelemassa Crimson Firen kanssa. Mitä asiaa?"

"Meitä kutsutaan taas. Voitko tulla meille? Muut ovat jo täällä."

"Saanko mennä Willin luo?" Irma huikkasi olohuoneeseen, missä vanhemmat istuivat. "En viivy kauan", hän lisäsi nopeasti.

Tom Lair kääntyi katsomaan Irmaa. Hän näytti väsyneeltä, mutta ennen kuin hän ehti sanoa mitään, Irman

äiti sanoi: ”Saat, mutta tule kotiin puoli kahdeksaksi, silloin on päivällinen.”

Will oli kuullut vastauksen, ja Irma sulki puhelimen ja kiiruhti ovesta ulos mitään sanomatta. Matkalla Willin luo ajatukset myllersivät hänen päänsä sisällä. Isän kertoma tarina oli tosi outo. Kukahan se nuori mies oli? Hän ei ollut koskaan aiemmin kuullut isänsä kertovan mitään vastaavaa. Hän muisteli ajatuksissaan myös aikaisemmin päivällä olleita bändiharjoituksia. Laulu oli svengannut todella hyvin, ja kun hän ajatteli Davea, hänen ruumiissaan kulki väristyksiä aina alas varpaisiin saakka. Ja yhtäkkiä hän tajusi, ettei isä itse asiassa ollut kieltänyt häntä jatkamasta harjoittelua Crimson Firen kanssa. Eikä isä ollut kieltänyt häntä esiintymästä perjantaina Heatherdomessa. Hämmentyneenä hän tajusi odottaneensa, että isä sanoisi ei, ja ajatuskin siitä, mihin hän oli lupautunut, sai hänet voimaan huonosti. Hän ravisti päätään ja repi tukkaansa. Äh, nyt hän oli ihan sekaisin! Eihän hän toivonut mitään niin hartaasti kuin sitä, että pääsisi esiintymään bändin kanssa ja antamaan musiikille koko käden, vai...?

Kaikki oli yksinkertaisesti liian sekavaa. Hän päästi syvän huokauksen iloisena siitä, että oli jo lähellä taloa, jossa Will asui äitinsä kanssa. Hän soitti alaoven summeria ja kiiruhti porraskäytävään heti kun ovi avautui.

”Loistavaa. Nyt lähdetään ja heti.” Will kiskaisi Irman ovesta sisään.

Taranee kuitenkin keskeytti punatukkaisen ystävänsä, joka oli jo ottanut Kandrakarin sydämen valmiiksi esiin.

”Odottakaa hetki. Irma näyttää siltä kuin olisi ihan sekaisin. Mikä hätänä?”

”Ei mikään”, Irma mutisi. ”Lähdetään vain.”

Mutta Taranee ei luovuttanut niin äkkiä. ”Tiedät hyvin, ettemme voi käyttää voimiamme kunnolla, jos kaikki eivät keskity tehtävään täysillä. Sinun on kerrottava, mikä sinua vaivaa, jotta me voimme auttaa tai ainakin kuunnella sinua.”

Cornelia kohotti kulmiaan. ”Se liittyy takuulla jotenkin Crimson Fireen. Meidän ei olisi *ikinä* pitänyt näyttää sitä ilmoitusta.” Hän heilautti tukkaansa ärsyyntyneen näköisenä.

”Ihan tosi, eikö ihminen saa olla vähän allapäin ilman että kaikkien pitää heti puuttua siihen?” Irma puristi suunsa tiukaksi viivaksi ja taivasteli sitten silmiään pyöritellen: ”Voi, meillä tähdillä ei ole minkäänlaista yksityiselämää.” Hän ojensi kätensä molemmille sivuilleen ja katsoi ystäviään. ”Eikö meillä ollut jokin tehtävä hoidettavana? Eikö se ole juuri nyt tärkeämpi kuin minun mielialani?”

He ottivat toisiaan kädestä, ja Irma huokaisi helpottuneena päästessään taas W.I.T.C.H.-hahmoonsa. Kaikki vaikutti ikään kuin selkeämmältä silloin, kun he olivat Kandrakarin vartijoita. Elämä tuntui paljon yksinkertaisemmalta. Heidän tehtävänsä oli vain taistella pahaa vastaan kaikin käytettävissä olevin keinoin. Erittäin mutkatonta ja järkevää, hän ajatteli seistessään taas Oraakkelin edessä ja kuullessaan, että Coroniassa oli jälleen ongelmia – Leonida oli kadonnut uudestaan, ja Coroniassa kaivattiin heidän apuaan.

LUKU 9

Missä Leonida on?

Rakkaat isä ja äiti.
Olen karannut Dewahin kanssa. Älkää yrittäkö etsiä minua.
Rakkain terveisin Leonida.

Kuningatar Majanan silmät olivat itkusta punaiset, kun hän näytti prinsessan kirjettä viidelle vartijalle. Taranee ja Irma vilkaisivat toisiaan. Taranee oli ollut oikeassa. Dewahista ei ollut vielä päästy eroon.

"Dewahin on täytynyt käyttää tehokkaita taikavoimiaan ja lumota hänet. Hän on aina ollut niin kiltti ja suloinen. Aina hyvällä tuulella ja valmiina auttamaan muita. Tämä on ihan kamalaa", kuningatar valitti ääni särkyen.

Kuningas Andan katsoi vakavana Kandrakarin vartijoita. "Me pyydämme, auttakaa meitä."

"Eikö teillä ole minkäänlaista aavistusta, minne he olisivat voineet karata?" Taranee kysyi.

"Ei vähäisintäkään", huokaisi kuningatar.

"Mitkä paikat voisivat olla mahdollisia?" Cornelia kysyi.

Siinä samassa huoneeseen juoksi palvelija. Hän puuskutti hengästyneenä: ”Korkein kuningattaremme, Suljetun huoneen lukko on avattu. Ovi on sepposen selällään.”

Majana ja Andan katsoivat toisiaan järkyttyneinä ja kiiruhtivat ulos huoneesta. He ehtivät hädin tuskin huutaa tyttöjä seuraamaan perässä.

Lukuisten alaspäin johtavien portaiden ja pitkien, pimeiden käytävien jälkeen he seisoivat vihdoin kauniisti koristellun oven edessä. Sen kultaiseen pintaan oli upotettu mosaiikkikuvio, joka esitti lähdettä ja sen ympärillä kukkivia puita, jonka vehreät oksat heijastuivat vedenpinnasta, mutta kukaan ei ehtinyt jäädä ihailemaan taideteosta. Tytöt seurasivat kuningasta ja kuningatarta pieneen huoneeseen. Oven tavoin myös huone oli koristeltu mitä upeimmin jalokivistä ja arvometalleista tehdyin taideteoksin.

Kuningatar polvistui kiiltävästä eebenpuusta tehdyn arkun eteen, joka oli avattu aivan kuten ovikin. ”Voi ei, kuinka kamalaa. Mitä minä olen mennyt tekemään!” kaunis nainen nyyhkytti ja kääntyi epätoivoisena katsomaan puolisoaan, joka kietoi hänet syleilyynsä.

”Toimit aivan oikein”, kuningas mutisi. ”Kuten kaikkien muidenkin tiettyyn ikään ehtineiden kruununperillisten oli myös Leonidan saatava tietää, miten hän pääsee Suljettuun huoneeseen, jotta hän voi avata arkun ja löytää sieltä kartan lähteelle.”

Hän piteli puolisoaan vähän matkan päässä itsestään,

jotta pystyi katsomaan tätä silmiin. ”Hänhän vannoi ja vakuutti meille molemmille ymmärtäneensä, että tietäjä oli ainoastaan lumonnut hänet uskomaan, että me halusimme tehdä hänelle pahaa. Me emme olisi voineet toimia toisin. Et saa syyttää itseäsi.”

”Etkö käsitä, mitä nyt tapahtuu?” Majana kuiskasi. Häntä itketti niin, ettei hän melkein pystynyt puhumaan. ”Hän vie Dewahin lähteelle. Jos Dewah juo kultaisesta pikarista, Coronia tuhoutuu.” Toivottomalla liikkeellä hän osoitti arkun vieressä olevaa kultaista jalustaa. Jalustalla oli kapea kristallipullo. ”Ja katso, hän ei ottanut pulloa mukaansa. Miten Coronian nyt käy? Miten kaikki voikin mennä näin pieleen?” kuningatar nyyhkytti.

”Tuota, anteeksi, mutta voisiko joku selittää meillekin?” Taraneen ääni oli kohtelias mutta silti niin määrätietoinen, ettei sitä voinut olla kuulematta.

Kuningas kääntyi katsomaan tyttöjä syleillen taas samalla puolisoaan. ”Sen jälkeen kun te olitte tuoneet Leonidan takaisin, me käytimme paljon aikaa auttaaksemme häntä pääsemään eroon ajatuksista, jotka Dewah oli istuttanut hänen mieleensä. Jollain ihmeen tavalla taika oli onnistunut tunkeutumaan aina Leonidan persoonallisuuden ytimeen saakka.” Kuningas keskeytti hetkeksi. Tragediasta puhuminen oli selvästikin erittäin vaikeaa. ”Me käytimme kaikki voimamme ja päätimme tyhjentää tämän pullon lähestulkoon kokonaan”, hän sanoi kristallipulloa osoittaen. ”Meidän ainoa toivomme oli, että lähteen taikavesi korjaisi Dewahin Leonidalle aiheutta-

mat vahingot." Hän kurtisti otsaansa ja jatkoi kiihtyneenä: "Me tiesimme kumpikin, että se lyhentäisi Majanan hallintokautta, mutta Leonidan terveys tuntui meille molemmille paljon tärkeämmältä."

"Tietenkin, kukapa ei uhraisi kaikkeaan lastensa puolesta?" Kuningatar katsoi vartijoita ja väänteli käsiään murheissaan. "Coronian hallitseminen on velvollisuus, jonka olen ottanut ilolla vastaan, mutta kun sitä vertaa tyttäremme terveyteen ja onnellisuuteen, se ei merkitse mitään." Hän yritti pidättää itkuaan jatkaessaan: "Ja minusta todella tuntui kuin Leonida olisi palannut takaisin omaksi itsekseen, kun olimme juottaneet hänelle vettä. Hän palasi iloisena ja vastuuntuntoisena päivittäisten velvollisuuksiensa pariin." Kuningatar pudisteli päätään epäuskoisena. "Miten me saatoimmekin erehtyä niin?" Hän kääntyi katsomaan kuningasta, joka oli painanut kasvot käsiinsä ja mutisi: "En tiedä. Mitään muuta syytä en voi keksiä kuin sen, että Dewahin taikavoimat ovat vielä lähdettäkin mahtavampia."

Tytöt koettivat pysyä perässä, mutta he eivät olleet vielä täysin ymmärtäneet, mitä oli tapahtunut, joten Hay Lin kysyi kohteliaasti: "Mutta miten Leonida on onnistunut pääsemään tänne, jos oven pystyy avaamaan ainoastaan taian avulla?"

"Me kuvittelimme, että Leonida oli palannut ennalleen, emmekä sen vuoksi epäröineet suorittaa kruununperimisseremoniaa", kuningas sanoi.

Kuningatar keskeytti miehensä puheen. "Alun perin

sen ei pitänyt tapahtua ihan vielä, mutta koska olimme käyttäneet Kultaisen lähteen veden lähes loppuun taistellessamme Dewahin taikaa vastaan, meidän oli pakko kiirehtiä Leonidan kruunaamista." Hän katsoi tutkivasti Kandrakarin vartijoita. "Kai te tiedätte, että jokaiselle vastasyntyneelle coronialaiselle annetaan pisara Kultaisen lähteen vettä?"

Tytöt nyökkäsivät, ja kuningatar jatkoi: "Tyttäremme vaikutti rauhalliselta ja tasapainoiselta ja vastasi täsmälleen oikein kaikkiin rituaaliin kuuluviin kysymyksiin hyvästä ja pahasta. En epäröinyt lainkaan paljastaa hänelle taikaa, jonka avulla tämän huoneen oven lukko aukeaa." Kaunis nainen pudisteli päätään epäuskoisena. "Mutta hän oli mitä ilmeisimmin edelleenkin Dewahin lumoissa, vaikkemme huomanneet emmekä ymmärtäneet sitä. Minun pikku tyttäreni..." Majana ei kyennyt enää pidättelemään itkuaan, vaan painoi kasvot käsiinsä.

Will yritti koota langanpätkät yhteen: "Leonida on siis poissa. Hän on ottanut mukaansa taikakartan, jonka avulla hän löytää Kultaisen lähteen. Hänen suunnitelmanaan – tai pikemminkin Dewahin suunnitelmana – on ilmeisestikin väärinkäyttää lähteen taikaa tavalla tai toisella." Hän vilkaisi kuningasparia kysyvästi varmistaakseen, että oli ymmärtänyt oikein. He nyökkäsivät, ja hän jatkoi: "Mutta jos lähde kerran tekee ihmisistä hyviä, niin onko siitä mitään haittaa, että Dewah maistaa kulauksen?"

"On." Kuningatar nojautui lähemmäs tyttöjä ja madal-

si ääntään. ”Lähteellä on tosiaankin sellainen vaikutus, mutta taikavesi itsessään ei riitä. Kun sitä juo, paljastuu, kuka ihminen oikeasti on, ja koska kaikki ihmiset ovat syntyessään hyviä, pisara vettä vastasyntyneen suussa vahvistaa nimenomaan hyviä ominaisuuksia. Kun kruununperijä myöhemmin elämässään juo vettä kokonaisen pikarillisen, hänen hyvästä tahdostaan tulee niin voimakas, että se peittää alleen kaiken muun. Mutta edellytyksenä on, että kruununperillisen kasvatuksessa on johdonmukaisesti keskitytty kykyyn erottaa hyvä pahasta.” Kuningatar päästi syvän huokauksen. ”Mutta Dewahin luonne ja toimintatavat eivät viittaa lainkaan siihen, että hän olisi missään vaiheessa ollut lähteen taikavoiman vaikutuksen alaisena. Sehän tässä juuri pelottaakin.”

Hän katsoi puolisoaan, joka jatkoi: ”Niin, hänen on täytynyt tulla tänne jostain muualta.” Hän pudisti hitaasti päätään. ”Enkä keksi mitään selitystä sille, miten hän on voinut tunkeutua Coroniaan kaikista turvatoimista huolimatta.”

”Ihan tosi. En näe tässä nyt mitään järkeä”, Hay Lin sanoi ystävällisesti. ”Mitä pahaa siitä voi seurata, että hän juo lähteestä, jos sen seurauksena ei kerran voi tapahtua muuta kuin se, että hän paljastaa, kuka hän oikeasti on?”

Kuningas katsoi tyttöjä vakavana ja jatkoi: ”Lähteellä on vielä toinenkin taikavoima. Kun sen vettä on juonut kultaisesta pikarista, saa tietää, missä Coronian kaikki maanalaiset rikkaudet sijaitsevat. Hallitsijan on tärkeää

tietää se, jotta hän voi päättää, mistä arvokkaita metalleja ja jalokiviä kannattaa etsiä ja tarvittaessa ruveta kaivamaan. Mutta juuri siksi, että hallitsija on oppinut erottamaan hyvän ja pahan toisistaan, hän kykenee päätöksissään ottamaan huomioon valtakunnan kauneuden säilyttämisen, eli sen, etteivät kaivaukset pääse tuhoamaan maatamme."

"No nyt selkisi", Irma totesi vaikuttuneena. "Ei siis ole mikään ihme, että Dewah himoitsee pikku kulausta."

"Ymmärrättekö nyt, miten äärimmäisen tärkeää on, että heidät pysäytetään?" Kuningas katsoi tyttöjä totisena. "Vaarassa ei ole ainoastaan meidän tyttäremme, vaan koko maailmamme." Hän levitteli epätoivoisena käsiään. "Jos ihminen ei pysty hillitsemään ahneuttaan eikä erottamaan hyvää pahasta, tieto voi koitua Coronian tuhoksi."

"Kyllähän me ymmärrämme, mutta nyt meidän pitäisi saada pieni vinkki siitä, mistä sen Kultaisen lähteen löytää", Cornelia sanoi yrittäen peittää ärtymyksensä. Taranee laski kätensä hänen käsivarrelleen ja sanoi ajatuksissaan vaaleatukkaiselle ystävälleen: "Ota ihan rauhallisesti, Corny."

"Niin mutta kun juuri sehän tässä onkin niin kamalaa." Kuningattaren ääni värisi hänen vastatessaan Cornelialle. "Taikakarttaa ei pysty lukemaan kukaan muu kuin kruununperijä, ja kun lähteeltä on kerran palannut takaisin, reitti pyyhkiytyy pois mielestä. Minulla ei ole aavistustakaan, mistä sen voisi löytää."

”Onko se oikea lähde vai jokin maaginen paikka?” Taranee kysyi.

”En tiedä”, Majana kuiskasi onnettomana. ”Muistan miltä siellä näytti.” Hän osoitti ovea koristavaa kuvaa. ”Mutta minulla ei ole aavistustakaan, miten pääsin sinne tai sieltä pois. Äitini kertoi minulle, miten tähän huoneeseen pääsee, ja selitti missä kartta on. Kun olin löytänyt sen, muistan hämärästi ratsastaneeni jonnekin, missä oli vuoria.” Hän huokaisi alistuneesti. ”Sitten muistan tietenkin lähteen ja sen kuinka palasin kotiin, missä vanhemmat ottivat minut vastaan.” Hän kurtisti kulmiaan muistaakseen lisää yksityiskohtia. ”Mutta, ei, kun panin kartan takaisin arkkuun ja suljin kannen, mielestäni hävisivät kaikki muistikuvat matkasta lähteelle ja takaisin.” Hän katsoi vartijoita avuttomana ja sanoi hiljaa: ”Olen pahoillani, ettei minusta ole enempää apua.”

”Arvoisat kuningatar ja kuningas”, Will lausui yrittäen kuulostaa vakuuttavalta. ”Me teemme kaikkemme löytääksemme teidän tyttärenne sekä Kultaisen lähteen, ennen kuin on liian myöhäistä.”

”Heillä ei voi olla vielä paljon etumatkaa”, lisäsi Hay Lin. ”Ja nyt me ainakin tiedämme, minne he ovat menossa. Tähän mennessä kuultujen kuvausten mukaan lähteen on oltava fyysisesti olemassa, paikassa, joka on taian kätkemä. Eihän sinne muuten voisi ratsastaa!” Hän katsoi neljää ystäväänsä, jotka nyökkäsivät myöntävästi. Sitten hän jatkoi: ”Meidän ei siis tarvitse kuin löytää lähde ja odottaa heitä siellä.”

”Pelkäänpä, että teidän on löydettävä heidät jo ennen kuin he ennättävät lähteelle.” Kuningas ojensi kristallipulloa. ”Coronian kansalaisten tulevaisuuden kannalta on äärimmäisen tärkeää, että Leonida täyttää tämän.” Huokaisten hän antoi kauniin astian Taraneelle ja jatkoi allapäin: ”Mutta lähteen löytäminen on teille mahdotonta. Ainoastaan kruununperillinen voi löytää sen. Niin on aina ollut.”

”Ihan tosi hei, onhan hänellä seuraa nytkin”, Irma sanoi kädet puuskassa. ”En voi kuvitella, että Dewah antaisi hänen juoda kultaisesta pikarista yksin. Jos Dewah kykenee rikkomaan lähteen taian, myös me pystymme siihen.” Hän katsoi uhmakkaasti Coronian kuningasparia ja kohautti kevyesti olkapäitään: ”Vai pitäisikö meidän vain antaa heidän mennä?”

”Rauhoitu vähän, Irma”, Cornelia sanoi ankarasti ja jatkoi kuningasparin puoleen kääntyneenä: ”Nyt olemme tainneet saada tietoomme kaiken tarvittavan. Me lähdemme saman tien.”

Will kohotti kulmiaan, mutta Cornelia tarttui häntä päättäväisesti käsivarresta ja johdatti koko joukon ulos kauniista huoneesta ja portaita ylös takaisin maanpinnalle.

”Mikä on suunnitelma?” Will vetäisi itsensä irti Cornelian otteesta. ”Miten me muka löydämme sen typerän lähteen? Eihän meillä on hajuakaan, mistä meidän pitäisi etsiä.”

Cornelia heilautti tukkansa selän taakse ja hymyili il-

kikurisesti. ”Ei niin, ja juuri siksi minä ajattelinkin, että meidän on syytä koettaa selvittää se kenenkään häiritsemättä.”

Hay Lin katsoi ystäväänsä kummissaan. ”Miten olit sitten ajatellut, että se onnistuu, kun ainoa olemassa oleva kartta on Leonidalla?”

”Voi sinua, tuulen valtiatar, kysy omalta elementiltäsi”, Cornelia vastasi leveästi hymyillen, ja muut nyökkäsivät. Niinpä tietenkin!

Will virnisti. ”Corny, olet varsinainen helmi. Onneksi kiskoit meidät pois siitä oudosta huoneesta. En pystynyt ajattelemaan siellä ollenkaan. Se oli selvästikin täynnä taikaa, eikä mikään ihme, kun ajattelee, millaista aarretta siellä on säilytetty.”

Kaikki viisi tyttöä keskittyivät nyt kuuntelemaan omaa elementtiään selvittääkseen, minne karkulaiset olivat paenneet. Tuokion kuluttua Hay Lin pudisti päätään. ”En näe enkä kuule mitään. En muuta kuin sen, että Coronian korkeimmilla vuorilla on lumimyrsky ja että merellä tuulee.”

Will puristi kätensä Kandrakarin sydämen ympärille. Heidän saapumisestaan saakka hän oli tuntenut Sydämen reagoivan Coronian maanalaisten metalli- ja kultasuonien lähettämiin magneettisiin impulsseihin. Ehkä Sydän voisi auttaa heitä jäljittämään karkulaiset? Hän sulki silmänsä ja keskittyi. ”Pystyn seuraamaan heidän energiavanaansa ulos linnasta. Se erottuu täysin selkeästi, mutta yhtäkkiä se vain katoaa, kuin savuna ilmaan.”

”Ilmassa he eivät kuitenkaan ole”, sanoi Taranee. ”Muuten minä olisin pystynyt kuulemaan heidät.” Hän seisoi silmät kiinni, mutta avasi ne hetken kuluttua. ”Tässä maailmassa ei ole paljonkaan vulkaanista aktiviteettia. Pystyn kuulemaan vain jotain pitkien aikojen takaa, ja sekin vähä on hautautunut niin syvälle maan uumeniin, ettei siltä maksa vaivaa ruveta kyselemään.”

Cornelia polvistui maahan ja nosti sormen huulilleen. Muut odottivat hiljaa ja tarkkailivat Corneliaa. Jonkin aikaa kuunneltuaan Cornelia luovutti ja kääntyi katsomaan ystäviään. ”Tunnen maassa jotain, mutta en saa selvää mitä. Ihan niin kuin Will sanoi: kaikkialla on elämää, mutta energiaa on silti liikkeellä yllättävän vähän. Joka kerta kun yritän lähestyä sitä, se katoaa. Dewah mitä ilmeisimmin osaa peittää jälkensä. Aina kun olen saamaisillani selville jotain, se valuu sormieni välistä kuin vesi.”

Cornelian toteamus sai kaikki kääntämään huomionsa Irmaan, joka seisoi edelleen silmät kiinni. Hänen huulillaan karehti pienoinen hymy.

”Irma!” Willin ääni kantautui Irman korviin ja hän avasi silmänsä. ”Tunnetko mitään?” punatukkainen tyttö kysyi.

Hetken aikaa Irma katsoi ystäviään hämmentyneenä. Sitten hän pörrötti tukkaansa ja sanoi epäröiden: ”Ääh, en oikeastaan.”

”Et ole edes yrittänyt”, Cornelia sanoi tiukasti.

Irma puristi kätensä nyrkkiin. ”Mistä sinä sen tiedät?”

”Olen tuntenut jotain, mikä tavalla tai toisella muistuttaa vettä. Jos olisit yrittänyt, olisit tuntenut sen vielä paljon voimakkaammin kuin minä. Mutta sinä ajattelet jotain ihan muuta. Missä sinun ajatuksesi ovat?”

”Ei kuulu sinulle.”

”Kuuluupas”, yritti Hay Lin. ”Me emme pärjää ilman sinua. Sinun on pakko auttaa meitä.”

Hay Linin ääni sai Irman leppymään, ja hän huokaisi alistuneesti: ”Tiedän sen, mutta tämä on tosi vaikeaa.” Hän katsoi ystäviään. ”Crimson Fire esiintyy perjantaina Cobalt Bluen sijasta Karmillan lämmittelijänä.”

”Ei onnistu”, Cornelia sanoi päättäväisesti. ”Et ole vielä riittävän kokenut.”

”Lopeta nyt, Corny”, Taranee pyysi. ”Teet kaiken vain pahemmaksi.”

”Sanoin vain suoraan niin kuin asia on.” Cornelia piti päänsä ja nosti leukansa pystyyn.

Hay Lin kietoi kätensä Irman hartioille. ”Ymmärrän hyvin, että sinun on nyt hankala ajatella mitään muuta, mutta voisitko silti yrittää? Emme pysty suorittamaan tätä tehtävää ilman sinun apuasi.”

Irma pudisti ystävänsä käden olkapäiltään, suoristautui pystyyn ja katsoi Corneliaa suoraan silmiin: ”Lupaan kyllä tehdä velvollisuuteni, mutta sen minä sinulle sanon, Corny, että tuota kommenttia en ihan vähään aikaan unohda.”

Cornelia oli aikeissa sanoa jotain, mutta Will ehti ensin: ”Nyt emme puhu enempää Irmasta emmekä Crimson

Firesta." Hän kääntyi katsomaan kolmea muuta tyttöä. "Tehdään rinki Irman ympärille, niin hän rauhoittuu."

Hän antoi merkin Hay Linille, Taraneelle ja Cornelialle, ja he tarttuivat toisiaan kädestä jättäen Irman seisomaan ringin keskelle. Irma ummisti silmänsä ja antoi ajatustensa virrata veden mukana Coronian maan syvyyksiin. Maan sisään kätkeytyi niin käsittämättömän paljon kalleuksia, että Irma lähestulkoon sokaistui. Hän matkasi syvälle korkeimpien vuorten uumeniin ja tunsi vihdoin jotain erilaista. Hän antoi tietoisuutensa virrata yhä eteenpäin luonnollisia virtauksia pitkin lähteelle, joka putkahti esiin kuin tyhjästä. Hän astui veteen ja yllättyi siitä, miltä se tuntui. Se oli pikemminkin valoa kuin vettä, mutta silti märkää ja muutenkin koostumukseltaan minkä tahansa veden kaltaista. Lähdettä reunustavien puiden kukkivat latvat heijastuivat vedenpinnasta, ja hänestä tuntui vahvasti, että koko paikka oli taian ympäröimä. Hän palasi takaisin sinne, missä ystävät seisoivat odottaen hänen vastaustaan.

"Luulen, että löysin sen taikalähteen", hän sanoi. "Se on taikametsässä jossain tuon vuoriston takana." Hän osoitti Coronian vehreiden peltojen yllä häämöttäviä sinisiä huippuja.

"Mutta entä Leonida ja se tietäjä?" Cornelia kysyi kipakasti. Irma kurtisti kulmiaan vihaisen näköisenä. Taranee loi Cornyyn varoittavan katseen, ja Cornelia puraisi huultaan katuen sitä, ettei ollut osannut pitää suutaan kiinni.

”Karkulaisista en tiedä mitään. Mutta he kulkevat varmaan edelleen maan pinnalla, joten sinunhan heidät olisi pitänyt helpoimmin löytää.”

Irman äänensävy kuulosti loukkaantuneelta, ja Will huokaisi. ”Meidän pitäisi tehdä yhteistyötä eikä koko ajan ärsyttää toisiamme”, hän sanoi väsyneesti. ”Cornelia, nyt me tiedämme suunnilleen, missä se lähde on, ja karkulaisten pitäisi olla jossain tämän ja sen paikan välimaastossa. Yrittäisitkö vielä kerran löytää heidät?”

Nyt oli Cornelian vuoro olla ringin keskellä kämmenet tiukasti maata vasten muiden suojatessa häntä häiritseviltä ajatuksilta.

”Okei, he ovat matkalla kohti korkeinta vuorensolaa. He ovat liikkeellä ratsain, mutta polku, jota pitkin he kulkevat, on todella outo.” Hän kurtisti otsaansa ja keskittyi entistä kovemmin. ”Ihan kuin heidän seuraamansa polku olisi jotenkin irti maanpinnasta. Kuulen heidät vain välillä, aivan kuin he kulkisivat vähän väliä jonkinlaisella taika-alustalla, kuin ohuella jäällä, joka välillä kestää ja välillä murtuu alta.” Yhtäkkiä hän hymyili. ”Mutta kuka sen taikapolun ikinä onkaan loihtinut, ei ole ottanut huomioon sitä, että hevoset kumartuvat tuon tuostakin syömään ruohoa.” Hän avasi silmänsä ja katsoi muita tyytyväisenä. ”Aina kun ne tekevät sen, ne murtautuvat tietenkin ulos taian suojista.”

”Hyvä, nyt me siis tiedämme, mihin suuntaan lähteä.” Taranee osoitti vuoria. ”Ja hevoset voimme käydä hakemassa linnan tallista.”

”Voi ei!” Irma voihkaisi ja piteli takamustaan. ”Eikö ole mitään muuta keinoa?”

”Onko sinulla parempia ideoita?” Hay Lin kysyi tirskahtaen. Irma yritti läimäyttää häntä, mutta hän loikkasi sivuun ja lennähti tuulenpuuskan mukana ulottumattomiin.

”Emmekö me voisi lentää?” Irma ehdotti innoissaan ja räpytti selässään olevia pieniä siipiä kohoamatta kuitenkaan ilmaan.

”Minä voin”, Hay Lin kiusoitteli. ”Mutta te taidatte olla niin painavia, etten pysty kantamaan teitä kaikkia selässäni.”

”Eiköhän nyt vain lähdetä”, Will sanoi hymyillen. Hän kääntyi katsomaan Irmaa: ”Olisi parasta, jos me ehtisimme lähteelle ensin ja pääsisimme yllättämään heidät. Jos keskityt koko ajan tiukasti lähteeseen, voimme ehkä löytää oikotien eikä meidän tarvitse poiketa Dewahin ja Leonidan taikapolulle.”

”Ai samalla kun ratsastan?” Irma puuskahti silmiään pyöritellen. Hay Lin hihitti. ”Voit ratsastaa minun edelläni. Puhallan sinun allesi pienen ilmatyynyn, etteivät hevosen liikkeet tunnu pahalta.”

Irma nyökkäsi helpottuneena, ja pian tytöt jo ratsastivat vuoren rinnettä ylöspäin. He yrittivät kaikki keskittää voimansa Irman ympärille, jotta Irma voisi puolestaan keskittyä kuuntelemaan vettä ja sen avulla johdattaa heidät kohti Kultaisen lähteen taikalaaksoa.

LUKU 10

Kultainen lähde

Kun he olivat ratsastaneet pari tuntia ja päässeet jo lähelle korkeinta solaa, Irma huudahti yhtäkkiä kiihdyksissään: ”Nyt olemme ihan lähteen lähellä. Se on heti tuon solan toisella puolella, laakson kätköissä.”

Samassa Will pysäytti hevosensa ja antoi kiireesti muille merkin vetäytyä piiloon isojen kallionlohkareiden taakse. ”Dewah ja Leonida ovat aivan meidän edellämme. Kuulin heidän nauruaan.”

”Meidän on pakko päästä heidän edelleen, mutta miten? Sola on niin kapea, että ohittaminen on mahdotonta. Ei auta vaikka muuttaisimme itsemme näkymättömiksi”, Taranee sanoi ja pureskeli huultaan mietteissään.

”Ei niin, ja Dewah näkisi meidät kuitenkin”, Cornelia vahvisti kulmiaan kurtistaen.

Yhtäkkiä Irma ponnahti pystyyn. Hänen kasvonsa loistivat. ”Vesi näytti minulle oikotien”, hän kuiskasi. ”Seurataan tuota pientä puroa.” Hän osoitti vettä, joka virtasi ohuena, tummana juovana kahden kallioseinämän välistä. ”Meidän on jätettävä hevoset tänne.”

Hän lähti innokkaasti juoksemaan alaspäin, ja muut menivät perässä kapeaan rotkoon. Rotkossa oli pimeää, mutta Taranee kohotti kätensä ja lähetti sormenpäistään pieniä tulipalloja, jotka auttoivat heitä seuraamaan hämärän ja ahtaan rotkon pohjalla virtaavaa vettä.

Rotkon läpi kuljettuaan he saapuivat pieneen laaksoon. Joka puolella leijui kultaista sumua, ja Will nyökkäsi tarkkaavaisena. ”Laakso on niin täynnä maagista energiaa, että täällä on melkein vaikea hengittää.”

”Katsokaa, lähde on tuolla”, Irma sanoi ja osoitti keskelle kultaista hohdetta, joka oli kirkkaimmillaan laakson pohjalla.

Tytöt kapusivat alas jyrkkiä kallioita tarkkaillen koko ajan samalla ympäristöään. He olivat häikäistyneitä. Jos muualla Coroniassa oli ollutkin ällistyttävän kaunista, tämä löi laudalta senkin. Lähde oli keskellä korkeiden vuorten ympäröimää pientä, pyöreää laaksoa, missä jalokivet kimmelsivät laskevan auringon valossa. Kuplivan lähteen yllä leijui hentoa, kultaista usvaa, joka taittoi auringonsäteet moninkertaisiksi sateenkaariksi. Lähteen rannoilla kasvoi tuoksuvia puita, joiden oksat riippuivat lähellä vedenpintaa.

”Täsmälleen niin kuin sen salaisen huoneen ovessa”, Taranee mutisi.

”Ehkä meidän pitäisi vetäytyä vähän kauemmas, ettei vät Leonida ja Dewah näe meitä”, Hay Lin ehdotti, ja muut noudattivat ehdotusta heti kuullessaan kavioiden kopsetta.

He kuulivat prinsessan helkähtelevää naurua jo ennen kuin lähestyvät ratsastajat ilmestyivät heidän näköpiiriinsä. Leonida kuulosti valtavan iloiselta: ”Voi Dewah, miten kaunista täällä onkaan. Tunnistatko paikan?”

Vastaus oli ilmeisestikin kielteinen, koska Leonida jatkoi: ”Täällä on ihan saman näköistä kuin sen huoneen ovessa, jossa olevasta arkusta löysin kartan. Tietäsitpä vain, kuinka monta kertaa olen seissyt tuijottamassa maisemaa ja unelmoinut siitä päivästä, jolloin pääsisin itse juomaan Kultaisesta lähteestä. Olipa hyvä, että käskit minua teeskentelemään kotiin palattuani, että olin taas oma vanha itseni.” Leonida nauroi sydämellisesti. ”Ja äitini uskoi tosissaan, että olin tullut järkiini. Miten lapsellinen hän olikaan. Voi Dewah, en keksi sanoja ilmaisemaan sitä, kuinka iloinen olen nyt.”

Tietäjä ojensi kätensä Leonidalle, joka pujotti siihen oman siron kätensä. ”Rakas prinsessani, tiedät toki, ettei mikään ole minulle tärkeämpää kuin se, että sinä olet onnellinen.”

”Kun olen käynyt juomassa lähteestä, mikään ei enää pidättele meitä, eihän?” nuori prinsessa kysyi toiveikkaasti.

”Ei, sitten me menemme naimisiin, eikä kukaan voi sen jälkeen erottaa meitä.”

”Et aavistakaan, miten kiitollinen olen siitä, että sinä olet opettanut minulle, kuka minä oikeasti olen. Yritin liian kauan olla mieliksi vanhemmilleni.” Leonida nojautui lähemmäs Dewahia, joka painoi suudelman hä-

nen huulilleen. Hän huokaisi syvään ja jatkoi: ”Olet niin hyvä minulle. Sinun kanssasi minä olen onnellinen.” Hän työnsi alahuultaan eteenpäin kuin mököttävä pikkulapsi. ”Vanhemmilleni en kelvannut ikinä. He olivat aina minun kimpussani. He käskivät minua jatkuvasti käyttäytymään moitteettomasti ja kantamaan vastuuni Coronian hyvinvoinnista. Hallitsijaksi tuleminen ei tuntunut yhtään hauskalta.” Prinsessa suoristautui satulassaan. ”Mutta sinä olet selittänyt minulle, mitä maailman hallitseminen oikeasti tarkoittaa. Ja tehnyt selväksi, että minulla on oikeus olla onnellinen.”

”Tuollainen prinsessa on kova pala purtavaksi”, Will kuiskasi hiljaa Taraneelle, joka nyökkäsi vastaukseksi.

”Hänen täytyy olla todella vahvasti tietäjän lumoissa”, sanoi Hay Lin.

”Ei kyse ole välttämättä pelkästään taiasta. Ehkä prinsessa on oikeasti rakastunut tietäjään”, Irma sanoi hiljaisella äänellä. ”Kuulostaa ainakin siltä, ettei häntä kotona paljon kehuta. Kenties hän vain viihtyy paremmin Dewahin kuin vanhempiensa kanssa.”

”Tarkoitatko, että meidän pitäisi antaa tuon veijarin huiputtaa Leonidaa ja koko Coronian valtakuntaa?” Cornelia oli todella tuohtunut, ja Irma katsoi häntä silmät salamoiden ja sähähti vastaukseksi: ”Kaikki eivät halua aina kyselemättä tehdä niin kuin vanhemmat ja opettajat käskevät. Emme me kaikki ole hikareita kuten sinä!”

”Johan sitä ollaan ilkeitä.” Cornelia risti käsivartensa ja nakkeli niskojaan. ”Pilkkaat meitä muita vain siksi,

ettet ole itse yhtä hyvä koulussa. Laskeutuisit mieluummin maan pinnalle ja tajuaisit, millaisessa todellisuudessa oikeasti elät, etkä aina leijuisi vaaleanpunaisissa tähtipilvissäsi."

Suuttumus kohosi valtavana aaltona Irman sisällä. Voimattomana hän heittäytyi aallon vietäväksi ja tiuskaisi: "Täällä näyttää olevan joku, joka ei kestä sitä, että muilla on lahjoja. Onneksi kaikki meistä eivät ole yhtä tylsiä ja mielikuvituksettomia."

"Nyt lopetatte!" Taranee asettui seisomaan riitapukareiden väliin ja katsoi kumpaakin heistä vakavana. "Meillä ei ole aikaa tuollaiseen kinasteluun. Kootkaa itsenne!"

Leonida ja Dewah olivat ehtineet lähteen luo, ja tietäjä hypähti tyylikkäästi hevosen selästä ja auttoi prinsessan alas satulasta. Prinsessa juoksi kohti pientä lähdettä, jonka vierellä kultainen pikari välkehti auringossa. Dewah sai kuitenkin prinsessan kiinni ja esti tätä menemästä lähemmäs.

"Odota hetki, prinsessani. Maistan vettä ensin kokeeksi."

"Lähteestä ei saa juoda kukaan muu kuin minä, Dewah rakkaani. Niin minulle on aina opetettu." Leonida katseli hetken hämmentyneenä ympärilleen ja löi sitten kädellä otsaansa. "Olen tainnut unohtaa jotain. Minun piti tehdä täällä muutakin kuin vain käydä juomassa!" Hän katsoi kysyvästi tietäjää, joka painoi hellästi kätensä hänen poskelleen. "Rakas prinsessani, olet vain kiihdyksissä siitä, että olemme vihdoin päässeet perille.

Luota nyt minuun ja annan minun johdattaa sinua.” Hän kietoi käsivartensa Leonidan hartioille ja vei tämän kauemmas lähteestä puhuen samalla koko ajan: ”Kuuntele tarkkaan, mitä minä sanon. Tämä ei olisi ensimmäinen kerta kun vanhempasi huijaavat sinua, eihän? Ajattele nyt, mitä kaikkea julmaa he ovat sanoneet minusta ja miten he ovat pidätelleet sinua väittämällä, että sinun pitäisi ennen kaikkea ajatella maatasi ja vasta sen jälkeen itseäsi. Sinun on luotettava minuun kun sanon, että minun on maistettava lähteen vettä ennen sinua. Mitä jos he ovat taas huijanneet sinua, mitä jos he yrittävätkin oikeasti myrkyttää sinut?”

”Eivät he sellaista tekisi.” Leonida pudisti päätään epäuskoisena. ”He sanovat aina tekevänsä kaiken vain auttaakseen minua.”

”Niinhän he sanovat.” Dewahin ääni muuttui kovemmaksi. ”Mutta tarkoittavatko he sitä myös?” Päättäväisesti hän ohjasi Leonidan takaisin hevosten luo. ”Nyt sinä odotat tässä sillä aikaa kun minä käyn tutkimassa veden.” Hän veti prinsessan syleilyynsä ja painoi suudelman tämän poskelle. Vaivihkaa hän liu’utti samalla toisen kätensä prinsessan pään yli. Sormenpäistä sinkoili pieniä kipinöitä, jotka leijailivat tähtisateena prinsessan päälle. Kun Dewah irrotti otteensa prinsessasta, tämä jäi seisomaan paikalleen tuijottaen häntä ihaileva ilme kasvoillaan.

Will näytti merkin ja vartijat säntäsivät esiin asettuen Dewahin ja lähteen väliin.

”Olet tehnyt työsi erinomaisen hyvin”, Cornelia sanoi

pilkallisesti. ”Olet tosiaankin saanut tyttöraukan pauloihisi.”

”Dewah! Et saa”, Leonida huusi juosten tietäjää kohti. ”Ja te tulitte kai pelastamaan minut kuolemaakin synkemmältä kohtalolta, vai mitä?” hän sanoi puolestaan vartijoille.

”Meidät on lähetetty hakemaan sinut takaisin vanhempiesi luokse”, Will vastasi sisuuntuneena. ”Joku on avannut oven huoneeseen, jossa olevassa arkussa on salainen kartta. Te kaksi, olettaisin.”

”Leonidalla on oikeus suunnistaa kartan avulla Kultaiselle lähteelle”, Dewah sanoi lempeästi.

”Totta, mutta tokkopa sinä lähdit tänne vain pitääksesi hänelle seuraa pitkällä matkalla? Vanhojen ohjeiden mukaan kruununperillisen on tarkoitus tulla lähteelle yksin. Kukaan muu ei saa tietää reittiä.”

Nuori mies hymyili leveästi. Hänessä oli jotain kovin hurmaavaa, ja kun hän puhui, hänen äänensä oli pehmeä kuin sametti: ”Olen pahoillani siitä, ettemme päässeet tapaamaan miellyttävämmissä olosuhteissa. Uskokaa minua, meillä olisi voinut olla todella hauskaa yhdessä.” Tyylikkäällä kädenliikkeellä hän loihti ilmaan vanan pikkiriikkisiä kipinöitä.

”Hay Lin, puhalla ne pois”, Taranee huudahti työntäessään muita tyttöjä kauemmas Dewahin taikakipinöiden ulottumattomiin. Juuri sitä hetkeä Dewah oli odottanut. Hän heittäytyi lähteelle, otti pikarin ja täytti sen vedellä. Nopeasti hän kulautti kurkkuunsa kerralla koko pikarillisen.

Samalla hetkellä hän päästi läpitunkevan karjaisun, ja vartijat katsoivatällistyneinä, kuinka komea nuori mies muuttui lyhyessä ajassa valtavaksi käärmeeksi. Käärmeen nahka välkehti kultaisena aivan kuin vedenpintaa heijastaen. Se käpertyi mutkalle, venytti niskaansa ja kohotti päänsä korkealle Leonidan yläpuolelle.

"No, prinsessa, haluatko minut puolisoksesi yhä vieläkin nähtyäsi oikean olemukseni?" Käärme nauroi oudosti viheltäen ja jatkoi sitten: "Tämä on yksi lähteen vähemmän toivotuista vaikutuksista. Se paljastaa, kuka ihminen oikeasti on." Käärme tuijotti Leonidaa pistävästi smaragdinvihreillä silmillään. "Minun pitäisi kai kiittää sinua avusta, sillä nyt olen saanut sen, mitä toivoinkin." Silmät säkenöivät kuin kallisarvoiset jalokivet. "Nyt kun olen juonut lähteestä, kuulen Coronian valtavien rikkauksien kutsuvan itseäni. Ne ovat minun, ja sinä luovutat ne minulle virallisesti, kun me menemme naimisiin." Käärme vihelsi voitonriemuisena. "Älä pelkää, palaan Dewahin komeaan hahmoon heti kun poistumme lähteen luota." Käärme huojutti päätään hitaasti edestakaisin, ja tytöt huomasivat sen lähestulkoon hypnotisoivan Leonidan katseellaan.

Leonida ojenteli anovasti käsiään Dewahia kohti. "Oletko sinä yhä minun rakas Dewahini?" hän nyyhkytti hämmentyneenä ja peloissaan.

"Eikö hän vieläkään näe, että mies on pelkkä huijari?" Cornelia mutisi huokaisten. "Lähteen paljon mainostettu viisaus voisi totisesti tehdä hänelle hyvää."

Yhtäkkiä Irma virnisti. ”Hei, annetaanpa hänelle jotain.” Hän sai katsekontaktin Hay Liniin ja lähetti tälle pikaisen ajatusviestin. Irma nostatti vettä lähteestä kapeana pylväänä, ja samalla hetkellä Hay Lin nostatti tuulenpuuskan, joka käänsi vesipylvään Leonidaa kohti. Vesi ryöpsähti prinsessan päälle, ja prinsessa nielaisi yskien ja kakoen kunnon kulauksen.

”Ei! En anna sen tapahtua!”

Vartijat tuijottivat Leonidaa ällistyneinä. Puhuja oli Leonida, ja hänen äänessään oli uudenlainen, varma sointi. Pelottomasti hän astui kohti valtavaa käärmettä. ”Nyt ymmärrän vihdoin sinun suunnitelmasi, mutta olet erehtynyt. En missään nimessä anna sinun tuhota Coroniaa. Olet onnistunut huijaamaan minua, mutta kukaan ei tee niin Coronian tulevalle hallitsijalle joutumatta kärsimään rangaistusta.”

Silmät salamoiden hän kääntyi katsomaan tyttöjä. ”Kandrakarin vartijat, tehkää se mitä olette tulleet tekemään.”

Leonidan rohkeus loi W.I.T.C.H.-noitajengiin uutta voimaa heittäytyä taisteluun valtavaa käärmettä vastaan. Täynnä energiaa he kävivät hyökkäykseen.

Irma nostatti jälleen vettä lähteestä huutaen samalla: ”Tässä sinulle vähän lisää juotavaa, Dewah!”

Mahtava aalto imaisi käärmeen mukaansa ja heitti sen kivikkoon. Se yritti kääntyä poispäin, muttei ehtinyt kauas, ennen kuin Will sokaisi sen silmät kipunoivilla salamoilla. Samaan aikaan Cornelia pudotti vedenpin-

nan yläpuolella roikkuvan oksan käärmeen päälle pitelemään sitä paikallaan sillä aikaa, kun Taranee poltti tulenlieskoilla sen kultaista nahkaa, joka alkoi kuoriutua kerros kerrokselta. Käärme kutistui kutistumistaan nahkakerrosten palaessa pois, ja lopulta Hay Lin puhalsi yhdellä henkäyksellä jäljelle jääneeseen tuhkaan, jolloin alta paljastui pikkiriikkinen, harmaanvihertävä mato.

Irma nappasi madon hännästä ilmaan, ja se kiemurteli puolelta toiselle. ”Jaa-a, jokaisen ison käärmeen sisällä asuu näköjään pieni surkea mato!” Hän katseli muita nauraen. ”Mitäs me teemme tälle?”

Cornelia punoi nopeasti pikkuruisen häkin ohuista oksista, ja hetkessä mato oli turvallisesti telkien takana.

Leonida hymyili epäröiden Kandrakarin vartijoille. ”Olenpa minä ollut tyhmä”, hän sanoi anteeksipyytävästi. ”Kiitos, kun kaikesta huolimatta autoitte minua.”

”Eipä kestä”, Taranee sanoi ja hymyili ystävällisesti. ”Mutta ihanaa, että tulit lopulta järkiisi.” Tummatukkainen tyttö ojensi Leonidalle kristallipullon. ”Taisit kaikessa kiireessä unohtaa tämän.”

Prinsessan ilme kirkastui. ”Tuhannet kiitokset. Coronia olisi ollut tuhon oma, jos olisin palannut ilman vastasyntyneille tarkoitettua kultaista vettä.” Hän loi katseensa alas. ”Minua hävettää tosi paljon se, miten huonosti olen käyttäytynyt.”

”Sehän johtui Dewahin taiasta”, Irma sanoi, mutta Leonida pudisti päätään. ”Ei aluksi. Tapasin hänet monta kertaa metsässä, ennen kuin karkasimme en-

simmäisen kerran. Hän oli todella taitava kääntämään oman epävarmuuteni ja tyytymättömyyteni minua itseäni vastaan. Kuten varmasti tiedätte, minut on kasvatettu Coronian tulevaksi hallitsijaksi, ja joskus en vain kestä kaikkia vaatimuksia ja toiveita, joita minulle asetetaan. Minusta tuntuu, että teen kaiken väärin ja että vanhempani ovat aina pettyneitä minuun." Hän hymyili alakuloisesti. "Joskus on vaikea uskoa heitä, kun he sanovat asettavansa vaatimuksia ja antavansa velvollisuuksia vain auttaakseen minua."

"Tuttu tunne", Irma puuskahti, puhalsi poskensa täyteen ilmaa ja väänsi silmänsä kieroon. "Ihan kuin olisi pelkkä piika, jota komennellaan ja juoksutetaan ympäriinsä."

"Tietääkseni kukaan ei varsinaisesti odota, että sinä ryhtyisit jonain päivänä kuningattareksi, Irma", Cornelia ei malttanut olla sanomatta.

"Corny, tuo ei ollut kovin kivasti sanottu", Taranee sanoi ja laski kädet alas.

"Ei niin, anteeksi, Irma, en tarkoittanut sitä." Cornelia ojensi kätensä ystävälleen.

Irma katsoi hetken tutkivasti vaaleatukkaista ystäväänsä ja väläytti sitten leveän hymyn. Tytöt halasivat toisiaan.

"Vaikkei sen myöntäminen olekaan minulle helppoa, olet ollut tänään oikeassa muutamassakin asiassa", Irma sanoi. Sitten hän nosti etusormensa pystyyn ja jatkoi virnistäen: "Mutta älä nyt oleta, että olet mielestäni aina jatkossakin oikeassa!"

”Okei”, Will keskeytti. ”Ennen kuin tästä muodostuu laajamittaisempi tunnustustilaisuus, meidän pitäisi varmaan viedä Leonida kotiin ja palata takaisin omaan maailmaamme.”

Linnassa puhkesi valtava riemu, kun he palasivat takaisin. Majana ja Andan ottivat onnellisina vastaan tyttärensä, joka kertoi liikuttuneena, mitä oli tapahtunut. Kun hän oli saanut kertomuksensa päätökseen, kuningas ja kuningatar kääntyivät vartijoiden puoleen.

”Olemme erittäin kiitollisia teidän avustanne. Miten voimme kiittää teitä?”

Cornelia hymyili vinosti ja vastasi: ”Nythän Leonidasta tulee kuningatar. Parasta mitä voitte meille antaa on luottaa tulevaisuudessa siihen, että hän tietää mikä on oikein ja mikä väärin ja että hänestä tulee taitava ja harkintakykyinen hallitsija. Hän on oppinut läksynsä.”

Irma katsoi Cornya kunnioittava ilme kasvoillaan, ja muut tytöt hymyilivät.

”Lupaamme pitää sen mielessämme”, kuningas sanoi ja halasi tytärtään vielä kerran, ennen kuin kaikki hyvästelivät toisensa.

Kandrakarissa Oraakkeli seisoi valmiina odottamassa.

Jälleen kerran olette osoittaneet olevanne Kandrakarin luottamuksen arvoisia.

Cornelia ojensi pienen häkin, jonka sisällä oli harmaa, vaatimaton mato.

Tämä on möyrijä. Kuten olette itsekin nähneet, niillä on mahtavia taikavoimia, joiden vastustaminen on vaikeaa, koska ne eivät ole ainoastaan halutessaan viehätysvoimaisia ja taitavia muuttumaan, vaan ne pystyvät myös näkemään muiden olentojen taikavoimien taakse ja toisinaan estämään niiden käyttämisen.

"Ahaa, sen takia hän näki meidät, vaikka me olimme muuttuneet näkymättömiksi!" Irma huudahti.

Niin, ja sen vuoksi hän onnistui myös kumoamaan niiden Viisauden lähteen taikapisaroiden vaikutuksen, jotka Leonidalle kaikkien muiden coronialaislasten tapaan oli annettu heti syntymän jälkeen. Onneksi hän oli niin keskittynyt pääsemään itse juomaan Viisauden lähteestä, ettei hän ehtinyt kumota pisaroiden vaikutusta kenenkään muun kohdalla. En voi kuvitellakaan, mitä olisi tapahtunut, jos ahneus ja itserakkaus olisivat alkaneet hallita coronialaisten elämää.

Oraakkeli vaikeni hetkeksi aivan kuin olisi koettanut kuvitella sitä kaikesta huolimatta.

"Mutta miten sellainen möyrijä on voinut päästä Coroniaan? Luulin että Coronia oli kiedottu taikasumuun, ettei kukaan löytäisi sitä", Cornelia sanoi kykenemättä peittämään silmiensä väliin ilmestyvää ryppyä, josta näki, että hän pinnisteli yrittääkseen olla kuulostamatta liian kärsimättömältä. "Ja jos ne kerran ovat niin mahtavia, niin mikseivät ne ole jo aikoja sitten ottaneet valtaansa kaikkia Kandrakarin alaisia maailmoja?"

Kukaan ei ole murtautunut Coroniaa suojaavan taikasumun läpi. Möyrijöille on luonteenomaista se, että ne ovat tavallisesti täysin harmittomia. Niin kauan kuin ne pysyvät omassa ympäristössään, ne ovat yhtä kykenemättömiä vahingoittamaan ketään kuin pienet madot, kuten tämä tässä. Oraakkeli otti madon häkistä ja piteli sitä kädessään. *Ne elelevät tyytyväisinä ja iloisina syvällä Coronian uumenissa, missä ne ottavat ravintonsa mineraaleista ja kivistä raviten samalla niitä täysin tietämättöminä omista kyvyistään. Vasta kun sellainen epätodennäköisyys toteutuu, että möyrijä onnistuu ryömimään ylös maan pinnalle, se tulee tietoiseksi omista voimistaan. Valitettavasti tämä matonen päätti lyöttäytyä pahan puolelle. Lupaan pitää huolen siitä, että se palautetaan takaisin sinne, minne se kuuluu.*

"Hyvä, meidänkin on pidettävä huoli siitä, että me pääsemme takaisin sinne, minne me kuulumme", Irma sanoi virnistäen. "Oletteko valmiina, tytöt?"

He laskeutuivat Willin sängylle, ja heti ensi töikseen Irma sanoi: "Ei ole totta, miten minua väsyttää. Olen harjoitellut koko päivän, kurkkuun sattuu, ja huomenna on harjoiteltava taas lisää."

"Entä fysiikan kotitehtävät?" Taranee sanoi.

"Voi ei", voihkaisi Hay Lin. "Ja sitten on se maantiedon juttu, joka on palautettava tiistaina."

"Lopettakaa", Irma parkaisi ja heitti Hay Liniä tyynyllä. "Etkö sanonut, että fysiikanraporttien tekeminen on sinusta kivaa?"

Hay Lin heitti tyynyn takaisin, mutta se osuikin Taraneehen, joka tarttui haasteeseen, ja pian kaikki viisi olivat mukana tyynysodassa.

"Mitä ihmettä täällä tapahtuu?" Willin äiti kurkisti huoneeseen. Hän oli ilmeisestikin juuri tullut kotiin.

"Ei mitään, äiti", Will sanoi viattomana. "Juttelemme vain fysiikanraporteista." Susan Vandom nauroi: "Ai te olette ruvenneet tutkimaan, miten fysiikan lakeja voi soveltaa tyynysotaan?"

"Nimenomaan, rouva Vandom", Irma sanoi ja hyppäsi alas Willin sotkuisesta sängystä. "Ja nyt minun taitaa olla syytä lähteä kotiin tutkailemaan raporttia vähän tarkemmin." Hän sutaisi käsillään pörröistä tukkaansa ja oikoi vaatteitaan. Taranee, Cornelia ja Hay Lin valmistautuivat hekin lähtemään kotiin, ja kun he erosivat toisistaan Willin talon edessä, Cornelia sanoi Irmalle: "Haluaisin vain sanoa, että minun mielestäni sinä laulat tosi hyvin. En minä sitä tarkoittanut kun sanoin, ettet voisi esiintyä Crimson Firen kanssa perjantaina. Se tuntui vain hiukan isolta harppaukselta nyt, kun olet vasta aloittanut bändissä."

Irma nyökkäsi hitaasti. "Niin se onkin. Ehkä jopa *liian* iso."

Irman perhe istui sohvalla katsomassa televisiota, kun hän tuli kotiin.

"Joku on yrittänyt soittaa sinulle monta kertaa sillä ai-

kaa kun olit poissa", äiti sanoi. "Nuori mies. Dave hänen nimensä taisi olla."

Veri kohosi Irman poskille, ja hän kiiruhti omaan huoneeseensa, ettei kukaan näkisi että hän punastui. Hän heittäytyi sängylle ja upotti kasvonsa tyynyyn. Dave oli tosi söpö, mutta toisaalta vaikutti myös siltä kuin hän suhtautuisi elämään vähän eri tavalla kuin hän, Irma ajatteli maatessaan hieman myöhemmin kädet niskan takana kattoon tuijottaen. Ja ensi perjantaina olisi se konsertti!

Hän rykäisi varovasti. Ääni oli väsynyt ja kurkkuun sattui. Yhtäkkiä hän muisti ensimmäisen reaktionsa kuullessaan, että heitä oli pyydetty esiintymään Karmillan konserttiin. Ajatus oli tuntunut täysin mahdottomalta, mutta sitten häntä oli alkanut pelottaa, mitä muut ajattelisivat hänestä, jos hän sanoisi ei. Hän kääntyi kyljelleen ja katseli Skalde-kilpikonnaa. Akvaario kaipasi puhdistusta. Se oli vihreänä levästä. Hän nousi, kävi hakemassa levämagneetin ja alkoi puhdistaa akvaarion lasiseiniä. Hän harkitsi hetken, laittaisiko soimaan jonkun Karmilla-levyistään, mutta ei sitten jaksanutkaan kuunnella musiikkia eikä ainakaan mitään, mitä Karmilla ehkä laulaisi perjantain konsertissa. Ajatus pysäytti hänet hetkeksi. Oliko hän jo kyllästymässä omaan lempimusiikkiinsa?

Puhelin soi, ja Irma hengitti syvään ja odotti kuullakseen, oliko puhelu hänelle. Oli.

"Haloo?"

”Hei, Irma, Dave täällä.” Irma huomasi, että Dave kuulosti ahdistuneelta. Mikähän mahtoi olla hullusti?

”Tiedän, että tämä saattaa kuulostaa harkitsemattomalta, mutta me emme esiinny perjantaina.”

”Minkä takia?”

Seurasi pitkä hiljaisuus, jonka jälkeen Dave vastasi epäröiden: ”Minä en pysty.”

”Miten niin?” Irma oli täysin ymmällään.

”Sitä on vaikea selittää, eikä se ainakaan johdu mitenkään sinusta. Sinä laulat tosi upeasti, mutta tiedät myös, että me olemme esittäneet ennen toisenlaista musiikkia, etkö tiedäkin? Cathy sanoi antaneensa sinulle cd:n.” Dave odotti Irman vastausta, ja Irma vastasi myöntävästi. Sen jälkeen Dave jatkoi:

”En nukkunut kunnolla viime yönä. Sen takia olin tänään niin väsynyt. Ymmärrätkö, perjantainen konsertti voisi olla meille todellinen läpimurto, mutta minä en ole touhussa mukana koko sydämestäni. Musiikki, jota me esitämme, ei yksinkertaisesti sovi minun tyyliini. Ymmärrätkö?”

”Öö, tuota, ymmärränhän minä”, Irma mutisi.

”Minusta on paljon reilumpaa sanoa nyt kuin esiintyä perjantaina ja lopettaa sitten, kun keikkoja ehkä tosissaan alkaisi olla tarjolla.”

Irma kuuli, että Dave oli aikeissa vielä jatkaa, ja pysyi siksi vaiti. Hetken kuluttua Dave sanoi: ”On tapahtunut jotain muutakin.”

”Mitä?”

”Oletko kuunnellut sitä levyä, jolle me Cathyn kanssa äänitimme muutamia kappaleitamme?”

”Jonkin verran. Se kuulostaa tosi hyvältä, vaikkei se olekaan sellaista musiikkia, jota minulla on yleensä tapana kuunnella.”

”Cathy on lähettänyt sen näytteeksi taidekouluun toiselle puolelle maata. En tiedä, oletko kuullut siitä. Sen nimi on ’Tulevaisuuden taiteet’.”

Irma haukkoi henkeään. Koulu oli yksi koko maan arvostetuimmista taideoppilaitoksista. Lukuisat todella taitavat muusikot, kuvataiteilijat, tanssijat ja näyttelijät olivat opiskelleet siellä, ja sinne oli melkein mahdoton päästä.

”Meidät molemmat hyväksyttiin sinne.”

”Ihan mieletöntä”, Irma huudahti puhelimeen innostuneena. ”Tosi mahtavaa teille kummallekin!” Hän hiljensi ääntään hieman. ”Mutta miten te voitte mennä sinne kouluun täältä Heatherfieldistä?”

”Koko meidän perheemme muuttaa. Vanhemmat ovat aina tukeneet meidän musiikkiharrastustamme. Heidän mielestään tämä on meille ainutlaatuinen tilaisuus.” Hän vaikeni taas hetkeksi. ”Mutta nyt olen pahoillani sinun puolestasi.”

”Ei se mitään.” Irma ei tiennyt, mitä muutakaan hän olisi voinut sanoa. Toisaalta tuntui erittäin raivostuttavalta, etteivät he pääsisikään esiintymään Karmillan konserttiin. Mutta toisaalta hän huomasi olevansa valtavan helpottunut.

”Ymmärrän hyvin, jos olet vihainen”, Dave sanoi. ”Mutta en voi tehdä muutakaan. Olen vain niin surkea tekemään kompromisseja itseni kanssa. Siitä ei aina ole pelkästään etua.”

”En minä ole vihainen”, Irma kiirehti sanomaan. ”Esiintyminen olisi ehkä ollut kivaa, mutta minäkin olen vähän ajatellut tänä iltana. Ääneni on tosi väsynyt, enkä ole varma, kestäisikö se. Enhän ole harjoitellut vielä läheskään riittävästi.”

Hän kuuli Daven äänestä, että tämä ilahtui. ”Hyvä, että sinusta tuntuu siltä. Löydät taatusti itsellesi uuden bändin. Sinulla on upea ääni.”

Kun Irma oli sulkenut puhelimen, hän ei voinut olla ottamatta muutamaa tanssiaskelta. Kaikki oli mennyt juuri niin kuin hän oli toivonutkin, mutta hän lupasi itselleen, että kun hän seuraavan kerran joutuisi vastaavaan tilanteeseen, hän uskaltaisi sanoa suoraan, miltä hänestä tuntuu.

Hän tanssahteli olohuoneeseen vanhempiensa luo ja lysähti sohvalle Chrisin viereen. Hän kutitti veljeään niin, että tämä kiljui naurusta, ja kun hän vihdoin lopetti, isä hymyili hänelle.

”Taidat olla taas hyvällä tuulella.”

Hän nojasi isän olkapäähän ja nautti tuntiessaan isästä huokuvan turvallisen lämmön. Miten hän oli koskaan voinut epäillä, ettei isä toivonut hänen parastaan?

”Perjantain konsertti on peruuntunut, enkä enää laula Crimson Firessa.”

Tom Lair katsoi tytärtään kummissaan: ”Senkö takia sinä olet iloinen?”

Irma nyökkäsi. ”Juuri niin. Tuntui ihanalta huomata, miten paljon laulaminen minulle merkitsee, mutta sellainen konsertti olisi ollut minulle ihan liikaa.” Hän vilkaisi isää. ”Ja isä, siitä tarinasta, jonka sinä minulle kerroit. Kuka se tarinan mies oli?”

Isä kietoi kätensä hänen hartioilleen. ”Äitini serkku. Hänellä oli upea ääni, mutta se tuhoutui täydellisesti. Muistan hänet vanhana ja katkerana miehenä, joka puhui niin käheällä äänellä, että siitä oli hankala saada selvää. Äitini kertoi minulle hänen tarinansa moneen kertaan, kun olin nuori ja olisin halunnut tehdä kaikkea muuta paitsi käydä koulua.” Isä hymyili hellästi ja rutisti Irmaa. ”En halua, että sinulle käy samalla tavalla kuin tuolle sukulaisellemme. Ääni on kuin mikä tahansa soitin. Sitä pitää huoltaa, hoitaa ja harjoittaa. Loistavista musiikinnumeroistasi päätellen sinä toimitkin juuri niin!”

He istuivat hetken hiljaa vierekkäin, ja sitten Irma sanoi: ”Dave sanoi suosittelevansa minua muille bändeille, mutta minä taidan odottaa, kunnes olen vähän vanhempi.”

”Onpa sinusta yhtäkkiä tullut järkevä”, isä kiusoitteli. ”Voisi luulla, että olet käynyt juomassa viisauden lähteestä.”

Irmaa nauratti. ”Melkeinhän minä olenkin”, hän sanoi.

"Tehdään rinki Irman ympärille, niin hän rauhoittuu."
Will antoi merkin Hay Linille, Taraneelle ja Cornelialle, ja he tarttuivat toisiaan kädestä jättäen Irman seisomaan ringin keskelle. Irma ummisti silmänsä ja antoi ajatustensa virrata veden mukana Coronian maan syvyyksiin. Maan sisään kätkeytyi niin käsittämättömän paljon kalleuksia, että Irma lähestulkoon sokaistui. Hän matkasi syvälle korkeimpien vuorten uumeniin.

Oraakkeli välittää noitajengille avunpyynnön kaukaisesta Coronian valtakunnasta. Prinsessa Leonida on kadonnut, ja kuningaspari alkaa olla epätoivoinen. Prinsessan kruunajaisten ajankohta lähestyy, ja valtakuntaa suojelevan, taikavoimaisen Kultaisen lähteen vesi uhkaa joutua vääriin käsiin.

W.I.T.C.H.-viisikko lähtee pelastamaan prinsessaa, mutta tehtävä osoittautuu monimutkaisemmaksi kuin kukaan olisi uskonut. Lisäksi Irman mieli harhailee tekemättömissä läksyissä ja upeassa uudessa bändissä, jonka laulajaksi hänet on juuri valittu!

03 12
€

N84
ISBN 951-32-2081-8
9 789513 220815
SanomaMagazines
FINLAND